Oreste Teodorescu
Drd. În teologie, Universitatea Ovidius Constanţa.
Lector universitar jurnalism Universitatea Hyperion Bucureşti
Preş. Clubului de Cultură şi Presă Româno Arab
Membru fondator Grupul Paracelsus
Realizatorul emisiunii „Codul lui Oreste" (Antena2)
Oreste Teodorescu
LA SFÂRŞIT VA FI ÎNCEPUTUL!
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României TEODORESCU, ORESTE La sfârşit va fi începutul / Oreste Teodorescu – Bucureşti: Editura Taso, 2011
ISBN 978 – 606 – 92824 – 1-O
31.015.51.655.3
e2011, Editura TASO
ISBN: 978 – 606 – 92824 – 1-O
Oreste Teodorescu
LA SFÂRŞIT VA FI ÎNCEPUTUL!
Editura TASO
Cuprins
Preambul 7
Privind cu îngrijorare prezentul 9
Armageddonul a început deja 17
2012 între spaima prăbuşirii globale şi speranţa evoluţiei conştiinţei 26
Harta schimbărilor astronomice în pragul lui 2012 42
Noua Paradigmă 48
Mesaje de la alte civilizaţii? 59
Misterioasele cranii de cristal 65
Nu suntem singuri în Univers 70
În căutarea strămoşilor superiori 78
Şi până la urmă 87
Viaţa, Dumnezeu şi Raiul în Antichitatea luminoasă 91
Teoria Cromozomilor – Memorie 97
Pe urmele ştiinţelor secrete 104
Timpul universal şi cosmogoniile 115
Filosofia, misterele trecutului în ecuaţiile viitorului 121
Ciclurile temporale din perspectivă astrologică 128

Teoria primelor zece numere 139
Începuturile civilizaţiei umane după Potop între verticala spirituală şi orizontala socială 151
Obsesia sfârşitului şi falsele apocalipse 175
Demonii omului rupt de întreg: boală, suferinţă şi moarte… 179
Două morţi nemuritoare 189
Obiceiuri dispărute 192
…Şi totul este cuprins între prolog şi epilog 196
Bibliografie selectivă 199

Preambul

Asistăm de câteva decenii la demonstraţia că vechea paradigmă a istoriei este incorectă. Arheologia, geologia, paleoantropologia, genetica, fizica, astronomia, precum şi vastele cercetări esoterice aduc o lumină nouă asupra trecutului umanităţii.

Deşi unii se încăpăţânează să rămână prizonierii gândirii inerţiale – lipsită de argument şi impusă prin constrângere –, ne aflăm în plină revoluţie mentală şi în ceea ce priveşte domeniul istoriei. Cu ajutorul evoluţiei tehnologice şi prin modernizarea tehnicilor de datare, astăzi ştim, de exemplu, că? najoritatea structurilor megalitice din Europa sunt mult mai vechi decât cele sumeriene şi egiptene.

Există o serie de întrebări la care istoria oficială, cea de până acum, nu a fost în stare să răspundă satisfăcător. Iată enigmele pe care noua paradigmă va încerca să le decripteze:

— Cum apar pe întreaga planetă şi în mod spontan, cam în aceeaşi perioadă istorică, civilizaţiile şi cunoştinţele ştiinţifice?

— Care sunt rolul şi rostul omului în natură?

— Cum evoluează conştiinţa individuală, socială şi mistică de la o generaţie la alta, păstrând intact acelaşi deziderat.

— Unde sunt datele arheologice ale civilizaţiilorpreumane?

— Sunt vizitatorii din spaţiu extraterestru legaţi de saltul cuantic în evoluţia speciilor şi mai ales a conştiinţei?

— Ce rol are gândirea mistică în evoluţia istorică a neamurilor?

Scopul acestei cărţi este tocmai descoperirea cărării care să conducă la o viziune unitară, spirituală şi argumentată a faptului că, indiferent de etnie, religie, cult sau nivel de dezvoltare socio-economico-politică, în ciuda tuturor diferenţelor formale, aparţinem cu toţii Umanităţii, iar istoria nu poate fi decât una comună!

Este aproape evident faptul că am intrat în perioada istorică

descrisă ca „începutul sfârşitului”. Fără sofisme, fără idei preconcepute, iată câteva statistici internaţionale care plasează civilizaţia modernă într-un tablou sumbru.

O lume veche se deşiră… Cine o va înlocui? Pe ce premise, cu ce valori?

1. Suntem 6, 6 miliarde pe planetă cu o rată a creşterii densităţii de 90.000.000 pe an. Naţiunile Unite previzionează că, până în 2025, vom ajunge la 7, 85 miliarde, iar în 2050, la 8, 95 miliarde de locuitori.

2.80% din produsul intern brut mondial este direcţionat către 1 miliard de oameni, restul fiind împărţit de 5, 5 miliarde. 1, 3 miliarde consumă 86% din resursele planetei. 3 miliarde abia dacă pot subzista cu un venit de 2 dolari pe zi, în timp ce 650 de milioane dintre pământeni deţin 54% din veniturile mondiale. Ţările sărace, printre „care şi România, plătesc dobânzi, anual, mult mai mari decât ajutoarele venite de la FMI şi Banca Mondială. Ţările lumii a treia şi a patra plătesc cu 38 de miliarde de dolari mai mult decât ajutoarele primite.

3. La scară planetară, un locuitor din trei trăieşte în condiţii mizere, în cartiere rău-famate, ghetouri, mahalale.

Zonele paupere din lume sunt ocupate de aproximativ 900 de milioane de locuitori.

4. În ţările slab dezvoltate sau în curs de dezvoltare, un copil din trei este malnutrit, iar 11 milioane de copii sub 5 ani mor anual din cauza unor boli provocate de alimentaţia precară.

5. Există o globalizare a terorismului atât în lumea islamică, precum şi în Europa, sub forma resurecţiei mişcărilor antisemite, de extremă dreaptă şi a fundamentalismului religios.

6. Scad dramatic rezervele alimentare şi se constată o diminuare dramatică a resurselor de apă, pese 1, 1 miliarde de oameni fiind ameninţaţi de secetă.

7. Se degradează constant echilibrele naturale prin poluarea excesivă a atmosferei, oceanelor şi a sistemelor de apă potabilă. Peste jumătate din fondul planetar al pădurilor a dispărut începând cu revoluţia industrială până azi. Continuă dispariţia unor specii, iar specialiştii avertizează că, dacă nu se întâmplă urgent o schimbare de paradigmă, până în 2100 vor fi dispărut peste o treime dintre speciile existente. Cea mai teribilă transformare climaterică a început în anii 2000 de când gheaţa arctică se topeşte anual în cantităţi uriaşe, marea

absoarbe o căldură solară uriaşă care determină o topire şi mai accelerată a gheţarilor de la poli. Permafrostul siberian este pe cale de dispariţie generând eliberarea necontrolată a gazului metan aflat în pungile de sub turba de baltă generând un efect de seră cu tendinţe de generalizare.

8. În ciuda declaraţiilor politice şi a promisiunilor electorale, din 2005 s-a constatat o creştere continuă a sărăciei şi a foametei. Evaluările oficiale, care sunt cu aprox. 20% mai optimiste decât cele nonguvernamentale arată alarmant: în SUA, 12, 5% din populaţie trăieşte în sărăcie, 31.000.000 din care peste 12 milioane de copii se confruntă cu insecuritatea alimentară, iar 3, 1 milioane de cetăţeni suferă efectiv de foame.

9. Cel mai bogat segment al populaţiei a devenit şi mai bogat, în timp ce restul se confruntă cu o scădere dramatică a nivelului de trai.

10. În numele siguranţei naţionale şi a intereselor de stat, multe ţări democratice au introdus programe de cenzurare a libertăţilor individuale mergând până la controlarea internetului, descurajarea financiară a jurnaliştilor şi limitarea acţiunilor societăţilor civile.

Din 2007, se constată la nivel planetar o scădere a interesului administraţiilor fată de sistemele de educaţie şi sănătate. Putem aşadar lesne constata că umanitatea se află de ceva vreme pe traiectoria de la colapsul naţional la cel planetar. Naţiunile Unite au gândit două scenarii ale viitorului civilizaţiei contemporane, unul pesimist şi unul al Salvării.

Coroborând toate datele realităţii înconjurătoare, ambele variante sunt valabile. Începem cu varianta colapsului.

După globalizarea sistemelor economice, informaţionale, financiare, lumea se va fi polarizat accentuând prăpastia dintre beneficiarii alianţelor şi cei aflaţi în afara Uniunii Europene şi NATO. Ţările marginalizate, statele autoritare, grupurile şi organizaţiile etnice nemulţumite, mai ales cele jefuite în mod sistematic de resurse naturale – precum populaţiile din ţările arabe sărace – se vor organiza şi, profitând de platformele on line de mare viteză, vor deveni din ce în ce mai articulate şi mai coerente. Se va crea o puternică reacţie contra globalizării şi împotriva „aroganţei" statelor de prim rang din punct de vedere economic şi social.

În acest cadru complicat în care statele şi organizaţiile civile se vor chinui să găsească o cale de mijloc între întărirea autorităţii şi

păstrarea libertăţilor individuale, dar mai ales din cauza corupţiei şi a lăcomiei, tot mai multe grupuri teroriste, traficanţi, nuclee de crimă organizată îşi vor găsi alianţe şi modalităţi de acţiune împotriva unei ordini mondiale pe care nu o acceptă. Militarizarea conflictului dintre state şi organizaţiile subversive vor obliga guvernele să aloce tot mai multe fonduri şi să le cheltuie targetat în domeniile de siguranţă publică şi militare, ceea ce va deturna interesul şi atenţia faţă de sistemele de educaţie, sănătate şi protejarea mediului.

Populaţiile sărace se vor confrunta şi mai acut cu reducerea veniturilor, cu privaţiuni care vor genera chiar şi în interiorul statelor puternice conflicte şi confruntări violente, încălzirea globală şi în general condiţiile climaterice nefavorabile care se accentuează în fiecare an, începând cu 2000, vor limita recoltele, vor prejudicia sursele de apă potabilă ajutând instalarea foametei şi secetei în zonele defavorizate încurajând migraţiile consistente către zone care încă prezintă condiţii bune de trai. Guvernele acestor ţări dezvoltate se vor confrunta cu noi ameninţări privind siguranţa publică şi economică, anumite graniţe vor fi prejudiciate, ceea ce va instaura o stare permanentă de alertă şi chiar de război.

Proliferarea armelor nucleare şi mai ales înmulţirea populaţiilor sărace şi defavorizate vor crea un cadru propice haosului structural. Ţări precum Coreea de Nord, Iranul şi alte state privite ca „eterni duşmani ai democraţiei vor fi ameninţate de schimbări impuse din afara graniţelor, iar reacţia de apărare poate fi catastrofală. În 2005, arsenalul nuclear al statelor cuprindea 30.000 de arme de distrugere în masă.

Vedem şi înţelegem aşadar că, dacă nu vom recurge global la o schimbare fundamentală de paradigmă, în care umanitatea să-şi găsească potenţialul creativ şi de dezvoltare în condiţii echitabile şi juste pentru fiecare, ne vom îndrepta cu paşi siguri spre o criză fără precedent a vieţii pe pământ!

Analizând datele actuale şi mai ales stadiul de evoluţie a conştiinţei planetare, Naţiunile Unite au elaborat, pe lângă scenariul colapsului, şi unul pozitiv. Întrucât ne aflăm într-o perioadă de profunde transformări ale realităţii şi pentru că mulţi dintre noi au înţeles că mentalizăm iniţial tot ceea ce ni se întâmplă, să sperăm că viziunea optimistă asupra evoluţiei civilizaţiei va rezista în faţa catastrofalei întoarceri în Haos.

Scenariul depăşirii Crizei începe cu responsabilizarea şi organizarea societăţilor civile, în faţa ameninţărilor comune şi a problemelor din ce în ce mai grave. Politicile de afaceri se vor schimba respectând armonizarea schimburilor dintre om şi natură, liderii economici înţelegând legătura indisolubilă şi infailibilă dintre microcosmos şi macrocosmos.

Conceptul lui Bacon „lupta omului cu natura" va fi depăşit, omul ecologizându-şi relaţiile cu mediul înconjurător.

Patronii media vor conştientiza impactul audio-vizualului asupra educaţiei şi vor furniza programe de cunoaştere a Universului, a societăţii, a realităţilor energetice etc. Aşadar, în cadrul societăţilor va apărea o nouă formă de cultură, extinsă, integralistă care, spre deosebire de curentele separatiste ale secolelor precedente, va accentua ideea că sub acelaşi soare, pe acelaşi pământ locuieşte un singur popor numit Umanitate şi că el trebuie privit ca o creaţie a lui Dumnezeu ca sursă universală a vieţii. Guvernele, conduse de oameni competenţi şi cinstiţi, vor sprijini politicile publice, programele sociale şi ecologice implementând filosofia responsabilităţii, a solidarităţii şi a compasiunii.

Când ameninţările teroriste şi pericolul războaielor vor fi trecut în urma armonizării sociale, culturale, religioase şi financiare, uriaşele fonduri destinate armamentului se vor redistribui pentru cercetare, educaţie, sănătate, cultură şi artă, ceea ce va mări considerabil procesul creativ al omului.

Se va fi înţeles că banii nu reprezintă un scop în sine, ci o formă energetică de a construi realităţi şi atunci vor dispărea afacerile private cu bani, iar statele îşi vor dimensiona economia în funcţie de necesităţi şi priorităţi. Foarte multe fonduri vor fi direcţionate pentru reabilitarea mediului, pentru crearea de sisteme eficiente de distribuire a resurselor şi a alimentelor. Se va investi considerabil în dezvoltarea unor tehnologii non-invazive pentru natură, care să asigure un nivel de trai acceptabil tuturor acelora care muncesc, gândesc şi acţionează responsabil. Agricultura va fi regândită în contextul respectării sănătăţii pământului şi a consumatorilor găsindu-se soluţii naturale pentru creştere şi rezistenţă în faţa dăunătorilor. Guvernele vor gândi politici publice ca tot mai mulţi oameni să aibă acces la educaţie, slujbe şi alimente.

Platformele on line vor asigura adevărate pieţe de comunicare

globală întărind solidaritatea şi integralismul social.

Marile puteri vor fi înţeles că pământenii trebuie reprezentaţi unitar în faţa unei posibile Confederaţii Galactice.

Resursele naturale sunt infinit disponibile dacă nu se intervine brutal şi nociv asupra echilibrului biologic. Exploatările cu cianuri, precum şi utilizarea combustibilior fosili vor fi interzise prin legi dure, căci umanitatea va fi înţeles că între individ şi natură există un etern raport de cauzalitate – efect!

Economiile statelor se vor baza pe venitul natural, aşadar, structuri precum Rezervele Federale vor dispărea!

Civilizaţia consumismului va fi înlocuită cu direcţii mult mai raţionale care vor pune accentul pe utilizarea materialelor reciclabile şi pe utilitate. Diferenţierile sociale artificiale prin bunuri de consum vor fi înlocuite de categoriile de competenţă astfel încât oamenii vor aparţine categoriilor: gânditori-strategi; muncitori-executanţi şi intermediari (cei care vor găsi oportunităţi de dezvoltare).

Umanitatea se va echilibra şi va fi înţeles principiul Unitate în diversitate şi de schimb intercultural păstrându-se intacte şi nealterate moştenirile tradiţionale.

Religiile vor redeveni căi către cunoaştere şi mântuire, şi nu scopuri în sine, aşadar, conflictele interreligioase şi interetnice vor dispărea.

În lumina acestor prefaceri fundamentale, încrederea naţională şi internaţională vor creşte. Domeniile spirituale le vor influenţa pozitiv pe cele materiale, iar planeta va fi condusă ca o singură familie a omului, dar şi a tuturor formelor de viaţă care trebuie respectate şi prezervate. Ieşirea din Criză se poate întâmpla doar prin înţelegerea adevărului universal: „Nimic nu se pierde, totul se transformă”.

Vrem, nu vrem aparţinem Universului şi evoluăm odată cu el. În istoria umanităţii se regăsesc aceleaşi două căi de extindere a conştiinţei, una armonioasă şi alta forţată, caz în care toate mutaţiile au fost extrem de dure, precedate de evenimente planetare deosebite.

Preşedintele, misterios ucis, J.F. Kennedey, având toate informaţiile necesare, a decretat profetic: „Ori vom salva împreună planeta, ori vom pieri împreună în flăcările ei”.

În lumina celor mai recente descoperiri cuantice înţelegem raportul de interconectivitate între toate fiinţele şi matricea Terrei. Prefigurând adevăruri ştiinţifice care confirmă ubicuitatea

Dumnezeiască, poetul scoţian James Thomas scria în secolul al XVIII-lea: „Nu putem atinge o floare, fără să deranjăm o stea", iar gigantescul Eminescu, cu aproape un secol mai devreme, rostea şi el: „La steaua care-a răsărit /e-o cale atât de lungă, /că mii de ani i-au trebuit/luminii s-o ajungă (…) / era pe când nu s-a zărit, / azi o vedem şi nu e!"

Din ce în ce mai multe direcţii de gândire se îndreaptă spre înţelegerea cosmosului şi asupra rostului existenţei noastre în Planul Divin. Pentru un observator atent, este limpede că trăim vremuri apocaliptice, dar vreau să precizăm atent înţelesurile etimologice. Apocalips provine din grecescul apocalypsis care înseamnă revelaţie. Catolicii chiar denumesc în latină cartea lui Ioan: Revelaţio. Deci, suntem puşi în faţa înţelegerii întregului sau în faţa Haosului pe care singuri îl generăm prin intoleranţă, ignoranţă, necunoaştere şi atât de subliniatele tare, în mai toate religiile lumii, definite în creştinism drept patimi.

Poate că vom asista cu toţii la colapsul civilizaţiei aşa cum o ştim, mai ales că sfârşitul calendarului mayaş se anunţă a fi pe 21.12.2012, dar, cu siguranţă, pământul se va roti mai departe în sistemul solar, aşa cum o face de câteva miliarde de ani. Întrebarea este, după prăbuşirea omului ca regn dominant al planetei, ce se va întâmpla? Sub ce forme va evolua inteligenţa universală zămislită în toate fiinţele vii?

Profeţiile ne pun cu fiecare generaţie în faţa unui adevăr imuabil: toate evenimentele universale sunt supuse raportului cauză – efect! Cromozomii memoriei noastre ancestrale ne readuc în minte catastrofe trecute. Iată cât de simplu şi de teribil sună o profeţie a indienilor Hopi: „Într-o zi, unele stele vor veni împreună, pe un singur rând, după cum s-a mai întâmplat deja în urmă cu mii de ani, şi va fi timpul purificării Pământului", iar pe o piatră funerară din cimitirul Kirby din Anglia stă scris încă. din secolul al XV-lea: „Când imaginile vor părea vii, cu mişcări libere, când corăbiile, ca şi peştii, vor înota sub apă, când oamenii, mai repezi decât păsările, vor despica aerul, atunci jumătate din lume va fi cufundată în sânge"… şi a fost Al Doilea Război Mondial cu submarine, avioane, cu imagini cinematografice şi cu o jumătate de planetă înecată în fum, foc, demolări şi mult, prea mult sânge!

Armageddonul a început deja…

Nu putem pătrunde sensurile Apocalipsei fără înţelegerea Armageddonului. Ultima confruntare dintre forţele Binelui şi cele ale Răului va cuprinde atât planurile energetice, cât şi cele materiale; de fapt, duelul final se va purta pe holurile catedralei Sufletului. Lupta dintre Adevăr şi Minciună, dintre nemurirea spiritului şi efemeritatea materiei, dintre fiii lui Hristos şi Antihrist sunt descrise în Biblie ca fiind „marea zi a Domnului Atotputernic".

Miza confruntării devine individuală, fiecare din i – noi fiind pus în faţa ultimei alegeri: Dumnezeu şi veşnicia sau Satan şi distrugerea. Să pătrundem mai profund tainele…

În Vechiul Testament, sunt pomenite 1 290 de zile de coşmar pentru întreaga omenire. Versetul 40, cap. XI al Cărţii lui Daniel este clar: „De la vremea când va înceta jertfa necurmată şi de când se va aşeza urâciunea pustiitorului vor mai fi 1 290 de zile. Ferice de cine va aştepta şi va ajunge până la 1 335 de zile!

Iar tu, du-te până va veni sfârşitul; tu te vei odihni şi te vei scula iarăşi odată în partea ta de moştenire, dacă ajungi la sfârşitul zilelor".

Dacă introducem în ecuaţia Armageddonului data sfârşitului din calendarul mayaş 21.12.2012 şi scădem cele 1 335 de zile, obţinem data de 25 martie 2009 ca început al Războiului văzut şi nevăzut dintre bine şi rău. Aşadar, Armageddonul a fost calculat să dureze aproximativ trei ani şi jumătate. Precizările a ceea ce va urma se regăsesc în

Apocalipsa, unde şapte îngeri ai lui Dumnezeu vor suna cele şapte trâmbiţe ale distrugerii. Când cel de-al patrulea a sunat, „a fost lovită a treia parte din soare şi a treia parte din lună, şi a treia parte din stele, pentru ca a treia parte din ele să fie întunecată, ziua să piardă a treia parte din lumina ei, şi noaptea de asemenea/".

Ioan profeţeşte şi sfârşitul Romei, ca bastion al puterii: „În ultima persecuţie a sfintei Biserici Romane, pe tron va fi Petru Romanul, care-şi va păstori mioarele în mijlocul a numeroase încercări. După trecerea acestora, oraşul de pe şapte coline va fi distrus, şi Judecătorul cumplit va judeca poporul". Aici, dacă ne referim la a treia profeţie de la Fatima, obţinem o viziune cel puţin interesantă. Maica Lucia, care a primit mesajele de la Sfânta şi Pururea Fecioară Maria, a consemnat ultima viziune, spunând că, atunci când nu va mai fi loc pe peretele unde sunt reprezentaţi toţi papii de la înfiinţarea

Sfintei Biserici şi pentru noul pontif, va fi sfârşitul lumii. Oricine vizitează bazilica San Pedro Fuori le Mura din Roma poate constata că ultimul tablou îl înfăţişează pe Benedict al XVI-lea, actualul suveran, după care se termină zidul…

Printre multele profeţii apocaliptice putem detaşa câteva care se aseamănă în compoziţie, deşi sunt despărţite de secole.

În 1761, o călugăriţă pe nume Jeanne le Royer, celebră în epocă pentru acurateţea predicţiilor sale, uimeşte prin două profeţii dintre care una s-a întâmplat aievea: moartea regelui Ludovic al XVI-lea şi izbucnirea Revoluţiei. Însă efectele celei de-a doua profeţii ne privesc, astăzi, pe toţi. Iată-i textul tulburător: „Domnul nostru mi-a adus la cunoştinţă că, dacă judecata va fi în secolul lui 1900, se va întâmpla doar spre sfârşitul lui, iar, dacă lumea va trece de acest timp, primele două decade ale secolului lui 2000 nu vor trecefără să aibă loc judecata".

O altă voce care transmite avertismentul divin îi aparţine lui Padre Pio, unul dintre catolicii cu adevărat pioşi:

„Când tunetul va bubui atât de puternic încât munţii Vor fremăta, ascundeţi-vă de lumea de afară şi nu vă lăsaţi tentaţi de priviri curioase, uitându-vă la acele evenimente cumplite. Un foc nemaivăzut va pogorî peste pământ şi o mare parte din omenire va fi nimicită. Urgia va dura 72 de zile".

Ultima mare clarvăzătoare cu duhul, maica Lucia, în faţa căreia s-a înfăţişat Pururea Fecioara Maria, la Fatima, i-a scris când a împlinit vârsta de 82 de ani Papei: „Să nu spunem că Dumnezeu ne pedepseşte astfel, ci că oamenii îşi pregătesc singuri propria pedeapsă".

Celebra clarvăzătoare Vanga adaugă în puzzle câteva piese interesante: „Lumea va suferi o mulţime de cataclisme, şi necazuri mari se vor abate. Se va schimba însăşi conştiinţa oamenilor. Timpuri grele vor veni. Oamenii se vor împărţi după credinţa lor. Suntem martorii evenimentelor cutremurătoare ce vor modifica soarta şi destinul omenirii. În cosmos, se va descoperi viaţa şi deodată va deveni limpede cum a apărut viaţa pe Pământ".

Aşadar, terenul confruntării cu Noua Paradigmă a fost pregătit de mult. Dumnezeu ne-a dat libertatea de a ne transforma viaţa în binecuvântare sau blestem, iar toate cele ce vor să vină peste umanitate sunt produsele exclusive ale gândurilor, vorbelor şi faptelor noastre!

„Cine are ochi să vadă şi minte să priceapă, căci 666 este număr de om!”

Există un numitor comun al profeţiilor din spaţiul non-creştin. Astfel povestea evoluţiei umanităţii postapocaliptice devine unitară, deşi provine de la grupuri aflate la mare distanţă fizică, socială şi culturală: indienii Hopi, inuiţii din Alaska, dogonii din Africa, maori din Noua Zeelandă, mayaşii din Mexic.

Predicatul comun prevesteşte instaurarea unei civilizaţii posttehnologice, în care omul va cunoaşte resorturile energiei universale şi se va folosi în evoluţia lui socială de toate resursele naturale pe care le va respecta şi din care îşi va extrage toate necesităţile progresului. Populaţia kogui, din Columbia, cunoscută ca „Paznicii Pământului afirmă că ultimul ciclu al civilizaţiei aşa cum o ştim s-a declanşat pe 19 februarie 2000 şi se va încheia pe 19 februarie 2013 (!)

Un profet şi un lider amerindian, plecat dincolo de Porţi în 1996, pe nume Leon Shenadoah, după ce a studiat toate profeţiile legate de sfârşitul civilizaţiei, din peisajul sud-american, a tras o concluzie interesantă: „Curând, toţi cei care cred că deţin o putere mare vor descoperi ce înseamnă o putere mare: Puterea Creatorului. Nu vor mai avea cărbune, petrol, gaz, putere nucleară. Noi suntem doar în trecere pe acest Pământ, suntem musafirii Creatorului. Ne-a permis să vieţuim aici şi uite ce am făcut cu Creaţia lui. Am otrăvit-o, am ruinat-o. Are toate motivele să fie mânios şi chiar este!”

Dacă ne gândim că sursele de apă sunt din ce în ce mai compromise, că peste o treime din pădurile planetare au fost distruse şi că soarele emite cu 200% mai multe radiaţii, înţelegem că se apropie plata facturii. Totul, în Univers se supune cauzalităţii. A venit vremea confruntării cu efectele! Aşa cum cancerul devastează structura vitală din interior, fără a putea fi blocat în vreun fel, tot astfel se va întâmpla cu distrugerea ţesutului exterior al Lumii. Din confruntare se scapă doar individual prin cunoaştere, caritate şi speranţă!

O altă profeţie interesantă, care aminteşte de viziunile din Apocalipsa lui Ioan îi aparţine unui lider spiritual al irochezilor, Ganyahdiyok. În viziunea lui, apar patru oameni înaripaţi care vin din direcţii diferite şi care anunţă, pe rând, maladii necunoscute. Un monstru gigantic, ivit din apele oceanelor, va porni o luptă teribilă cu oamenii, nimicindu-i pe cei răi. Unul dintre numele acestui monstru

este „maladia care te macină din interior”. Iată cât de asemănătoare este manifestarea acestui monstru cu teribilul cancer pe care nimeni nu a reuşit, nici măcar să-l definească până astăzi.

Îmi sună în minte o vorbă înţeleaptă a unui bun prieten, Remus Tănase, preşedintele Anatecor, care sună cam aşa: „Dacă trăieşti împăcat, trăieşti ca-n cer, însă, dacă trăieşti în păcat, vei avea cancer”!

Finalul profeţiei lui Ganyahdiok, făcută în 1799 este fără echivoc: „Un vânt mare va mătura Pământul şi-l va curăţa ca să-l aducă la starea sa originară. Aceasta este pedeapsa pentru ceea ce facem Creaţiei”.

Observăm aşadar raportul cauzalitate – efect dintre om şi planetă. Nu întâmplător, numim Pământul Mama Geea!

Şamanii de pretutindeni cred că „mediul nu este în jurul nostru, noi suntem mediul!”1

Foarte asemănătoare cu profeţiile maya sunt cele aparţinând tribului Hopi. Iată, doar un fragment: „Într-o zi, unele stele se vor alinia producând schimbări radicale, va veni un timp al purificării Pământului, se vor produce schimbări de climat şi catastrofe nemaiîntâlnite, însă acest ceas nu este cunoscut de nimeni în afara Marelui Creator!”

Încă o dată subliniem numitorul comun cu Apocalipsa biblică: „Nimeni nu va şti cândva sosi ceasul de pe urmă. Doar Tatăl îl cunoaşte!”

Pentru hopi, Pământul a mai trecut de câteva ori prin acest proces de curăţare şi purificare. Prima lume ar fi fost nimicită de un foc devastator venit din inima pământului.

A doua lume a fost distrusă când Pământul a deviat de la axa lui, şi gheaţa ar fi acoperit întreaga planetă. A treia civilizaţie a fost înghiţită de un potop universal. Actuala lume în care trăim produce efectele unei dispariţii cauzate de flăcările venite din cer. Singurele populaţii care s-au salvat de fiecare dată, continuând marea aventură a extinderii conştiinţei, au fost cele care au trăit în armonie cu natura. Profeţiile indienilor hopi au fost atât de precis descrise, cu o acurateţe a informaţiei ştiinţifice atât de clară, încât cartea lor de profeţii, Hotevilla, a fost tradusă în limbi de mare circulaţie, de către UNESCO.

Foarte interesante sunt profeţiile hinduse. Vârstele unui ciclu planetar sunt descrise în Mahābhārata. Conform descrierilor, noi ne aflăm acum în epoca întunericului şi a ignoranţei: Kali Yuga. Timpul

zeiţei distrugerii, Kali, este însă limitat. Spre sfârşitul civilizaţiei, Brahma, care este sursa tuturor universurilor vizibile şi invizibile, va cobori pe Pământ, se va încarna în familia unui brahman bătrân şi-i va învinge pe oamenii întunecaţi şi pe diavolii care slujesc hoţia, crima şi minciuna! El va trezi scânteia divină din fiecare om.

Vor fi noi generaţii de oameni sfinţi care „vor trăi Timpul Purităţii şi vor deveni la fel de limpezi precum cristaluH.

Mahābhārata ne mai spune că, în timpul lui Kali, guvernanţii îşi vor pierde bunul-simţ, se vor sminti, vor încărca poporul cu biruri şi taxe aberante. Conducătorii se vor corupe atât de mult încât, în loc să-şi protejeze supuşii, le vor deveni duşmani de moarte. Legile Luminii şi învăţăturile lui Brahma vor fi înlocuite de lăcomie, sete de putere nelimitată, invidie, ură şi desfrâu. Cei bogaţi îi vor domina şi exploata pe cei săraci, iar cei slabi nu vor avea nicio şansă la progres.

Popoarele vor urma false ştiinţe, nimeni nu va mai avea încredere în nimeni, nici măcar în propria familie. „Oamenii vor fugi din ţara lor, iar foamea va veni peste tot. Cei aleşi vor rămâne smeriţi şi în armonie, dar vor fi puţini. Ceilalţi se vor război cu natura, cu animalele şi cu semenii lor!” – Vana Prava.

Conform celebrului René Guénon, umanitatea modernă se află deja la sfârşitul acestei Kali Yuga, unde spiritualitatea a fost adânc îngropată în ţărâna materialismului şi, fiind una dintre cele mai negre perioade ale civilizaţiei, se va sfârşi prost pentru toţi cei care şi-au negat natura divină!

Însă, după „scrâşnetul dinţilor”, va urma o perioadă lungă de pace şi prosperitate, când un nou ciclu va începe pe Pământ.

Va urma o revenire la Vârsta de Aur, când spiritul va domina şi va modela armonios materia!

Clarvăzătorul şi profetul Edgar Cayce vorbea despre sfârşitul timpului când umanitatea va fi împărţită între cei care îşi înţeleg natura comună şi se comportă ca fraţii şi ceilalţi, egocentrici şi separatişti. Semnele intrării în „Timpul Marilor Prefaceri Spirituale” vor fi calamităţile naturale şi descoperirea continentelor pierdute, care vor ieşi din oceane în urma unor cutremure devastatoare. Interesant, dar informaţiile lui Cayce sunt coroborate de profeţiile unui guru tibetan, Diwal Khul, consemnate de Andrew Thomas în Shamballa, oaza de lumină. Iată textul: „După o serie de cutremure, insulele se vor ridica din oceane în regiunea Azorelor, iar ruinele Atlantidei vor fi

descoperite şi explorate. Atunci va începe ciclul Tara, în care umanitatea va reprezenta singurul popor planetar şi va întâlni alte civilizaţii din univers!”

În 1942, după ce soldaţii germani au distrus o sinagogă din Varşovia, au fost descoperite nişte pergamente scrise în jurul anului 1.000, care poartă numele de Cartea profeţiilor.

Acestea au dispărut din nou până în 1992, când au reapărut lângă Moscova, la Zagorsk, în arhivele unei mănăstiri ortodoxe. Deşi sunt mulţi care-i contestă autenticitatea, cartea conţine nişte informaţii care descriu cu o acurateţe incredibilă evenimentele istorice ale războaielor mondiale, ale calamităţilor şi catastrofelor planetare trecute, printre care Hiroshima, Nagasaki, Cernobîl şi altele care o să vină! Vă propun doar un citat: „Când va începe Anul O Mie, care vine după Anul O Mie, pământul se va cutremura în mai multe locuri, şi oraşele se vor prăbuşi. Tot ceea ce va fi construit fără ascultarea celor înţelepţi va fi ameninţat şi distrus. Omul se va încăpăţâna, deoarece orgoliul este nebunia lui. Nu va auzi avertismentele repetate ale Pământului şi, incendiul va distruge noile Rome, iar în mormanele de ruine acumulate, săracii şi barbarii vor jefui, în pofida legiunilor, bogăţiile abandonate. Atunci Soarele va arde pământul, aerul nu va mai fi voalul care protejează de foc, va fi doar o perdea găurită, iar lumina fierbinte va roade pielea şi ochii…”

Incredibil, dar scenariul exploziilor solare, care preocupă comunităţile ştiinţifice are exact aceleaşi predicate!

În universul cuantic totul porneşte de la câmpul informaţional generat de tripartiţia: gând – rostire – acţiune, aşadar, suntem cu toţii responsabili pentru tot ceea ce ni se va întâmpla! Doar trezirea Conştiinţelor ne mai poate salva!

În anul 1562, conchistadorii spanioli, însufleţiţi de preoţii catolici, au declanşat un autodafe în toate teritoriile Americii Centrale, dând focului distrugător toate artefactele, codexurile şi cărţile unor „cruzi şi păgâni fii ai întunericului”.

Aşa au dispărut aproape în întregime mărturiile despre cel mai interesant şi mai straniu imperiu. Despre civilizaţia Maya aflăm câte ceva începând cu secolul al XIX-lea şi mai ales după pierderea influenţei spaniole. În linii foarte mari, avem o imagine de ansamblu a unei orânduiri umane ieşite din comun. Conform cercetărilor istorice şi antropologice, mayaşii ar fi aparţinut celei mai avansate şi mai

sofisticate civilizaţii din America precolumbiană. Între anii ’600 î.Hr.

şi 900 d.Hr., ei au ocupat regiunile din sudul Mexicului şi din America Centrală. Aveau vaste cunoştinţe medicale, astronomice, matematice şi de inginerie. Foloseau un sistem complex de hieroglife şi excelau în numerologie şi astrologie.

După o perioadă înfloritoare, imperiul avea să intre într-o curbă descendentă. Când au venit spaniolii, în 1500, aceştia au găsit câteva triburi disparate şi ruinele unei înfloritoare civilizaţii, comparabilă cu Egiptul Antic. În ciuda a şase secole de declin, mayaşii îşi păstraseră până la venirea conchistadorilor patrimoniul spiritual şi se îndeletniceau cu agricultura, vânătoarea şi predicţiile. Evident, autoritatea ecleziastică şi-a impus programul de neantizare a tot ceea ce nu corespundea dogmei catolice şi astfel, începând cu anul 1500, indigenii au fost obligaţi să renunţe la vestigiile istorice, la temple, la credinţe şi limbă. După jefuirea tezaurului găsit, noii guvernatori ai Americii Centrale şi-au impus să şteargă orice urmă a fostului imperiu Maya. Însă acest plan satanist nu s-a petrecut întocmai, iar în secolul al XIX-lea, câţiva cercetători au scos la iveală cronici şi calendare de o precizie şi o acurateţe înspăimântătoare. Pentru ei, anul solar număra 365, 2420 de zile, mult mai precis decât calendarul gregorian şi cel iustinian folosite şi astăzi în lume. Cunoştinţele lor despre mişcările astrelor pe firmament şi profeţiile lor legate de sfârşitul timpului sunt astăzi mai actuale ca oricând. Conform calculelor astronomice, ne aflăm în „zilele de dinaintea alinieriiplanetelor”.

2012 între spaima prăbuşirii globale şi speranţa evoluţiei conştiinţei

Din rămăşiţele descoperite în sudul Mexicului, istoricii au presupus că societatea maya era împărţită în caste conduse piramidal de regi, prinţi, guvernatori, sfătuiţi de preoţi cu vaste cunoştinţe despre Univers şi mecanica sa. Economia se baza pe agricultură, termenul de maya desemnându-l pe „cel care culege porumbul” \ Foloseau ca monedă de schimb boabe de cacao şi bucăţi de cupru. În ciuda unei culturi tehnologice sărace, mayaşii, neavând cunoştinţe despre roată, erau extrem de specializaţi în mişcările astrelor, Soarelui, Pământului şi ale multor planete, descoperite de restul pământenilor mult mai târziu, cum ar fi Uranus şi Venus. Oraşele lor erau precis aşezate şi construite ţinându-se cont de poziţia stelelor şi aliniate Soarelui. Din fragmentele de pergamente păstrate aflăm că

mayaşii atribuiau această cunoaştere strămoşilor lor, olmecii, care la rândul lor o primiseră de la „primii oameni veniţi pe Pământ1. Spre deosebire de noi, care folosim sistemul de numerotare zecimal, populaţiile din America Centrală precolumbiană aveau că bază de calcul cifra 20. Tradiţia lor spune că multiplii lui 20 reprezentau cele zece degete de la mâini plus cele de la picioare. Numerele erau scrise vertical şi, surprinzător, mayaşii cunoşteau cifra zero.

Europenii aveau să mai aştepte câteva milenii, până în Evul Mediu, ca să afle despre zero de la arabi. Interesant este faptul că mayaşii aveau mai multe calendare, fiecare abordând diferit trecerea timpului, ceea ce le asigura deosebita precizie astronomică. De exemplu, Calendarul Tzolkin are o durată de 260 de zile şi cuprinde 13 perioade a câte 20 de zile; se bazează pe ciclul Pleiadelor şi este considerat sacru, determinând spirala evoluţiei conştiinţei umane, în istorie, fiind folosit în scopuri religioase şi mai ales divinatorii. Extrem de interesant, dar 260 de zile este exact perioada în care planeta Venus este vizibilă, fie la est, fie la vest de Soare. Uneori, acesta mai este numit şi „Calendarul de 13 luni".

Un alt calendar se numeşte Haab, cuprinde 365 de zile şi era folosit în activităţile cotidiene şi agricole. Interesant este că acest calendar permitea şi un calcul lung al zilelor pe o perioadă de 5 125 ani, care acoperea evenimentele istorice ale umanităţii şi totodată permitea o lectură liniară a timpului, pornind de la o dată fixă.

Ceea ce avea să ne preocupe pe toţi, mai ales astăzi, când evenimentele planetare sunt atât de evidente, sunt datele de început ale calendarului, 13 august 3114 î.Hr., şi datele sfârşitului său, adică pe 21 decembrie 2012.

Conform teoriilor celor doi specialişti în cronologia maya, Barbara Hand Clow şi Carl Johan Calleman, calendarul planetar este format din niveluri secvenţiale de timp suprapuse unul peste celălalt. Fiecare nivel superior evoluează de 20 de ori mai repede decât precedentul, ceea ce explică accelerarea timpului şi a progresului.

În spiritul acestor explicaţii, putem constata că problematica Orientului Mijlociu se înscrie perfect în scenariul maya.

Conflictele răbufnesc cu forţă având falsul temei religios. Ciclul de 5 125 de ani, de când începe Biblia să fie cartea dominantă, se apropie de intrarea într-o nouă spirală.

Trecerea dintre paradigme se face violent, iar din 1999 asistăm

la o accelerare a conflictelor dintre semiţi.

La Ierusalim, autorităţile evreieşti pregătesc a treia reconstrucţie a Templului, însă ruinele lui se află sub moscheea lui Omar, locul sacru al Islamului. O profeţie din Coran spune că „Sfârşitul lumii acesteia şi venirea Vieţii Veşnice se vor petrece la a treia ridicare a Templului lui Solomon".

Ceea ce trăim noi astăzi sunt consecinţele a cinci milenii de războaie, conflicte şi teribile lupte planetare pentru Putere şi Dominare. Am uitat că Pământul este un decor viu, care înregistrează toate evenimentele generate în câmpul cuantic (gând – rostire – acţiune: LOGOS). Din această perspectivă ne este mai uşor să pricepem că Pământul se află într-un soi de carantină, de mii de ani, din cauza comportamentului şi a karmei produse la nivel planetar. „Nimic nu se pierde, totul se transformă" este valabil atât pentru acţiunile benefice, cât şi pentru celelalte.

Dacă Hristos nu s-ar fi întrupat, sfârşitul lumii noastre ar fi început acum 2000 de ani. Venirea Mântuitorului şi Revelaţia di nApocalipsahnloan ne-au fost date de Providenţă tocmai pentru a înţelege că Eternitatea se află ascunsă în Fiinţă şi că Mântuirea înseamnă de fapt îndumnezeire!

Metodologia de predicţie cu ajutorul calendarelor ţinea cont de toate variaţiile de decalaj dintre rotaţia planetei Venus şi axa de rotaţie a Pământului, ciclurile venusiene permiţând prezicerea momentelor-cheie pentru pământeni. Pornindu-se de la aceste observaţii, astronomii de astăzi au introdus în calculator data de 21.12.2012 şi au făcut o descoperire interesantă.

Exact la această dată, Venus va dispărea sub orizontul vestic, în timp ce la răsărit, Pleiadele vor fi peste orizont. Simbolic, putem spune că, începând cu această dată, vom asista la moartea simbolică a planetei Venus şi la naşterea Pleiadelor.

În ciuda succesului de marketing, profeţiile maya nu au fost înţelese exact de toată lumea. Unii îşi construiesc propria poveste despre această civilizaţie dispărută într-un mod misterios, alţii anunţă sfârşitul lumii pe 21 decembrie 2012.

Carlos Barrios, expert în antropologie, istorie şi specializat în calendarele maya, are o concluzie uşor diferită: „Lumea nu se va termina, ci va fi fundamental transformată, indienii au calendare pe care ştiu să le interpreteze în mod precis, ceea ce n-aş putea spune

despre occidentali. Omenirea va continua să existe, dar într-un alt mod. Structurile materiale se vor schimba. Din acel moment, vom avea oportunitatea de a fi mai umani!"

Specialiştii în calendare, calculând diferitele perioade de timp profeţite de mayaşi, trag concluzia că această uriaşă transformare de paradigmă a început în 1987. De atunci, dogma materialistă se năruie, dar antrenând însă distrugerea mediului, favorizând haosul social, crizele financiare, războaiele şi modificările climaterice dramatice. Aşadar, din această perspectivă 21.12.2012 va fi o dată a renaşterii, şi nu a morţii.

Mayaşii, cei consideraţi de populaţiile din America Centrală ca fiind „paznicii timpului", se referă la 21.12.2012 ca la o dată a Renaşterii, şi nu a Morţii. Occidentalii cad pradă unei reţete de marketing când intră în vria sfârşitului lumii.

În Cartea Destinului (Kam Wuj), Carlos Barrios chestionează peste 600 de urmaşi ai mayaşilor, preoţi, şamani, şi constată un numitor comun al poveştilor lor: după celebra dată, începe Lumea Nouă a celui de-al Cincilea Soare.

Nimic nu se pierde în Univers, dar tot ceea ce se naşte trebuie să moară pentru a evolua. Astfel, după 2012, nu va dispărea Universul, ci doar civilizaţia umană, cu vechile ei energii, fiind înlocuită de o alta, supusă altor reguli şi având cu totul alt timp!

Conform credinţelor maya, umanitatea a cunoscut deja moartea a trei sori şi se pregăteşte pentru răcirea celui de-al patrulea. Fiecare etapă a fost urmată de cataclisme cauzate de geniile elementelor: cutremure, erupţii vulcanice, inundaţii.

Profeţiile legate de moartea celui de-al patrulea Soare vorbesc despre „foculcare va veni din cer". Clasificarea timpului în patru epoci nu este apanajul mayaşilor sau al aztecilor, ci o regăsim deopotrivă în Purāṇa vechii Indii, unde timpul este împărţit în patru ere: Satya Yuga (vârsta de aur), Treta Yuga (vârsta de argint), Dwapara Yuga (vârsta de bronz) şi Kali Yuga (vârsta de fier) şi în tăbliţele caldeene unde timpul are patru shar.

Şamanii intervievaţi de Barrios în cartea sa afirmau că, după ce se va sfârşi timpul acestei civilizaţii, cei care au conştiinţa extinsă, capabilă să înţeleagă sensul Existenţei vor intra într-o nouă vârstă de aur. „Va veni vremea în carejocul va fi înlocuit de acţiune. Multe spirite puternice, ieşite de sub povara timpului, au decis să se încarneze în

aceste vremuri, venind cu mari puteri să-i trezească pe cei care vor să trăiască, însă trebuie spus că şi din partea Umbrei vin în aceste vremuri entităţi care se vor strădui să păstreze amăgirea şi sclavia. Magia va fi de ambele părţi! Toate se vor schimba, dar gradul de suferinţă sau de fericire va depinde de fiecare dintre noi!"

Am văzut că în viziunea şamanică asupra evoluţiei conştiinţei „dezlânarea lumii vechi" începe în 1987, când se declanşează o perioadă de tranziţie planetară de la economia centralizată către cea liberală. În 1992, consumismul ca valoare fundamentală a sistemului capitalist era împărtăşit în toată Europa.

Foarte interesantă este o profeţie culeasă de Carlos Barrios în Cartea Destinului, de la un vraci din Mexic: „Va veni timpul în care banii vor fi simple hârtii fără valoare, băncile se vor prăbuşi, blocurile înalte vor rămâne fără apă şi curent.

Curând, boli născute dintr-o alimentaţie artificială vor ataca populaţiile ţărilor industrializate. Şi atunci, când tot sistemul se va prăbuşi, vom fi forţaţi să ne concentrăm asupra noastră şi a pământului!"

Deşi făcută cu aproape două decenii în urmă, această predicţie ne îngrijorează astăzi prin acurateţea sa! De la isihasmul care vorbeşte despre Războiul Nevăzut până la profeţiile maya care opun Luminii Umbra, trecând desigur prin mitologiile popoarelor, înţelegem că se duce o luptă teribilă între evoluţie şi stagnare, între progresişti şi retrograzi, între Bine şi Rău!

Leon Shendonuah, un vraci din Guatemala, studiind calendarul Tzolkin, a tras următoarea concluzie: „Trăim într-o lume polarizată: pozitiv-negativ, noapte-zi, bărbat-femeie.

Lumina şi Umbra au nevoie una de cealaltă, căci se află în echilibru, dar, în momentele prin care trecem acum, partea Umbrei este foarte puternică şi foarte hotărâtă în privinţa obiectivelor sale.

Priorităţile ei sunt stabilite, şi ierarhia sa, perfect structurată.

Stăpânitorii Umbrei acţionează încercând să ne împiedice conectarea cu spirala celei de-a Cincea Lumi în 2012"!

În viziunile şamanice ciclurile prin care a trecut umanitatea au fost dominate de cele patru elemente constitutive: pământ, apă, aer, foc. Însă noi ştim, atât din cultura orientală, cât şi din esoterismul occidental, că sunt cinci elemente într-un întreg: Quinta Essentia. Al cincilea element, care este totodată şi guvernatorul celorlalte şi se

numeşte Eter. Acest element rarefiat al atmosferei este cel mai activ din Univers, penetrează orice spaţiu, transmite unde de energie pe toate frecvenţele, de la aura umană până la telefonia mobilă.

Aşadar, cel de-al cincilea element, coordonatorul, „creierul" celorlalte patru, nu este de origine materială.

În structurile ADN-ului se află întreaga informaţie cosmică. În regiunea eterată a fiinţei noastre, în Spirit se află Calea, Adevărul şi Viaţa. Dumnezeu ne-a făcut cinstea să ne locuiască!

Mayaşii au prevăzut de mult trecerea de la dimensiunea materială la cea spirituală sau etherică.

Conform credinţelor lor, umanitatea a cunoscut deja trei cicluri; acum, se află spre sfârşitul celui de-al patrulea, iar din 2012 intrarea în dimensiunea celui de-al cincilea Soare.

Conform tradiţiilor maya, primul soare, Matlactil Atl, a guvernat 4 008 ani, iar în acea perioadă, pe Terra rasa dominantă era a uriaşilor. Civilizaţia aceea a fost distrusă de apă: Apachiohualiztli (potop). Umanitatea de atunci a fost transformată în amfibieni, peşti. Un singur cuplu a supravieţuit, repopulând pământul.

Al doilea ciclu s-a aflat sub domnia lui Ehecoatişi a durat 4 010 ani. Acest soare a fost distrus de Şarpele Vântului, oamenii au fost transformaţi în maimuţe. Alt cuplu unanoid a supravieţuit, reînnoind umanitatea.

Al treilea soare, Tleyquiahuillo, a guvernat ciclul timp de 4 081 ani fiind distrus de foc. Cuplul a supravieţuit mâncând un fruct magic numit tzincoacoc.

Distrugerea vine după 5 026 de ani, prin foame, sânge şi foc… Urmaşii mayaşilor anunţă mari schimbări şi profunde transformări. Noua eră va fi rezultatul alinierii axei polare cu centrul galaxiei noastre. Pe 21 decembrie 2012, pentru prima oară într-un an platonician (26.000 ani temporali), soarele se va înălţa alăturându-se planurilor ecliptice ale Căii Lactee formând o cruce cosmică aceasta nefiind altceva decât încarnarea Arborelui Vieţii, cunoscut în toate tradiţiile spirituale ale lumii.

Această aliniere va deschide un canal prin care energia cerească va trece prin Pământ, purificându-l pentru a-l ridica la un nivel mult mai înalt de vibraţie!

Biologul suedez Carl Johan Calleman, expert în oncologie şi coautor a numeroase articole despre civilizaţia Americii Centrale şi de

Sud, consideră că în Calendarul Maya este încifrată „teoria totului" şi că nu vom putea înţelege cu adevărat ce se va întâmpla în 2012 decât atunci când vom înţelege că trăim într-un proces continuu de creaţie structurat în cicluri planetare şi cosmice.

Şi celebrul fizician Stephen Hawking, în Scurta istorie a timpului, scrie că, dacă umanitatea ar descoperi o teorie a totului, principiile generale ar trebui să fie simple, pe înţelesul tuturor, nu doar a unui număr mic de savanţi: „Atunci vom fi toţi – filosofi, oameni ai ştiinţei – în stare să luăm parte la discuţia despre raţiunea existenţei Universului. Găsirea răspunsului la această întrebare ar fi ultimul triumf al înţelepciunii umane, căci am cunoaşte astfel planul lui Dumnezeu".

Dacă unul dintre cei mai complecşi fizicieni şi matematicieni moderni scrie că evoluţia Universului nu are cum să fie rodul hazardului, ci, dimpotrivă, este un act din Marea Operă a lui Dumnezeu, înseamnă că absolut tot ceea ce s-a întâmplat se întâmplă şi va urma, corespunde unui scop din care face parte şi existenţa noastră!

Barbara Hand Clow, exeget a Calendarului Maya, susţine că ciclurile evoluţiei trasate în calendar sunt asociate şi corespund unor importante perioade cosmice. Perspectiva ei asupra timpului exclude liniaritatea. Lumea nu e plată şi materialistă, ci este structurată pe niveluri multiple, îmbinate unul în altul asemenea cercului în cerc. Această spirală a timpului cunoaşte o contracţie începând cu 1999, de aici şi senzaţia generală că timpul s-a scurtat.

Teza că timpul se accelerează în evoluţia conştiinţelor i-a făcut pe Calleman şi Clow să scrie într-un studiu comun că „am început să ne dezvoltăm mai rapid în urmă cu 102.000 de ani, când hominizii au evoluat în oameni; apoi şi mai repede, când am început să ne dezvoltăm civilizaţiile, pe la 3114 î.Hr. şi din ce în ce mai repede până la debutul revoluţiei industriale din 1755".

Dacă ne jucăm puţin cu calculele matematice, obţinem o imagine de ansamblu tulburătoare: începând cu 1999, comprimarea timpului este uluitoare.

Păi, dacă umanităţii i-au trebuit 5 125 de ani până la utilizarea tehnologiilor, vedem cum numai în secolul al XX-lea am zburat în cosmos, am realizat sateliţi de comunicaţii şi platforme de socializare on line.

Conform teoriei celor doi, accelerarea timpului ar conduce evoluţia în cursul unor perioade din ce în ce mai scurte, culminând spre sfârşitul anului 2011. Începând de atunci, ne vom plasa într-o realitate planetară dominată de cutremure devastatoare. Decorul lumii vechi trebuie să dispară, pentru a face loc unei noi Scene!

Un alt calendar interesant este cel aztec, derivat de la mayaşi şi care este împărţit în două. O versiune solară cu aplicabilitate în agricultură, administraţie şi viaţa cotidiană şi o versiune selenară pentru predicţii astrologice şi interpretări religioase. Anii solari erau divizaţi în 12 luni a câte 30 de zile, plus încă cinci zile suplimentare, iar calendarul liturgic avea 12 luni formate din 28 – 29 de zile. Aztecii au observat că la fiecare 52 de ani trecerea către noul an (revelionul) pica în aceeaşi zi, prilej de mari festivităţi ceremoniale.

Ca şi la mayaşi, perioadele de Mare Transformare ale planetei se consumă la fiecare 13.000 de ani, fix la jumătatea unei revoluţii complete a soarelui (anul platonician de aprox. 26.000 ani). Viziunile lor asupra Pragului din 2012 este aproape identică mayaşilor.

Purificarea Pământului începe în 1987 şi va reprezenta Tranziţia către Renaşterea Conştiinţei Multidimensionale.

În această perioadă au şi vor avea loc mari tulburări născute din „încleştarea fiilor luminii cu cei ai întunericului" –, războaie, haos social, distrugerea mediului, catastrofe şi cataclisme naturale. Tranziţia se va încheia odată cu realinierea axei polare cu centrul sistemului nostru solar. După aceste vremuri terifinate, omenirea va intra într-o nouă epocă a Luminii şi înţelepciunii, numită de azteci Era Itzá.

În cultura Maya, stăpânul Timpului şi al Ciclurilor se numeşte Pacal Votan, un fel de Hermes Mercurios Trismegistus sau Toth, dacă nu cumva este acelaşi zeu, sub forme şi denumiri diferite.

În anul 1952, a fost descoperită în piramida Templul Inscripţiilor (www.Egipt.3 xforum.ro/post/276/1/Piatra de la Palenque/) o piatră funerară care spune povestea lui Pacal Votan (631 – 683 d.Hr.) şi care a domnit 52 de ani în Palenque (Nah Chan). Acesta, asemenea precursorului său Pitagora, afirma: „Totul este număr, Dumnezeu este un număr", iar umanitatea este legată ombilical (energetic) de galaxie.

Conform calculelor sale, ciclul de 26.000 de ani se încheie pe 21.12.2012.

Mayaşii profeţiseră că omenirea, în evoluţia ei în acest ciclu, va uita de apartenenţa ei la întreg, se va dezice de legăturile fundamentale cu universul, iar natura va aluneca în „somnul ignoranţei, intoleranţei şi al distrugerii", misiunea mayaşilor fiind aceea de a transmite „umanităţii mesajul Trezirii". Pacal Votan a murit în 683, mormântul său fiind sigilat nouă ani mai târziu şi redescoperit, aşa cum am arătat mai sus, în 1952.

Între 692 (683 + 9 ani) şi 1952 s-au scurs 1 260 de ani (12: 60 – frecvenţa artificială a timpului împărţit în zi – 12 ore şi noapte – 12 ore). Între 692 şi 2012 se scurg 1 320 de ani (13: 20 este frecvenţa universală a timpului).

Acum să constatăm câteva „coincidenţe" matematice.

Am văzut că pentru mayaşi şi azteci, la fiecare 52 de ani, revelionul pica în aceeaşi zi; mormântul lui Pacal Votan a fost redescoperit în 1952, iar de la cucerirea spaniolă din 1492 până în 2012 se vor scurge exact 520 de ani. Dacă operăm cu adunarea teosofică, avem 5 + 2 = 7 (şapte zile, şapte planete, şapte chakre, şapte guvernatori planetari, candelabru cu şapte braţe din Templul lui Solomon, şapte frecvenţe cerebrale etc).

Astăzi, ne aflăm spre sfârşitul epocii întunericului, şi după decembrie 2012 ne vom afla în noua paradigmă a Luminii.

Va începe un nou ciclu în care umanitatea, natura şi universul vor fi „o singură Mare Fiinţă" \ Aceasta este taina mayaşilor!

Ideea lui Pacal Votan cum că universul este multidimensional şi că absolut totul se leagă între lumea văzută şi cea nevăzută este confirmată ştiinţific de profesorul de fizică Geoffrey Chew, de la Universitatea Berkeley, care a elaborat teoria Bootstrap-ului cosmic. Termenul de bootstrap descrie conexiunile şireturilor care se încrucişează pe bocanc.

De aici, profesorul defineşte universul ca fiind o". Ţesătură dinamică de evenimente aflate în interconexiune".

Teoriile cuantice postulează şi ele acelaşi lucru: proprietăţile unei părţi din această „ţesătură" sunt legate „ombilical" de proprietăţile celeilalte părţi, iar interconexiunea lor determină structura întregii ţesături. Mai simplu şi mai pe înţeles: universul din care facem şi noi parte ca microcosmos nu mai poate fi descompus în părţi autonome care evoluează separat, ci ne aflăm cu toţii – oameni, plante, animale, stele, planete, clustere galactice – într-un Tot.

Acestea sunt predicatele marilor religii!

În istoria civilizaţiei s-au asociat cu aceste idei şi Hipocrate, cu a lui teorie Simpatia tuturor lucrurilor, şi Pico della Mirandola, cu Unitatea care leagă fiecare creatură de celelalte.

Un alt exeget al profeţiilor maya este Gregg Braden, autorul bestsellerului internaţional Trezirea la punctul zero.

El prezice că până în 2012 polii pământului se vor schimba.

Gregg Braden scrie în cartea sa că tehnologiile pe care le cunoaştem până astăzi nu vor mai fi folositoare în noua paradigmă de după 2012, cu excepţia „free energy" studiată şi postulată de Nikola Tesla, celebrul inventator sârb cu origini româneşti. Înţelegând foarte bine fenomenele de unde electromagnetice, Braden a elaborat o teorie în care Pământul îşi creşte, în ultima vreme, frecvenţa de bază (vibraţia), în timp ce forţa câmpului său magnetic descreşte, ceea ce va conduce la inversarea polilor.

Pentru a avea o viziune mai amplă, să vorbim puţin despre rezonanţele Schumann. Acestea sunt unde cvasistaţionare, greu detectabile care acţionează într-o cavitate cuprinsă între suprafaţa pământului şi ionosferă.

În 1962, Biroul American de Radiopropagare a măsurat această veritabilă undă „cerebrală" a Pământului şi a evaluat-o la 7, 5 hertzi sau cicluri pe secundă. Aceste unde sunt influenţate de ciclurile de pete solare care se repetă la un interval de 11 ani şi de activitatea electrică a atmosferei.

Revenind la teoria lui Braden, expusă în Trezirea la punctul zero, profesorul Bannerjee de la Universitatea din New Mexico demonstrează că, într-adevăr, câmpul magnetic planetar a pierdut jumătate din intensitatea sa în ultimii 4.000 de ani, iar datele actuale arată că intensitatea acestui câmp a rămas la 38% faţă de valoara sa energetică de acum 2000 de ani. Toate aceste date converg spre ideea că într-un timp relativ apropiat polii magnetici ai pământului vor face rocada.

Pe 12 ianuarie 2003, în Sundey Times a apărut un articol semnat de mai mulţi oameni de ştiinţă, care argumentau această virtuală inversare a polilor, observând apariţia unor „vortexuri în câmpul magnetic terestru deasupra Atlanticului de Sud şi a Articii.

Nils Olsen, cercetător la Centrul Danez Pentru Ştiinţă Planetară a declarat că nucleul pământului suferă modificări colosale: „aceasta ar

putea corespunde stării în care operează geodinámica Pământului, înainte de inversarea polilor magnetici”.

Coroborând toate aceste teorii, rezultă o concluzie seacă: în ritmul acesta de descreştere a câmpului planetar, magnetismul terestru va fi nul în 2012. Semnele prevestitoare ale acestor permutări fundamentale ar fi atunci când păsările migratoare vor zbura în sens greşit, busolele nu vor mai indica nordul, iar sateliţii vor fi arşi din cauza radiaţiei solare.

Ceea ce devine interesant este că, începând cu 2009, busolele militare au înregistrat nişte anomalii de 15 – 20 de grade în indicarea nordului magnetic, iar din ce în ce mai mulţi sateliţi au început să se prăbuşească pe sol.

Conform exegeţilor care au studiat ciclicitatea evenimentelor planetare, cu aproximativ 800.000 de ani în urmă, Polul Nord a ocupat locul Polului Sud.

Întrebarea care a rămas valabilă până astăzi este dacă această inversare este produsul unui eveniment excepţional sau se derulează după un scenariu prestabilit. Unii geofizicieni sunt partizanii ideii că polii s-au inversat în toate timpurile.

Pe un calcul matematic care ţine cont de vechimea soarelui şi a Terrei, ei au evidenţiat că schimbarea polilor se întâmplă după un ciclu de aproximativ 500.000 de ani.

Specialiştii în paleomagnetism întăresc aceste teorii cu studii efectuate pe urme vechi de lavă şi care indică următorul fapt: într-o perioadă plasată, de data aceasta cu câteva milioane de ani în urmă, Polul Nord s-ar fi deplasat cu mai multe grade pe zi, fiecare grad acoperind 111 km de pământ.

Un alt calcul deosebit de interesant este cel al geologilor care, studiind coralii, au obţinut informaţii de maximă utilitate.

Astăzi, pe cochilia coralilor sunt 365 de cercuri de creştere anuală, în timp ce coralii-fosilă, datând de aproximativ 300 de milioane de ani, comportau 480.

Pornind de la această observaţie, geologii afirmă că în vremuri imemoriale anul avea 480 de zile faţă de cele 365 ale timpului nostru. Cu alte cuvinte şi ceva mai comprehensibil, putem să ne imaginăm că pe Pământ au fost unităţi de timp diferite.

Astăzi, Terra îşi încetineşte rotaţia în jurul propriei axe, dar îşi extinde revoluţia în jurul soarelui, de unde şi „senzaţia generală de

scurtare a timpului”.

Cu toţii suntem deja familiarizaţi cu scurtarea zilei, lumina de la 24 de ore la 16.

Rezonanţele Schumann, pe care Gregg Braden le considera bătăile inimii Pământului, şi-au schimbat frecvenţa de la 7, 8 hertzi până la aproape 13 de hertzi (13 cicluri pe secundă).

Timp de milioane de ani, Terra şi-a păstrat frecvenţa de rezonanţă fundamentală care corespunde cu starea de relaxare cerebrală, însă, începând cu 1980, s-a constatat această accelerare vibratorie.

La începutul anului 2000, cercetătorii norvegieni în colaborare cu ruşii au demonstrat că Pământul are o vibraţie internă de 12 hertzi.

Conform matematicianului Leonardo Fibonacci – care a publicat în 1202 Liber abbaci, unde expune modelul de calcul care avea să-i poarte numele: şirul lui Fibonacci, pornind de la numărarea cu nouă cifre plus zero, în care fiecare termen este egal cu suma termenilor precedenţi – planeta noastră se îndreaptă spre o vibraţie fundamentală de 13 cicluri pe secundă, ceea ce se mulează perfect pe percepţia maya asupra timpului. Din această perspectivă cercetătorii vorbesc despre o schimbare vibratorie a Pământului, care din punct de vedere hertzial corespunde stării cerebrale de conştiinţă extinsă, de meditaţie.

Cu alte cuvinte, dacă în Beta (conştient) percepţiile neuronale decriptau universul tridimensional, limitat de spaţiu şi timp, în Alpha (subconştient) percepţiile se nuanţează şi putem întrezări realităţile „Lumii de Dincolo”.

Prin schimbarea pulsatorie a Terrei de la 7, 8 cicluri pe secundă la 13, omul va ieşi din starea de „somn” şi va intra în „Marea Trezire”, aşa cum prevăd mayaşii. Admiţând posibilitatea schimbării polilor între ei, putem să ne imaginăm că, din 2012, Soarele va răsări la vest şi va apune la est, iar pe măsură ce ne apropiem de „punctul zero”, cum scrie Barden, ziua lumina se va reduce de la 24 de ore la 16.

Intrarea într-o altă rezonanţă ne va proiecta într-o dimensiune în care tot ceea ce gândim se va manifesta imediat, ştiind deja că timpul este unitatea de măsură care-i permite gândului să devină realitate!

Louis de Broglie, laureat al Premiului Nobel pentru fizică în 1929, enunţa o teorie conform căreia, deşi trecutul, prezentul şi

viitorul există în spaţiu-timp, iar dinamica timpului ne apare ca o succesiune a lumii materiale, în realitate evenimentele care şi-au arătat efectele în plan concret există, în potenţial, anterior momentului în care sunt descoperite.

Ca şi budismul, fizica cuantică postulează că nu există spaţiu şi timp, ci doar gânduri generatoare de realităţi.

Aşadar, dacă această convenţie spaţio-temporală ar dispărea, intenţiile noastre s-ar materializa instantaneu.

Pe măsură ce ne apropiem de fatidicul 2012, exegeţii profeţiilor maya, printre care şi Gregg Braden, vorbesc despre modificarea structurii ADN-ului uman de la două la douăsprezece ramuri, ceea ce înseamnă că învelişul nostru fizic va fi pregătit să accepte şi să înţeleagă o nouă dimensiune existenţială în care să nu mai existe bariera timpului.

Referitor la schimbarea de paradigmă şi catastrofele din perioada de tranziţie, doctorul Aleksei N. Dimitriev de la Institutul de Geologie, Geofizică şi Mineralogie al Academiei de Ştiinţe din Siberia a constatat, făcând studii comparative, că între 1963 şi 1993 numărul total al catastrofelor naturale (uragane, taifunuri, inundaţii, tsunami, cutremure) a crescut cu 410%.

Barbara Hand Clow este convinsă că în perioada imediat următoare, 2011 – 2012, Pământul va intra într-un spaţiu fotonic, iar aceste particule elementare vor forma o quantă de câmp electromagnetic rezultat în urma ciocnirii dintre un pozitron şi un electron. Această trecere va anihila toate câmpurile noastre magnetice şi electrice.

Pe această teorie se bazează Gregg Braden când scrie: „În 2012, toate tehnologiile noastre bazate pe consum nu vor mai fi bune de nimic. Cu excepţia energiilor libere, nimic ce contravine echilibrului universal nu va mai funcţiona!”

În secolul al XIX-lea, astronomul englez Sir Edmund Halley, urmărind firmamentul, a descoperit că trei stele aflate în Pleiade şi localizate în constelaţia Taurului aveau cu totul alte poziţii decât cele transmise de anticii astronomi greci. Or, ce eroare comisă fie de Halley, fie de precursorii săi poate fi trecută cu vederea, întrucât diferenţele de cartografiere sunt foarte mari. De aici, britanicul a tras concluzia că Pleiadele se mişcă după un sistem bine organizat. Peste aproximativ un secol, astronomul german Friedrich Wilhelm Bessel va confirma

teoria lui Halley.

Ulterior, alţi astronomi, printre care şi spaniolul José Comas y Sola, au încercat să postuleze că Plediadele şi alte stele fac parte dintr-un sistem planetar propriu. După ce s-a descoperit steaua principală (soarele) din Pleiade, numită Alcion, s-a calculat că sistemul nostru solar are nevoie de aproximativ 25.000 de ani (anul platonician) ca să-şi parcurgă revoluţia în jurul lui Alcion înainte de a reveni la punctul de plecare şi că între galaxia noastră şi sistemul Pleiadelor există o nebuloasă gigantică situată la 400 de ani-lumină de Pământ. De aici s-a putut trage concluzia că la aproximativ 12.500 de ani întreg sistemul nostru solar traversează această nebuloasă care este formată din fotoni (particule de energie luminoasă).

Conform observaţiilor lui José Comas y Sola, Soarele nostru se află pe punctul de a trece încă o dată prin această barieră electromagnetică şi, cu cât se apropie mai mult de centura de fotoni, cu atât Pământul cunoaşte activităţi seismice şi vulcanice, tornade, taifunuri, inundaţii, precum şi agravarea găurilor de ozon, iar Soarele îşi extinde activitatea.

Pe data de 15 februarie 2001, comunităţile oamenilor de ştiinţă de la NASA au anunţat că Soarele a suferit modificări importante: câmpul său magnetic s-a inversat şi polii magnetici ai Soarelui vor rămâne astfel până în 2012.

Această tranziţie se petrece la fiecare 11 ani.

Deşi câmpul magentic terestru este diferit de cel solar, ambele au linii de forţă închise lângă ecuator şi deschise lângă poli. Acest gen de câmp este numit dipol. Câmpul dipolar al Soarelui este de o sută de ori mai puternic decât cel al Pământului, iar petele solare, sursa unor noduri magentice foarte intense, pornesc în spirală spre planetele sistemului, în timp ce câmpul dipol dispare. De aici şi intensificarea activităţilor vulcanilor, precum şi exacerbarea activităţii faliilor subterane.

În anii ’90, nava spaţială Ulysses, concepută de NASA în colaborare cu ESA (European Space Agency), a fost lansată deasupra orbitelor planetare pentru a monitoriza şi culege date despre Soare, polii acestuia şi repercusiunile asupra galaxiei. În urma analizării datelor aduse, fizicianul David H.

Hathawey, specialist NASA, afirma că ciclul solar va culmina între anii ’2010 – 2011 şi că în această perioadă activitatea Soarelui va

fi mult mai intensă decât a fost observată în ultimii 400 de ani. Curând, i s-a alăturat şi fizicianul Robert

Wilson care întăreşte concluzia confratelui admiţând că viitorul ciclu solar va culmina spre sfârşitul acestui an şi va fi unul dintre cele mai violente din ultimii 50 de ani.

Ceea ce îngrijorează cel mai mult sunt petele solare care pot influenţa nivelele de radiaţie ultravioletă şi a razelor X, unde şi particule care afectează hotărâtor atmosfera terestră.

Încă de la Galileo Galilei, astronomii au fost preocupaţi de studiul petelor solare şi mai ales de activitatea Soarelui de-a lungul ciclului său de 11 ani.

Mausumi Dikpati, astronom în cadrul NCAR (National Center for Atmosferic Research), crede că următorul ciclu solar va fi cu 30 – 50% mai intens decât precedentul, însă activitatea culminantă se va produce în 2012 şi nu înainte. Concluzia este că între 2010 – 2012 ar trebui să ne aşteptăm la o furtună solară fără precedent!

Să continuăm periplul nostru şi cu alte studii referitoare la Soare. Mike Lockwood, cercetător la Laboratoarele Naţionale ale Rutherort Appleton din Oxfordshire, atrage atenţia că forţa câmpului magnetic al Soarelui a crescut cu 210% faţă de anul 1901. Şi doctorul Aleksei N. Dmitriev, care lucrează pentru Academia aerospaţială Rusă, vorbeşte despre creşterea radiaţiilor solare.

Dacă până acum măsurătorile indicau 10 unităţi astronomice (aproximativ 150 de milioane de km) ale heliosferei, începând cu anul 2008 se constată că această energie radiantă a ajuns la o grosime de 100 de unităţi astronomice, ceea ce înseamnă o creştere de 100%.

Cercetătorii ruşi sunt preocupaţi de faptul că aceste modificări solare pot influenţa în mod dramatic funcţionarea planetelor din Galaxie şi mai ales pot perturba biosul.

Expansiunea heliosferei va schimba natura bazică a oricărei materii din sistemul solar, inclusiv ADN-ul.

După unii cercetători, umanitatea a intrat sub influenţa acestor fotoni în 1962, iar în proximitatea lui 2011 se va confrunta cu pătrunderea directă în centura fotonică.

Terra are nevoie de 5 – 6 zile ca să traverseze această uriaşă „perdea" de materie şi antimaterie. Această traversare se va produce şi printr-un câmp magnetic nul (să ne amintim de punctul zero din teoriile lui Braden). Aşadar, în acea perioadă de trecere, tot ceea ce

funcţionează cu ajutorul câmpului magnetic îşi va înceta activitatea.

Să includem în acest scenariu lipsa comunicaţiilor şi a electricităţii. Aşadar, profeţiile religioase care vorbesc despre trei zile de întuneric, urmate de o lumina specială care aduce nemurirea, au un temei în fundamentarea ştiinţifică. Acest întuneric generat de trecerea Pământului prin Centura Fotonică va marca „sfârşitul timpurilor" şi începutul Timpului în care starea noastră de conştiinţă va fi extinsă, iar noi vom vedea, percepe şi înţelege Universul aşa cum este el de fapt: multidimensional, spiralat, inteligent!

Specialiştii în domeniu sunt de părere că, după traversarea centurii fotonice, câmpurile gravitaţionale şi cele magnetice ale sistemului solar vor fi fundamental modificate, ceea ce va avea un impact enorm asupra conştiinţelor.

Se vorbeşte despre o distorsiune de un impact enorm asupra conştiinţelor. Se vorbeşte despre o distorsiune spaţio-temporală şi atunci călătoriile multidimensionale vor fi foarte posibile. Energia fotonică are o sursă inepuizabilă, nu trebuie prelucrată, nu costă nimic şi razele fotonice utilizate ca şi combustibil pot asigura aventura spaţială.

În lumea post 2012 sau în Noua Eră, cum o numesc şamanii, energiile poluante nu vor mai exista, iar dominaţia oligarhică a „pertroliştilor" se va nărui: „Aurul negru pe care omul îl va scoate din măruntaiele Mamei Geea se va întoarce împotriva celor care au otrăvit viaţa şi îi va îneca în negura necredinţei lor!" (profeţia lui Cal Nebun, ultima căpetenie a indienilor Sioux).

Traversarea Pământului în această bandă fotonică va fi urmată aproape sincron de evoluţia conştiinţei umane, iar printre capacităţile obişnuite vor fi telepatia, telkinezia şi controlul energetic.

Scenariile de la ESA şi NASA converg în ideea că primele modificări vizibile după trecerea prin centura fotonică, la nivel celular, structurile energetice se vor schimba, iar plajele de frecvenţe vor creşte.

Pe cei deschişi spiritual, această trecere îi va ajuta să progreseze uluitor de repede pe toate planurile, însă pentru cei care se agaţă de Icoana Materialismului şi a Separatismului aceste modificări vor fi insuportabile. Mulţi dintre ei preferând să moară!

Să ne amintim de Apocalipspa lui Ioan în care întunecaţii vor fi atât de speriaţi de modificările planetare încât îşi vor cerşi mai

degrabă moartea decât salvarea!

Jacqueline Bousquet, doctor în ştiinţe şi cercetător la Centrul Naţional Francez pentru Cercetări Ştiinţifice (CNRS), cu privire la modificările planetare din proximitatea lui 2012, scrie următoarele idei: „Diminuarea drastică a câmpului magnetic şi dispariţia treptată a câmpurilor responsabile de vechile noastre scheme de gândire, cu distrugerea suporturilor lor moleculare care servesc drept antene, sunt consecinţele tuturor devierilor actuale. De aici rezultă creşterea vibraţiilor planetare.

Noi trăim pe suprafaţa Terrei, care este mama noastră, şi suntem aşadar codificaţi pe aceste frecvenţe. Astăzi, diminuarea câmpului magnetic şi creşterea procentului vibraţiilor Pământului ne permit să accedem la cunoaştere urmând metabolismul cosmic format din catabolism şi anabolism. Tradiţia ne spune că la început au fost o seară şi o dimineaţă, ceea ce ne indică faptul că orice nouă viaţă, orice restructurare începe printr-un haos şi trebuie să murim în noi înşine ca să renaştem, adică să renunţăm la certitudinile noastre ca să acceptăm schimbarea".

Cine are minte să priceapă! Atât de complexele şi, mai ales, spectaculoasele modificări planetare în care am intrat, pe care le traversăm şi care, după părerile convergente ale specialiştilor în domeniu, vor culmina pe data de 21.12.2012, ne obligă să găsim nişte răspunsuri la un set de întrebări esenţiale în evoluţie:

— Cum să ne pregătim pentru a înţelege şi a face faţă noii paradigme?

— Este suficient un demers spiritual-pozitiv?

— Ar fi oare de ajuns controlul asupra sentimentelor şi gândurilor?

— În ce fel vom aborda fenomenele necunoscute şi neîntâlnite până acum?

Într-o ordine aleatorie, este evident, pentru oricare om atent, că folosirea abuzivă a energiilor fosile precum ţiţeiul (petrolul) şi „disecarea atomului" în centrale, pe tot cuprinsul Terrei, influenţează dramatic Codul Natural al Biosului.

Prin încrucişări genetice şi mai ales prin artificializarea vieţii (materiale non-organice, hrană cu E-uri, aer condiţionat etc.) se modifică toate informaţiile din apă, mediu şi univers. Iată ce spunea aceeaşi Jacqueline Bousquet: „Corpul şi psihicul se pregătesc fără

ştirea noastră, deoarece aceste faimoase informaţii pătrund şi în noi. Dar cum să acţionăm în mod conştient? Din aceste noi frecvenţe rezultă o schimbare corespunzând unor acizi aminaţi, adică ADN-ului. Aceste noi antene ne oferă posibilitatea de a primi informaţii pe care nu eram în stare până acum să le captăm. Ele comandă modificarea de conştiinţă anunţată, cu o singură condiţie: să fim deschişi acestei schimbări!"

În concluzie, în funcţie de răspunsurile găsite la întrebările de mai sus putem să accesăm un nivel de vibraţie energetică mai înalt, ceea ce va modifica structura noastră moleculară şi chiar atomică, iar noile noastre capacităţi ne vor ajuta să dobândim o libertate şi o complexitate a gândirii, precum şi o înţelegere profundă a rostului şi rolului individual în raport cu Pământul şi toţi locuitorii lui. Invitaţia este clară: RESPONSABILIZAREA CETĂŢEANULUI PLANETAR!

Noua Paradigmă încă din anii '80, un grup de cercetători francezi, coordonaţi de Étienne Guille, găsise dovezi concludente că energiile cosmice îşi schimbaseră frecvenţa, iar structurile umane conştiinţa. Printre altele, francezii constataseră o schimbare de percepţie asupra timpului. Cu alte cuvinte, încă din ultimele două decade ale secolului trecut, sistemul nostru de referinţă s-a schimbat din ce în ce mai evident. Jacqueline Bousquet afirmă: „Realitatea existenţială este un ansamblu de câmpuri supuse regulilor relativităţii restrânse şi mecanicii cuantice, restul este doar o consecinţă a dinamicii acestor câmpuri 1.

Începe să se contureze ideea că pământul ar putea fi o uriaşă hologramă, iar, odată cu risipirea nebuloasei din jurul găurilor negre, tot mai mulţi savanţi se lasă seduşi de ideea Multiversului (univers multidimensional).

Nu ştiu dacă dau foarte precis definiţia găurilor negre, dar, ca idee generală, am putea spune că ele sunt forme care s-au prăbuşit în ele însele eliberând în prealabil toată informaţia energetică sub forma unui gigant câmp magnetic. Oamenii de ştiinţă sunt de acord că acest câmp magnetic postum vieţii unei planete, stele etc este compus din fotoni şi neutrino. Fizicienii au demonstrat că la limita acestui câmp magnetic se află prima particulă care este asociată cu o undă psi. Aceasta din urmă are rolul de a informa particula despre realitatea mediului ei energetic, deci informativ. Specialiştii în cuantică sunt unanim de acord că această proprietate stă la baza holoramei!

Pionier al fizicii cuantice, Max Planck, a afirmat în 1944 că există o matrice unică a creaţiei, o dimensiune energetică pură ca loc de origine pentru sorii, planetele, stelele, dar şi pentru ADN. Recent, studiile din cuantică au confirmat existenţa matriciei divine pe care au definit-o: recipientul universului, frontieră dintre realitate şi imaginaţie (ca realitate mentală), oglindă dintre starea de conştientă şi vis, reflexul gândului şi al credinţei în lumea concretului. Astăzi, savanţii serioşi sunt convinşi că cele patru dimensiuni convenţionale (lungime, lăţime, înălţime/abis şi timp) nu sunt suficiente pentru a descrie cosmosul şi de aceea devin partizanii teoriei Multiversului (n dimensiuni). În 1974, un celebru profesor de la Princeton, John A. Wheeler, specialist în găurile negre, colaboratorul lui Einsetein şi al lui Niels Bohr, s-a exprimat aşa: „Următoarea etapă pe care va trebui s-o depăşească fizica va fisă arate întregii lumi influenţa conştiinţei asupra legilor umane. şi ale naturii". Aşa cum nimeni nu poate să-şi interpreteze partitura, fiind în acelaşi timp şi scena, şi universul are nevoie de o scenă mai mare pentru a se desfăşura. Wheeler mai spune: „Scena unde spaţiul îşi realizează schimbările nu e nici măcar spaţiul-timpul lui Einstein… acolo nu sunt trei sau patru dimensiuni, ci un număr infinit/".

Începând de aici, tot mai mulţi savanţi avansează teoria universului multidimensional. Printre ei, John Schwartz, fizician la Berkeley, a propus chiar o teorie care implică 11 dimensiuni universale.

Odată cu impunerea teoriilor cuantice, observând mult mai profund lumea noastră, formată din infime particule cuantice realizăm cum pur şi simplu un proton, de exemplu, îşi schimbă comportamentul în prezenţa unei conştiinţe emiţătoare. Fizicienii de la Institutul de Ştiinţe Weizmann, din Israel, au demonstrat că un fenomen se schimbă direct proporţional cu cât îl examinăm mai mult, ceea ce ne impune să afirmăm că, dacă suntem vii şi conştienţi, „afectăm în mod obligatoriu lumea din jurul nostru', cum scrie Sylvie Simon în 2012-Apocalipsa anunţată.

Rolul nostru creator se exprimă prin faptul că gândurile, vorbele şi acţiunile noastre ne creează suportul lumii exterioare în care trăim, căci, în această nouă lumină ştiinţifică înţelegem că suntem suflete cu trupuri, şi nu invers.

Ceea ce mentalizăm în invizibil devine concret în vizibil, căci, să

nu uităm, „timpul este unitatea de măsură care permite gândului să devină realitate", aşa cum ştiau mayaşii!

Nu mai încape nicio îndoială că între om şi Pământ există un „cordon ombilical", o relaţie armonică. Vibraţiile terestre, câmpul său izoelectric de joasă frecvenţă şi cel magnetic se îmbină în aproximativ aceeaşi plajă de frecvenţe cu emisiile energetice umane.

Astăzi, de această relaţie intrinsecă dintre micul cosmos (Omul) – cosmosul mediu (Pământul) şi cosmosul mare (Universul) se ocupă echipele proiectului GEO 600 (http://www.geo600.org/).

Concluziile acestor studii converg către teoria că viaţa conştientă este influenţată atât de câmpul magnetic terestru, cât şi de câmpurile interplanetare şi interstelare. Cu alte cuvinte, noi suntem un sistem trup-spirit (energii văzute-nevăzute) şi ne comportăm ca un computer viu, cuantic.

Experienţele au demonstrat că în stare de meditaţie, când creierul emite în alfa şi teta, omul şi planeta intră în rezonanţă. De-a lungul istoriei, ne-am sincronizat întotdeauna cu pulsaţiile Pământului, iar ritmul vieţii noastre terestre a fost şi este influenţat de mişcările planetelor şi lumina stelelor. Însăşi calendarele noastre lunare şi solare demonstrează că Omul şi Pământul au ca esenţă comună acelaşi centru: „Memento, homo, quia pulvis es et in pulverem reverteris" (Aminteşte-ţi, omule, că din ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce-Geneza: 3, 19). Radiaţiile Schumann au o dublă funcţie. Pot participa la reglajul ceasului nostru bilogic influenţându-ne somnul, visele, secreţiile hormonale, precum şi starea de conştientă, dar, tot la fel, ritmurile şi pulsaţiile creierului nostru pot modifica structural Pământul.

Celebrul fizician David Bohm, discipolul preferat al lui Einstein, şi-a exprimat convingerea că particulele subatomice rămân în contact cu restul particulelor, în ciuda distanţei uriaşe care le poate despărţi, pentru că la un nivel mai profund al realităţii, aceste cuante nu sunt entităţi individuale, ci, mai degrabă, extensii ale aceleiaşi baze. Aceasta ar putea fi o demonstraţie că absolut toate aspectele cosmice sunt legate prin acelaşi suport energetic. Aceste încercări ştiinţifice sunt în profund acord cu miturile, vechile tradiţii şi filosofii.

Karl Pribram, profesor de psihologie şi psihiatrie la Universitatea Stanford, devine partizanul lui Bohm susţinând şi el că universul şi conştiinţa ar avea aceeaşi structură holografică. De aici,

Alan Miller, Iona Miller şi Burt Webb au conceptualizat „paradigma holografică" unde câmpurile magnetice complexe determină organizarea tuturor sistemelor biologice.

Conform acestei teorii, noi suntem mai degrabă nişte fiinţe electromagnetice decât chimice şi astfel înţelegem de ce frecvenţele ELF ale rezonanaţelor Schumann sunt direct, legate de cele ale undelor cerebrale.

La începutul anilor '80, Thomas van Flandren şi Richard Harrington, astronomi la Observatorul Marinei SUA, studiind cele mai mari planete din galaxie – Neptun şi Uranus –, au observat că orbitele lor sunt perturbate de atracţia gravitaţională a unui corp ceresc misterios. Încă din 1908, astronomul Percival Lowell descoperise o nouă planetă în sistem, pe care a denumit-o: „Planeta O". Conform analizelor celor doi americani, această planetă este de patru ori mai mare decât Terra şi este localizată în direcţia constelaţiei Orion. NASA a recunoscut în 1982 că un obiect ceresc care întruneşte toate atributele planetare provoacă neregularităţi în galaxie şi a trimis în spaţiu un satelit de cercetare în infraroşu IRAS (Infraredăstronomicul Satellite).

În 1983, satelitul a descoperit: „un corp ceresc având aproximativ aceleaşi dimensiuni precum cele ale plantei Jupiter şi care este orientat spre Pământ în aşa măsură încât să facă parte din sistemul nostru solar1 – raportul NASA după terminarea misiunii spaţiale a lui IRAS1983. Din acel moment, misteriosul corp ceresc a fost numit „Planeta X". Unii astronomi au suspectat că poate fi vorba despre o cometă, ceea ce a condus la extinderea cercetărilor spaţiale. La câteva luni după prima misiune a lui IRAS, NASA a reluat monitorizarea trăgând o concluzie puternică: „obiectul ceresc denumit Planeta X nu s-a deplasat din punctul său de pe cer, de lângă constelaţia Orion".

Profesorul James Houck de la Centrul de Cercetare Spaţială al Universităţii Cornell exclude şi mai vehement ipoteza unei comete, percizând că straniul corp ceresc „nu poate fi decât o planetă, căci cometele nu ajung la asemenea dimensiuni şi evident nu sunt statice7

În septembrie 1984, revista US News World Report a publicat despre expediţiile lui Pioneer 10 şi 11 trimise de NASA să furnizeze poziţia cât mai exactă a acestui straniu corp ceresc despre care cercetătorii credeau că „este oprotostea care nu este destul de caldă

pentru a deveni stea!”1 Spre sfârşitul anilor ’80, apăruseră deja dispute între susţinătorii teoriei stelare şi cei ai ideii că obiectul cosmic nu este altceva decât „o masă gazoasă enormă care evoluează lent până devine planetă”!

Ulterior, studiile au precizat că această Planetă X are o orbită înclinată la 30 de grade faţă de eliptică şi prin urmare i-ar fi trebuit câteva mii de ani ca să parcurgă o orbită completă (revoluţia în jurul Soarelui), ceea ce înseamnă că se află probabil de trei ori mai departe de Soare decât Pluto şi că are o masă de aproximativ patru ori mai mare decât a Pământului. Foarte departe de astrul central, se pare că această planetă s-a născut în afara sistemului nostru solar, într-un mod greu de demonstrat la nivelul anilor ’80, cercetătorii au tras concluzia că Planeta X a pătruns că o „intrusă” în sistem, fiind atrasă de Soare. Particularitatea ei este că se învârte în sens contrar celorlalte planete şi că în trecerea ei prin câmpurile electromagnetice planetare produce „deranj”.

Conform studiilor astronomice, Planeta X le-ar fi scos de pe poziţia lor de sateliţi ai lui Neptun pe Pluto şi pe Charon…

În anii ’90, majoritatea astronomilor a ajuns la concluzia, în ciuda diferitelor teorii despre misteriosul corp ceresc: „Ştim că se află acolo, că se apropie de noi, dar nu ştim exact ce este…” Studiile unor cercetători relevă totuşi o planetă gazoasă, aproximativ de talia planetei Jupiter cu temperaturi extrem de mici cuprinse între – 273 şi 15 grade. Este un corp ceresc atât de rece, încât se comportă că o fantomă prin spaţiu, nu emite nicio lumină şi nu poate fi reperat de telescoapele optice de pe sol sau din spaţiu.

M. Davis, P. Hurt şi R. A Müller au publicat prin anii ’80 Teoria Nemesis prin care încearcă să explice că Pământul îşi modifică dramatic configuraţia şi clima din cauza unui foarte ciudat corp ceresc care ar trece la un interval de 26 milioane de ani prin câmpul electromagnetic al sistemului solar, însoţit de meteoriţi şi mici comete care provoacă la contactul cu atmosferele şi solurile planetelor din galaxie importante pagube. Această planetă sau stea ucigaşă ar fi responsabilă pentru dispariţia unor specii. Acestei teorii i se alătură şi paleontologii Sepkoski şi Raup care au descoperit 12 catastrofe apocaliptice în decursul a 250 milioane de ani.

Dispariţia unor nevertebrate, protozoare şi specii vertebrate este, în opinia autorilor, cauzată de „o uriaşă perturbare planetară

generată în afara atmosferei terestre".

Abia în 1987, John Anderson de la NASA a afirmat în ziarul Neivsioeek că este foarte posibil ca o a zecea planetă să figureze în galaxie, dar la o foarte mare distanţă de Soare.

Noua apariţie, explică pentru cei de la NASA perturbările observate în secolul al XIX-lea în orbitele lui Uranus şi Neptun şi poate fi cel mai plauzibil scenariu în cazul dispariţiei dinozaurilor acum 65 de milioane de ani.

Astronomii francezi de la Observatorul din Nisa au anunţat prin 2003 că este foarte posibil să fi descoperit o nouă planetă în galaxie. După doi ani de cercetări, astrofizicianul Alessandro Morbidellii, coordonatorul unei echipe internaţionale din care au mai făcut parte grecul Kleomenis Tsiganis, brazilianul Rodney Gomes şi americanul Harold Levison, a formulat o ipoteză în revista Nature din 26 mai 2005. Conform scenariului său la începutul existenţei galaxiei noastre, cele patru planete uriaşe – Jupiter, Saturn, Uranus şi Neptun – erau mult mai apropiate de Soare decât acum. Cea mai îndepărtată dintre ele se află la 20 unităţi astronomice de astrul central (adică de 20 de ori distanţa de la Pământ la Soare). Astăzi, Neptun depăşeşte 30 u.a. Pornind de la norii de gaze care formează o stea în centrul galaxiei, au început să se condenseze particule infinitezimale în jurul astrului, care mai apoi au continuat să evolueze în pietre. Prin asamblare toate aceste bucăţi de rocă au devenit planetezimale.

Sub influenţa uriaşelor câmpuri de energie generate de steaua centrală, unele dintre planetezimale s-au unit născând ceea ce astăzi numim planete. Cele mai mari dintre ele pot atrage o cantitate din norul gazos iniţial devenind planetegigant gazoase, iar planetele mici, cum este şi Pământul, rămân formate din rocă. Bun, mai departe, scenariul celor patru astrofizicieni continuă: „Dacă o planetă ejectează o planetezimală în afara sistemului solar, aceasta, în compensaţie, se deplasează uşor spre Soare. Dacă planeta trimite planetezimala spre interiorul galaxiei, atunci se va îndepărta de Soare. Astfel, Jupiter s-a apropiat lent de Soare în timp ce celelalte gigante s-au îndepărtat".

Pornind de la aceste studii, doi savanţi niponi, Tadashi şi Lykawka, de la Universitatea din Kobe au descoperit prezenţa unei planete necunoscute aflate dincolo" de Neptun, deci la o distantă mai mare de 30 unităţi astronomice.

Calculele japonezilor s-au oprit cam pe la 80 u.a. Cu o înclinaţie

orbitală de 20 – 40 de grade acestei planete i-ar trebui aproximativ 2000 de ani ca să-şi facă rotaţia completă în jurul Soarelui. Conform acestui scenariu, masa misterioasei planete ar fi de O, 3-O, 7 ori mai mare decât Terra, cu un diametru asemănător (10.000 – 16.000 km).

În aprilie 2008, Sofia Lykawka şi Mukai Tadashi au concluzionat în The Astronomicallournal: „... şi orbitele pe care le are acest corp ceresc, putem considera că Planeta Xface parte din sistemul nostru solar"...

Astronomii din Antichitate cunoşteau doar cinci planete din galaxie: Mercur, Venus, Marte, Jupiter şi Saturn, alături de Lună şi Soare. Ştim că ele au dat numele zilelor săptămânii. Începând cu secolul al XVI-lea şi până astăzi au fost descoperite încă patru planete circumscrise sistemului nostru solar. În 1930, a apărut pe firmament Pluto, care însă a fost retrogradată la statutul de planetă-pitică (planetezimală), în 2006.

Conform Uniunii Astronomice Internaţionale, galaxia noastră găzduieşte astăzi opt planete. Şi totuşi superba civilizaţie mesopotamiană a Sumerului a ţinut să graveze pe plăcuţe de bronz cronica unui dezastru planetar, când Pământul a fost lovit de o altă planetă gigant intrată brusc în sistemul solar. Efectul devastator se regăseşte ulterior în majoritatea Cărţilor Sfinte. Pe plăcuţele scrise în cuneiformă şi datate ca având peste 3 300 de ani vechime apare şi numele acestei planete ucigaşe: Nibiru. Sumerienii au creat un modul de calcul al periodicităţii acestei întâlniri dintre Nibiru şi Pământ. Astfel ei au aproximat că ciocnirea se repeta la fiecare 3 600 de ani.

Planeta X apare menţionată în mai toate miturile şi legendele lumii. Babilonienii o numeau Marduk (Mare Astru al Cerului), grecii i-au spus Nemesis, iar incaşii – Hercobulus.

Majoritatea popoarelor consideră că interacţiunea acestei uriaşe planete cu Terra anunţă dispariţia unei epoci şi începerea unei noi ere. Găsim în Vechiul Testament la Isaia (cap. XIII-5) „Ei vin dintr-o ţară depărtată, de la marginea cerurilor: Yahve şi uneltele mâniei lui ca să nimicească tot pământul" şi în (cap. XIII-13): „Pentru aceasta voi clătina cerurile, şi pământul se va zgudui din temelia lui de mânia Domnului oştirilor, în ziua mâniei lui aprinseu\ Despre schimbarea polilor şi oprirea timpului ca reacţie a trecerii lui Nibiru prin orbita Pământului găsim o exprimare a profetului Amos: „În ziua aceea, zice Domnul Dumnezeu, voi face să asfinţească soarele la amiază şi voi

întuneca pământul în amiaza mare! îl Profetul Zaharia continuă: „În ziua aceea, nu va mai fi lumină, ci frig şi îngheţ. Va fi o zi deosebită, cunoscută doar de Domnul; nu va fi nici zi, nici noapte”! (Zaharia: cap. XIV, 6 – 7)

Nibiru apare şi în reprezentări grafice din vechiul Egipt, precum şi la evrei sub forma unui disc înaripat. Astăzi, ne poate uimi faptul că orbita sa eliptică are forma unor aripi deschise (sic!). În anumite profeţii se face referire la Nibiru sub denumirile de: Crucea Destinului, Cometa Fatalităţii şi Steaua Roşie. Majoritatea popoarelor din Antichitate asociau venirea acestei planete în galaxie şi apropierea ei de Terra cu schimbarea unei epoci şi mari catastrofe naturale. Prima hartă a cerului, datând din anul 1370 î.Hr., a fost descoperită la Ninive. Compoziţia ei este din argilă şi este împărţită în opt secţiuni în care se află constelaţii precum Pegas, Balanţa, Epi şi diferite stele mari (sori) precum Sirius. Textul se numeşte Mul Apin (Steaua Andromeda) şi este considerat primul manual de astronomie în care sunt consemnate toate evenimentele cosmice, sunt descrise fenomenele cereşti monitorizate noapte de noapte de astronomi. Raportarea se face la un calendar de 360 de zile/an. În text, mai apar referiri la perioadele în care planetele se văd pe boltă şi la perioadele de invizibilitate, semnele zodiacale şi o listă cu 66 de constelaţii.

În anii ’70, apărea o lucrare ce avea să schimbe, în decursul timpului, percepţia asupra mitologiei. Scriitorul american de origine rusă Zecharia Sitchin publică A douăsprezecea planetă, în care situează planeta Nibiru pe o orbită lungă şi eliptică şi scrie că sistemul nostru solar este intersectat o dată la 3 600 de ani de către aceasta. Ca urmare a interacţiunii între câmpurile de forţe ale acestui corp ceresc uriaş şi Pământ, autorul enumera: schimbări climaterice, modificări ale polilor magnetici, erupţii vulcanice, inundaţii şi seisme. Fără pretenţii în materie se astronomie, cercetările lui Sitchin devin valoroase prin prisma cunoştinţelor sale de sumeriană, ebraică şi de teologie. Asemeni lui Enrich von Deniken, Robert Charroux şi Stefan Zweig, Zecharia Sitchin crede în intervenţia extraterestră asupra evoluţiei omului şi a civilizaţiei. El atribuie Creaţia unor divinităţi sumeriene numite în genere annunaki. Ei sunt locuitorii planetei Nibiru şi au aterizat pe Terra în cursul preistoriei. Prima lor colonizare a reuşit în Mesopotamia, iar experimentele lor genetice ar fi produs omul.

Sitchin scrie că din încrucişarea genelor unui annunaki şi homo

erectus ar fi rezultat strămoşul nostru homo sapiens. În textele vechi însă nu se vorbeşte despre annunaki ca despre demiurgi, ci sunt prezentaţi mai degrabă ca nişte conducători. Din această perspectivă putem privi evoluţia umană şi înţelege mai bine uriaşele progrese tehnologice.

Spre deosebire de entităţile energetice, adică cele aparţinând Forţei Vii, aceşti annunaki sunt aparţinătorii unei civilizaţii ultratehnologizate, cu alte cuvinte nişte hominizi integraţi unui model evolutiv asemănător cu al nostru, însă la un nivel superior de cunoştinţe în toate domeniile şi pe toate planurile.

În 1995, NASA a publicat diferite rapoarte şi măsurători în care confirmă că sistemul nostru solar este vizitat de un corp ceresc cu o orbită uriaşă care poate modifica dramatic câmpul magnetic al Pământului în cazul în care se intersectează. Faptul că uneori această planetă, să-i spunem Nibiru, este vizibilă în galaxie, dar invizibilă de pe Terra poate confirma ipoteza permanenţei sale pe orbita solară.

Planetele situate mai departe de Saturn au fost descoperite iniţial din calcule şi formule matematice şi mai apoi au fost observate astronomic. Despre ciclicitatea apariţiilor „planetei ucigaşe" scrie şi paleontologul american David Raup de la Universitatea din Chicago. Conform teoriilor sale, Nibiru s-a intersectat cu Terra de aproximativ 296 de ori într-un interval de 30 de milioane de ani.

În preajma eclipsei totale de soare din 1999, a izbucnit un scandal în mediile jurnalistice, dar şi academice pornind de la un articol publicat în The Daily Mailân care autorităţile erau suspectate că ascund opiniei publice informaţii despre realităţile cosmice: „Dacă un asteroidgigant se îndrâaptă în direcţia planetei noastre, vom fi ultimii care vom afla, deoarece astronomii şi guvernul au decis că această veste ar fi prea şocantă pentru nişte simpli muritori şi ar provoca o panică generală".

Anii 2000 au debutat cu angoase apocaliptice. Presa de specialitate, dar nu numai semnala că mişcarea mareelor este afectată de forţa gravitaţională a unui corp ceresc imens, nedetectabil telescopic.

Într-unul dintre catrenele sale, Nostradamus a prezis că, spre sfârşitul timpului, o stea mare va străluci pe cer în locul soarelui, timp de şapte zile…

Spre sfârşitul anilor '80, mass-media a început să fie interesată

de fenomenul Crop circ/es (cercurile perfect desenate în lanufile agricole). Cunoscute şi ca agroglife, aceste figuri geometrice bizare au fost descoperite în sudul Angliei, cu precădere la Wiltshire şi Hampshire. Unii cercetători ai fenomenului sunt de părere că desenele din câmp apar încă din Evul Mediu. Astfel, a fost datat un desen care-l înfăţişează pe diavol cosind ovăzul pe un câmp din Hertfordshire, din 1678.

Începând cu anul 1990, fenomenul depăşeşte graniţele Angliei, tot mai multe rapoarte provenite din Franţa, Spania, Olanda, Elveţia, Germania, Bulgaria, Rusia, Israel, Polonia, SUA, Australia şi Canada descriu desene ciudate apărute peste noapte pe câmpuri. Cele mai interesante şi amănunţite rapoarte sunt ale crop circ/es apărute în anticile situri megalitice de la Stonehenge, Silbury Hill şi Avebury. Particularitatea generală a desenelor este că ele pot fi „citite" integral de sus, de la înălţimi destul de mari. Motivele sunt diverse, de la forme geometrice perfecte la desene simetrice, de la forme circulare până la forme eliptice, asimetrice. Intrigă tehnica avansată prin care au fost executate desenele la o scară totuşi destul de mare, precum şi semnificaţia agroglifelor.

Putem enumera pentagrame, şirul lui Fibonacci, spirale, numărul de aur, structura ADN-ului, arborele sefiroţilor din Cabala, tai-ţi (simbolul yin-yang), cruci celtice, Banda lui Moebius, simbolul infinitului, dar şi flori, păsări, insecte, delfini, melci, cai, albine… Evident, taberele sunt împărţite.

Unii cercetători cred că aceste desene ciudate sunt opera unor farsori care se amuză pe seama credulităţii populare, dar alţii îşi exprimă foarte serios convingerea că acestea sunt semnele lăsate umanităţii de către o civilizaţie intergalactică, mult mai dezvoltată decât noi…

Începând din 1989, o asociaţie americană studiază plantele şi solul afectate de aceste crop circ/es. Conducătorii grupului – Nacy Talbott, William Levengood şi John Bruke – sunt preocupaţi de natura energetică a desenelor din câmpuri, observând, cum am văzut, diferenţele dintre plantele în contextul lor natural şi cele afectate de agroglife. Rezultatele lor confirmă că nu există o cauză mecanică şi concluzionează că există un sistem energetic care influenţează structural plantele şi solul.

Laboratoarele au scos la iveală nişte izotopi radioactivi rari.

Studiile lor au fost publicate în Physiologia Plantarum în 1994 şi în Journal of Scientific Exploration in 1995. Lui Nancy Talbott i s-a întâmplat chiar, în 1998, să fie martora unor lumini ciudate deasupra unui câmp din Brabantul de Nord, din sudul Ţărilor de Jos, regiune unde apar des desene circulare. Îşi descrie această experienţă afirmând că apariţia luminilor a fost precedată de uşoare furnicături de-a lungul coloanei verterbrale: „ca şi cum cineva m-ar fi contactat la o sursă uşuară de electricitate1. Luminile au apărut fie sub forma unor sfere statice, fie ca nişte becuri sau picături şi au rămas nemişcate preţ de câteva secunde. „Fenomenul s-a repetat de 5 – 6 ori timp de aproximativ 11 minute, de la ora două dimineaţa" îşi încheie Nancy povestirea.

Unii cercetători ai crop circles atrag atenţia că ele sunt cele mai numeroase în comitatul Wiltshire din Anglia, pe lângă structurile megalitice de lângă Stonehenge şi cred că asta se datorează faptului că acolo se află cele mai perfecţionate radare meteorologice. La 13 august 2000, a fost descoperit un asemenea desen la câteva sute de metri de una dintre antenele-radar. Un alt agroglif extrem de interesant a fost descoperit pe 19 august 2000 şi conţine o versiune modificată a mesajului trimis de oameni în spaţiul extraterestru în încercarea de a afla dacă există viaţă inteligentă dincolo de Terra. Originalul a fost transmis de SETI (Serch for Extra-TerrestriallntelligenceJ pe 16 noiembrie 1974.

Mesajul conceput de astronomii Carl Sagan şi Frank

Drake a fost redifuzat în direcţia constelaţiei Messier 13

(Marea Aglomerare Hercules) situată la peste 25.000 de ani-lumină de Pământ, în mai 1999. Limbajul mesajului era format din impulsuri binare, putând fi descifrate de humanoizi având cel puţin acelaşi nivel de inteligenţă cu al nostru.

Interesant este „răspunsul" desenat în câmp, un an mai târziu. Dacă mesajul iniţial conţinea 1 679 de caractere, aşezate pe 23 de coloane cu informaţii esenţiale despre poziţia Pământului în galaxie, viaţa terestră, schema elicei duble a ADN-ului, numărul populaţiei, precum şi principalele formule chimice şi fizice care asigură biosul: hidrogen, azot, carbon, fosfor şi oxigen, agrogliful descoperit la Chilbolton are câteva diferenţe sau mai bine spus adăugiri.

În tabelul cu elemente apare siliciul, „uitat" de pământenii de la SETI. Preşedintele Crop Circle Research, Paul Vigay, se întreba: „Oare

viaţa extraterestră se bazează pe siliciu în timp ce a noastră, pe carbon?”

O altă particularitate a desenului este structura modificată a ADN-ului în care apar mai multe spire. Concluzia lui Vigay este: „asta ar putea să indice faptul că fiinţele care ne-au transmis mesajul să aibă un ADN diferit de al nostru sau poate faptul că peste un timp şi ADN-ul uman se va modifica…”

Cu privire la originea crop circles s-au detaşat două tabere în opoziţie. Susţinătorii provenienţei extraterestre argumentează pornind de la un fapt petrecut în Canada în 1967, când un fermier a descoperit pe câmpurile din Duhamel câteva cercuri gigantice. În aceeaşi săptămână, foarte mulţi martori oculari au declarat la televiziune că văzuseră pe cer obiecte zburătoare care se deplasau ciudat. Acest caz al O.Z.N-urilor a ajuns până la Ministerul Apărării din Canada unde a fost clasificat.

Partizanii farsei îşi susţin părerile pornind de la cazul unor pensionari britanici care au revendicat peste 200 de agroglife. Au fost filmaţi de majoritatea televiziunilor în timp ce executau desene asemănătoare cu ajutorul unor scânduri trase de sfori.

Începând cu anii ’80, foarte mulţi artişti au început să deseneze crop circles, şi chiar sunt organizate concursuri anuale. Însă teza unei glume năstruşnice nu poate fi susţinută satisfăcător, din câteva motive simple. Desenele sunt obţinute din foarte multe elemente, sunt trasate perfect pe suprafeţe mari şi apar „practic peste noapte”. Cine ar putea să execute aşa ceva în câteva ore, fără să facă zgomot şi fără să fie observat de nimeni?

În 1996, a fost descoperită o figură geometrică compusă din 150 de cercuri. A apărut în plină zi, pe o suprafaţă de 115 metri în proximitatea megaliţilor de la Stonehenge. În sprijinul teoriei extraterestre vin şi anomaliile naturale descoperite lângă desene. Plantele au fost alterate la nivel celular, s-a constatat o radioactivitate crescută a solului în preajma agroglifelor. Unii specialişti susţin că numai o expunere la temperaturi extrem de ridicate poate justifica aceste perturbări. Bizar este faptul că niciuna dintre plante nu prezintă urme de arsuri, precum şi faptul că acestea deşi sunt culcate la pământ, nu sunt rupte. Ca o particularitate a crop circles, toate tijele plantelor au rămas întregi. Au mai fost descoperite lângă plantele din desen urme de praf de quartz, depuneri de magnetit sau concentraţii foarte

mari de oxid de magneziu. Cercetătorii au mai rămas surprinşi de un experiment în care un şoarece a mâncat toate grânele obişnuite, dar nu s-a atins de niciuna provenită din câmpurile alterate de agroglife.

O altă teorie interesantă le aparţine lui William Levengood şi Nancy Talbott care cred că desenele sunt făcute de „sfere de lumină care emit microunde pulsate", dar nu au reuşit să precizeze originea lor. Alţii suspectează experimente militare, afirmând că aceste crop circles ar fi făcute de sateliţii armatei care testează arme noi şi neconvenţionale.

În 1989, presa britanică a publicat un articol în care mai mulţi martori descriu că au văzut o sferă mare, portocalie care cobora în spirală deasupra unui câmp de grâu. Ei au afirmat că au auzit zgomote ciudate. Interesant este faptul că animalele refuză să intre în zonele desenate, iar oamenii au reacţii stranii în preajma agroglifelor: de la dureri de cap şi greaţă până la euforie; camerele de filmat se opresc, busolele sunt dereglate, iar ansele radiestezice captează curenţi energetici foarte puternici.

Un agroglif care conţine calendarul mayaş a fost descoperit în 2004 în Anglia, lângă Stonehenge. Cercetătorii l-au numit fie Sfârşitul Timpului, Judecata de Apoi sau Ziua Destinului.

Fotograful Steve Alexander, un pasionat al crop circles, scrie în Crop Circles Yearbook: „Este cercul cel mai complex pe care l-am văzut şi nu cred că este făcut de mâna omului, ar fi fost nevoie de minimum zece zile şi de o echipă numeroasă, or, acest desen a apărut într-o singură noapte".

Cei care cred că acest desen este un avertisment dat omenirii, că se află la sfârşitul timpurilor îşi întăresc convingerea pe faptul că a apărut cu câteva săptămâni înaintea celui mai mare cataclism modern: tsunami-ul din 26 decembrie 2004.

Un alt desen care reprezintă diagrama soarelui şi mărimea planetelor din sistem, însă într-un alt amplasament decât cel obişnuit, a fost descoperit în Wiltshire, în 2008.

câteva cercuri gigantice. În aceeaşi săptămână, foarte mulţi martori oculari au declarat la televiziune că văzuseră pe cer obiecte zburătoare care se deplasau ciudat. Acest caz al O.Z.N-urilor a ajuns până la Ministerul Apărării din Canada unde a fost clasificat.

Partizanii farsei îşi susţin părerile pornind de la cazul unor pensionari britanici care au revendicat peste 200 de agroglife. Au fost

filmaţi de majoritatea televiziunilor în timp ce executau desene asemănătoare cu ajutorul unor scânduri trase de sfori.

Începând cu anii ’80, foarte mulţi artişti au început să deseneze crop circles, şi chiar sunt organizate concursuri anuale. Însă teza unei glume năstruşnice nu poate fi susţinută satisfăcător, din câteva motive simple. Desenele sunt obţinute din foarte multe elemente, sunt trasate perfect pe suprafeţe mari şi apar „practic peste noapte”. Cine ar putea să execute aşa ceva în câteva ore, fără să facă zgomot şi fără să fie observat de nimeni?

În 1996, a fost descoperită o figură geometrică compusă din 150 de cercuri. A apărut în plină zi, pe o suprafaţă de 115 metri în proximitatea megaliţilorde la Stonehenge. În sprijinul teoriei extraterestre vin şi anomaliile naturale descoperite lângă desene. Plantele au fost alterate la nivel celular, s-a constatat o radioactivitate crescută a solului în preajma agroglifelor. Unii specialişti susţin că numai o expunere la temperaturi extrem de ridicate poate justifica aceste perturbări. Bizar este faptul că niciuna dintre plante nu prezintă urme de arsuri, precum şi faptul că acestea deşi sunt culcate la pământ, nu sunt rupte. Ca o particularitate a crop circles, toate tijele plantelor au rămas întregi. Au mai fost descoperite lângă plantele din desen urme de praf de quartz, depuneri de magnetit sau concentraţii foarte mari de oxid de magneziu. Cercetătorii au mai rămas surprinşi de un experiment în care un şoarece a mâncat toate grânele obişnuite, dar nu s-a atins de niciuna provenită din câmpurile alterate de agroglife.

O altă teorie interesantă le aparţine lui William Levengood şi Nancy Talbott care cred că desenele sunt făcute de „sfere de lumină care emit microunde pulsate, dar nu au reuşit să precizeze originea lor. Alţii suspectează experimente militare, afirmând că aceste crop circles ar fi făcute de sateliţii armatei care testează arme noi şi neconvenţionale.

În 1989, presa britanică a publicat un articol în care mai mulţi martori descriu că au văzut o sferă mare, portocalie care cobora în spirală deasupra unui câmp de grâu. Ei au afirmat că au auzit zgomote ciudate. Interesant este faptul că animalele refuză să intre în zonele desenate, iar oamenii au reacţii stranii în preajma agroglifelor: de la dureri de cap şi greaţă până la euforie; camerele de filmat se opresc, busolele sunt dereglate, iar ansele radiestezice captează curenţi energetici foarte puternici.

Un agroglif care conţine calendarul mayaş a fost descoperit în 2004 în Anglia, lângă Stonehenge. Cercetătorii l-au numit fie Sfârşitul Timpului, Judecata de Apoi sau Ziua Destinului.

Fotograful Steve Alexander, un pasionat al crop circles, scrie în Crop Circles Yearbook: „Este cercul cel mai complex pe care l-am văzut şi nu cred că este făcut de mâna omului, ar fi fost nevoie de minimum zece zile şi de o echipă numeroasă, or, acest desen a apărut într-o singură noapte".

Cei care cred că acest desen este un avertisment dat omenirii, că se află la sfârşitul timpurilor îşi întăresc convingerea pe faptul că a apărut cu câteva săptămâni înaintea celui mai mare cataclism modern: tsunami-ul din 26 decembrie 2004.

Un alt desen care reprezintă diagrama soarelui şi mărimea planetelor din sistem, însă într-un alt amplasament decât cel obişnuit, a fost descoperit în Wiltshire, în 2008.

Specialiştii consideră că planetele sunt aşezate în desen aşa cum vor fi ele poziţionate în galaxie începând din decembrie 2012, în urma tulburării cosmice generate de trecerea lui Nibiru.

Majoritatea astrologilor sunt de părere că Soarele se va afla, pe 21 decembrie 2012, la intersecţia Caii Lactee cu planul eclipticii formând „o mare cruce cosmică recunoscută de toate tradiţiile spirituale din lume" – Sylvie Simon (2012-Apocalipsa anunţată). Pentru autoare, această aliniere cu nucleul central al galaxiei va deschide un canal prin care energia cosmică va inunda Pământul mărindu-i vibraţia.

Un alt capitol care se leagă de noua paradigmă este cel legat de misterioasele cranii de cristal. În spaţiul amerindian există o legendă conform căreia originea acestor cranii este în Atlantida şi că au fost aduse pe Pământ de către un popor ceresc. Evident că mayaşii cunoşteau Atlantida, ba, mai mult, există referiri la continentul pierdut în toate tradiţiile orale.

La Tuia, fostul centru sacerdotal şi administrativ al toltecilor, se află ruinele unei construcţii numite Templul Atlanţilor.

Există un perete dedicat atlanţilor pe care se află basoreliefuri şi desene înfăţişând nişte şerpi-gigant cu capăte umanoide.

În miturile maya apar 13 cranii de cristal, în care o civilizaţie cosmică ajunsă pe Pământ a înscris toate cunoştinţele legate de originea omenirii, de destinul ei, despre universul văzut şi cel nevăzut.

Ele ar fi fost răspândite peste tot şi ar avea, printre altele, şi virtuţi taumaturgice.

Preoţii mayaşi foloseau aceste cranii de cristal pentru a vedea şi interpreta viitorul. Astăzi, printre shamani circulă tot felul de legende legate de capacitatea craniilor de a emite vibraţii înalte, de comunicare cu alte dimensiuni, de a face legătura dintre regatul vieţii şi cel al morţii. Legendele spun că aceste 13 cranii de cristal au fost păstrate cu sfinţenie într-o mare piramidă numită Arca (ce asemănare cu Arca lui Noe…) de olmeci, de mayaşi şi apoi de azteci, care le-au răspândit în lumea largă când spaniolii au invadat Americile, tocmai pentru a nu încăpea pe mâna unor invadatori atât de depărtaţi de dimensiunea spirituală. Adunate, cele 13 cranii conferă o putere care excede capacitatea umană de înţelegere.

Potrivit tradiţiilor maya, există 12 cranii încărcate cu energie feminină şi unul singur (liderul) cu energie masculină. Ele se vor reuni, anunţând o nouă eră pe data de 21 decembrie 2012. Legendele spun că 12 oameni care vor avea craniile vor fi ghidaţi spre Yucatán, însă ele nu vor putea fi activate fără liderul lor despre care nu se ştie unde a fost îngropat.

Mayaşii au fost denumiţi, pe lângă paznicii timpului, şi paznicii craniilor. Cristalul de quartz fiind o structură de siliciu are toate atributele unui hard, căci ştim că inteligenţa artificială a computerului şi memoria lui uriaşă sunt asigurate de un mic cip din cristal de siliciu.

Unii pasionaţi ai acestor mituri amerindiene cred că între piramidele din Egipt, cele din Mexic şi cele din America de Sud există o strânsă legătură, căci ele fac parte din patrimoniul comun al unui popor preuman care ar fi locuit pe un singur continent, înaintea marelui Potop, şi că ar fi foarte posibil ca al 13-lea craniu să fie îngropat sub laba dreaptă a Sfinxului egiptean!

Ocultiştii au folosit întotdeauna cristalul ca să comunice cu universul invizibil, în epocă modernă tehnologiile de vârf au în componenţa lor structuri de siliciu. De exemplu, quartzul piezoelectric brut asigură funcţionarea sateliţilor de comunicaţii, radarelor, sonarelor, ceasurilor, cipurilor şi în general îl găsim în compoziţia majorităţii aparatelor electronice şi electrice. Mulţi sunt de părere că aceste cranii de cristal au fost folosite pe post de hard, în care s-au încărcat informaţii akashice, într-o perioadă preumană. Este posibil ca în perioada atlantă, indivizii să fi putut comunica telepatic, folosind

cristalele pe post de accelarator şi păstrător de informaţie. Cine lucrează cu cristale ştie că ele comunică direct cu mintea umană.

Legenda plasează craniile de cristal într-o perioadă antediluviană, având o vechime de peste 5.000 de ani.

Conform istoriei clasice, în aceea epocă nu existau tehnologii de vârf care să prelucreze cristalul cu o acurateţe atât de mare, idee ce a condus şi la o altă teorie legată de provenienţa extraterestră. Craniile descoperite au fost studiate şi, deşi finisarea lor este perfectă, nu prezintă nicio urmă de instrument. Astăzi, nu există o tehnologie atât de avansată încât să reproducă un craniu de cristal asemănător cu cele maya.

Întrucât C^{14} nu poate da rezultate decât pe materii organice, nu şi pentru cristal, nu putem afla cu exactitate, prin această metodă, vechimea lor.

Există cranii de cristal contemporane, sculptate între secolele al XIX-lea şi al XX-lea în Brazilia, Mexic, Nepal şi mai ales în Germania, dar care prin comparaţie cu originalele par nişte lucrături vulgare. Susţinătorii originii atlante sau extraterestre ale cristalelor se bazează pe faptul că în Antichitate erau folosite lentile de cristal şlefuite cu tehnici necunoscute până la începutul secolului al XX-lea. Arheologul englez Sir John Layard a descoperit pe şantierele din Babilon şi Ninive lentile din quartz, convexe, cu bază plană, datând din 721 – 705 î.Hr. O lentilă se află la British Museum. Un alt craniu interesant este cel de la muzeul Branly din Paris. El este dintr-un quartz limpede de mare puritate, realizat dintr-o singură bucată, maxilarul fiind integrat şi nu separat de restul craniului, are o greutate de 2, 8 kg şi o înălţime de 11 cm.

Evident, pe lângă craniile de cristal originale, au început să apară, mai ales începând cu secolul al XIX-lea foarte multe falsuri. Specialiştii au concluzionat că originalele nu prezintă urme de tehnologie şi sunt dintr-o singură bucată, pe când replicile au demonstrat intervenţia discului abraziv şi că sunt îmbinate. Astăzi, sunt foarte mulţi colecţionari care se află în posesia craniilor de cristal, însă doar câteva au fost certificate ca fiind autentice.

În 1924, lângă Guatemala, câţiva exploratori au descoperit cel mai vechi artefact de cristal pe care l-au numit Max sau The Texas Crystal Skull. Acesta este format dintr-un bloc de quartz, nu prezintă nicio urmă de prelucrare tehnologică şi cântăreşte peste 8 kilograme.

Un lama tibetan, Norbu Chen, care a studiat în India şi a călătorit prin lume pentru a preda esoterismul budismului, a intrat în contact cu acest craniu, pe când se afla în America. Aparţinând „Pălăriilor Roşii" (ordin călugăresc taumaturgic), Norbu Chen a primit de la shamanii vindecători din Guatemala acest cristal pe care l-a dus în Texas. Aici, a deschis un centru de tratament şi vindecare spirituală numit Fundaţia Chakpuri Ling. Înainte de moarte, călugărul tibetan le-a lăsat craniul soţilor Carl şi Jo Ann Parks, discipolii săi. În 1987, cei doi au intrat în contact cu Nick. Noceriono, un parapsiholog celebru pe are Jo Ann l-a visat înainte într-un dialog cu craniul de cristal. Cei trei au continuat vindecările iniţiate de Norbu Chen. Foarte mulţi dintre cursanţii şi pacienţii lor au descris vindecări miraculoase, sporirea capacităţilor psihice, călătorii multidemensionale. Max a fost atent studiat de către British Museum, dar nu există o părere unanim acceptată cu privire la originea şi vechimea sa.

De-a lungul timpului, shamani, parapsihologi, ocultişti, savanţi, oameni de ştiinţă, ufologi au studiat şi experimentat stările generate de cristal. Cele mai multe păreri converg în ipoteza că acesta a fost adus de extratereştri sau atlanţi şi că este programat ca un computer, însă informaţia nu este doar o înşiruire binară, ci şi o bibliotecă multimedia!

Anumite ordine religioase precum dominicanii, franciscanii şi iezuiţii investeau anumite cranii de cristal cu virtuţi şi puteri transumane. În anumite picturi, Francisc de Assisi, întemeietorul Ordinului Fraţilor Minori, fraternitate călugărească denumită şi Ordinul Franciscan, este reprezentat ţinând în mână un craniu.

În México City, există o familie de colecţionari de cranii din cristal. Norma Redo deţine un exemplar absolut magnific, realizat manual, care are înserată într-o deschizătură, o cruce de aur bătută cu pietre de quartz şi are gravată o dată: 1571.

În concluzie, putem afirma că sunt cunoscute mai mult de 12 cranii, dintre care unele dezvoltă puteri paranormale, altele sunt nişte fake-uri. Unii specialişti, ca Frank Dorland, cred că hipotalamusul poate capta energiile oscilante emise de craniile de quartz. Cristalele au această proprietate de a ne permite să intrăm în contact cu diferitele straturi ale inconştientului, eliberând gândurile din subconştient.

Pentru alţi experţi, ca de exemplu Marianna Zezelik,

parapsiholog, aceste cranii sunt nişte „servere akashice".

Tom Bearden, expert în psihotronică, este de părere că acestea pot transforma câmpul de energie vitală în energie electromagnetică.

Carl Gustav Jung a fost şi el preocupat de forţa psihică generată de cristalele de quartz experimentând tranzitul de la starea de conştienţă (Beta) la starea de meditaţie, de „cufundare" în subconştient (Alpha). Pentru el quartzul are puterea să ajute fiinţa umană să-şi cartografieze inconştientul!

Cristalul ne poate pune în rezonanaţă cu domeniul inconştientului arhetipal, acolo unde trecutul, prezentul şi viitorul „se află de fapt într-un prezent continuu.

Carol Wilson, medium canadian, colaboratoare a poliţiilor din Anglia, SUA şi Canada, a scris cartea The Skull Speaks în care descrie metodologia prin care intră în „comunicare" cu anumite cranii de cristal. Interesantă este „întâlnirea" autoarei cu craniul aflat în proprietatea lui Mitchell-Hedges.

Căzută în transă, ea scrie că a aflat printr-o comunicare psihică despre originea acestui craniu ca aparţinând unei civilizaţii premaya, foarte avansată din punct de vedere tehnologic, având o vechime de 17.000 de ani.

Începând cu al Doilea Război Mondial, când atât piloţii germani, cât şi aliaţii au raportat că au văzut pe cer mici sfere luminescente, care se deplasau coerent, apăreau şi dispăreau misterios, teoriile legate de OZN-uri au interferat cu preocupările obişnuite ale oamenilor.

Experimentul radiofonic al lui Orson Wells, care a transmis „în direct invazia extratereştrilor" a creat o panică generalizată.

Deci, în anii '50, oamenii erau foarte încrezători într-o asemenea posibilitate. Deşi din 1947 peste 4.000 de piloţi au raportat întâlniri cu obiecte zburătoare neidentificate, autorităţile militare şi civile ale tuturor guvernelor au păstrat subiectul în zona samizdat. Abia la sfârşitul anului 2008, directorul Observatorului Astronomic de la Vatican a admis că teoria extraterestră este foarte posibilă, neimpietând cu nimic asupra credinţei în Dumnezeu.

În aceeaşi perioadă, Pentagonul şi Armata Britanică au desecretizat câteva arhive ale anilor '60—70 în care sunt mărturisite întâlnirile de gradul III. Odată spartă gheaţa, Rusia, Franţa şi China au permis accesul în arhivele UFO.

În 1997, la Centrul Naţional de Studii Spaţiale, din Franţa, condus de profesorul André Lebeau a demarat un studiu extins asupra activităţii inteligenţei din Univers: „toate calculele şi probabilităţile ne conduc asupra emiterii ipotezei inteligenţei extraterestre". Concluzia raportului a fost că putem analiza şi interpreta evenimentele cosmice cu mult mai multă acurateţe şi argumente „dacă admitem că ipoteza extraterestră este de departe cea mai bună ipoteză ştiinţifică; nu este dovedită în mod categoric, dar există în favoarea ei presupuneri solide, iar, dacă este exactă, eplină de consecinţe!"

În SUA, această teorie a fost dezbătută imediat după război şi, în ciuda bănuielilor reciproce dintre sovietici şi americani cu privire la testarea unor arme neconvenţionale, iată cât de curajos a fost în 1957 Albert Chop, directorul-adjunct NASA şi raportor al US Air Force: „Sunt convins de mult timp că farfuriile zburătoare sunt reale şi de origine extraterestră. În plus, suntem observaţi de fiinţe venite din spaţiu!

Ideea că nu suntem singura civilizaţie inteligentă din Univers i-a animat, întotdeauna na, pe cei care cred că Universul este multidimensional şi că ideea stă la baza gândului care articulează cuvântul şi apoi intră în dinamica materială. Doar o gândire liniară şi mecanicistă sau poate interesul de a nu tulbura liniile de forţă din politică şi economie face astăzi ca nişte oameni inteligenţi să se mai îndoiască de atâtea dovezi evidente că suntem într-un proces de comunicare cu semeni de-ai noştri, intergalactici.

De exemplu, în 1947, generalul Nathan Twining de la US Air Material Command scria într-un raport UFO: „Fenomenul raportat este ceva real, descris în termeni asemănători de indivizi care nu au comunicat vreodată înainte, nu poate fi vorba despre viziuni sau imaginaţie. Există obiecte care au forma unui disc. Vitezele ascensionale foarte mari observate, supleţea manevrelor lasă să se presupună că sunt pilotate sau telecomandate. Martorii descriu că le-au văzut zburând în formaţie de trei sau de nouă obiecte".

Ca dovadă că administraţia americană a făcut un joc dublu încercând să nege şi chiar să ridiculizeze întâlnirile de gradul III, pe care le-a combătut prin tot felul de articole academice, ştiinţifice, prin alte mărturii care descriu o farfurie zburătoare uluitor de asemănătoare cu un balon meteorologic ş.a.m.d... este faptul că, în timp ce „oamenii serioşi se bazează pe dovezi ştiinţifice, nu pe mărturiile unor instabili emoţional" a fost dată Directiva JANAP 146

(Joint Army, Navy, Air Force Publication) care viza toate poziţiile din aviaţia civilă şi militară, precum şi din marină unde comandanţii de bord sunt obligaţi să raporteze urgent orice obiect zburător neidentificat.

Asociaţiile ufoiologice cer autorităţilor militare să desecretizeze rapoartele din anii ’50, ’60 şi până astăzi, însă se izbesc de cenzura de netrecut a serviciilor secrete. Generalul Bolender, angajat în proiectul Apollo la NASA, a declarat în 1969: „Problema OZN-urilor constituie o ameninţare pentru siguranţa naţională şi rezultatele anchetelor noastre nu pot fi date publicităţii!”. Desigur, să nu uităm, evenimentul se producea în culmea Războiului Rece, în care atât ruşii, cât şi americanii se suspectau de spionaj tehnologic.

Până şi astăzi este în vigoare legea care pedepseşte divulgarea conţinutului acestor rapoarte, cu pedepse de la unu la zece ani de închisoare. Ce paradoxal, până în anul 2008 când NASA a admis că a stabilit nişte contacte cu alte civilizaţii, oficial erau respinse toate teoriile legate de extratereştri, dar se investeau zeci de miliarde de dolari în programe spaţiale, au fost trimise în spaţiu benzi magnetice înregistrate cu vocile a 74 de şefi de state în toate limbile vorbite nativ, au fost codate matematic Cărţile Sfinte. Ba, mai mult, ca o situaţie hilară, deşi autorităţile americane nu au recunoscut în mod oficial existenţa inteligenţei extraumane, în Ghidul pompierilor pentru controlul calamităţilor scrie negru pe alb: „Nu staţi sub un OZN aflat în zbor staţionar la mică altitudine.

Nu atingeţi un OZN care a aterizat. În ambele cazuri, trebuie se va retrageţi după intervenţia rapidă a militarilor. Orice contact cu acesta este extrem de riscant din cauza radiaţiilor. Atenţie, nu riscaţi cu OZN-urile”! Ciudat mod de a încheia un paragraf într-un manual de uz intern al pompierilor, care se găseşte în toate sediile de Poliţie, atâta timp cât existenţa inteligenţei extraterestre nu a fost oficial acceptată şi declarată ca atare!

Ministerul Apărării din Marea Britanie a anunţat la sfârşitul lui 2008 că va desecretiza arhivele legate de OZN-uri şi contacte de gradul III.

Între anii 1970 şi 2000, s-au primit mai bine de 10.000 de rapoarte, declaraţii ale unor martori oculari, anchete derulate în câteva staţii-radar, aeroporturi sau unităţi militare ale aviaţiei, precum şi constatările Observatorului de la Greenivich. Lordul Hugh Dowding,

fost mareşal al Royal Air Force, a declarat la o reuniune informală cu alţi şefi de Stat Major din Europa: „Sunt convins că aceste obiecte zburătoare există şi nu sunt fabricate de nicio naţiune de pe Pământ, în consecinţă, nu văd nicio alternativă, decât acceptarea teoriei că provin dintr-o sursă extraterestră".

În 1974, şeful Statului Major al Apărării din Anglia, lordul amiral Hill Norton, a afirmat la o reuniune NATO: „Faptul că aceste obiecte zburătoare neidentificate, observate în atmosferă sau chiar pe uscat, nu pot fi asimilate cu nişte construcţii realizate de mâna omului sau cu vreun fenomen fizic cunoscut pare evident. Foarte multe dintre observaţii au fost raportate de oameni a căror seriozitate mi se pare indiscutabilă: ofiţeri de poliţie, piloţi civili şi militari. Aceste observaţii au fost foarte des confirmate de dispozitive tehnice şi electronice".

Din 1991 până în 1994, englezul Nick Pope, senior executive officer în Ministerul Apărării britanic, a avut acces la informaţii clasificate. Ulterior, a publicat cartea Open Skies, Closed Minds în care combate poziţia oficială a autorităţilor britanice susţinătoare, până în 2008, a teoriei că nu există nicio certitudine ştiinţifică a contactului cu extratereştrii.

Aducând probe indubitabile care demonstrează că la un nivel foarte înalt oficialii militari ştiau cu exactitate că între terrieni şi extratereştri există contacte dezvoltate, Nick Pope şi-a atras anatema! în 2007, a fost nevoit să demisioneze din minister, dar demersul sau zgomotos a accelerat desecretizarea arhivelor UFO. Un an mai târziu, Anglia şi SUA anunţau că sunt dispuse să permită opiniei publice verificarea arhivelor, dar până la sfârşitul anilor '70.

În aceeaşi perioadă, iezuitul José G. Funès, directorul Observatorului Astronomic de la Vatican, a afirmat că existenţa extratereştrilor nu contrazice cu nimic Creaţia Divină, ci dimpotrivă o explică mai bine…

Despre fenomenul OZN s-au exprimat şi câţiva preşedinţi de stat. Harry S. Trumann a declarat în anii '50 într-o conferinţă de presă: „Pot să vă asigur că farfuriile zburătoare, deşi există, nu sunt construite de nicio putere terestră". În perioada aceea, se credea că obiectele zburătoare cu formă de farfurie au fost produse de germani ca armă finală în cel de-al Doilea Război Mondial. Un deceniu mai târziu, J.F.

Kennedey s-a adresat într-un memorandum directorului CIA:

„Examinaţi clasificarea tuturor dosarelor UFO referitor la Siguranţa Naţională 1.

A circulat în epocă şi o legendă care a înfierbântat imaginaţia planetară. Printre agenţii CIA şi piloţii militari umbla zvonul că D.D. Eisenhower s-ar fi întâlnit cu o delegaţie extraterestră într-o bază secretă a aviaţiei. G.R.

Ford îşi dorea să limpezească lucrurile aşteptând: „o explicaţie mai bună decât cea dată de Air Force până acum" şi propunea înfiinţarea unei comisii care să studieze fenomenul OZN.

În campania electorală, Jimmy Carter a spus: „Dacă voi fi ales preşedinte, voi face în aşa fel încât toate informaţiile noastre despre OZN-uri să fiefăcute public întregii lumi!" Apoi, a adăugat lăsând audienţa înmărmurită: „Sunt convins că OZN-urile există, pentru că am văzut şi eu unul…" însă, după ce a fost ales la Casa Albă, s-a aşternut o nemeritată tăcere peste acest subiect.

Când era guvernator al Californiei, Ronald Reagan a ţinut un speech în faţa Adunării Generale a Naţiunilor Unite: „Avem nevoie oare de o ameninţare universală exterioară ca să putem scoate la lumină faptul că toţi oamenii sunt fraţi, fiind fiii aceleiaşi planete?" Apoi, în cursul campaniei electorale a întrebat: „Nu se află deja printre noi o forţă extraterestră?"

În februarie 1987, într-un discurs ţinut la Kremlin, preşedintele Uniunii Sovietice, Mihail Gorbaciov, a spus: „Fenomenul OZN există cu adevărat şi trebuie tratat în mod serios. Serviciile noastre speciale şi Armata au suficiente dovezi că nu suntem singuri în Univers!"

Ministrul francez al Apărării, Robert Galley, a participat în 1974 la o serie de emisiuni radiofonice la France Inter, unde a întărit ipoteza extraterestră: „Cred că atitudinea pe care ar trebui s-o adoptăm faţă de aceste fenomene trebuie să rămână deschisă, adică să nu constea în a nega din capul locului. Strămoşii noştri au negat o mulţime de lucruri care ni se par astăzi elementare, fie că este vorba despre piezoelectricitate, de electricitatea statică… în realitate, întreaga dezvoltare a ştiinţei constă în faptul că într-un anumit moment ne dăm seama că în urmă cu 50 de ani nu ştiam nimic şi nu înţelegeam nimic despre realitatea fenomenelor…"

O foarte interesantă abordare îi aparţine senatorului american Barry Goldwater, fost candidat la preşedinţie: „Cred cu adevărat că există extratereştri în spaţiu. Poate că nu seamănă cu noi, dar am

sentimentul foarte puternic că s-au dezvoltat dincolo de capacităţile noastre mentale…”

În 1960, New York Times a publicat scrisoarea amiralului Roscoe H. Hillenkoetter, primul director CIA, adresată Congresului: „A sosit momentul pentru Congres să dea pe faţă adevărul în urma unor auziţii publice. Pe ascuns, ofiţeri superiori ai Air Force se ocupă în mod serios de OZN-uri, dar sub pretextul secretului oficial şi al temerilor de ridicol mulţi cetăţeni sunt făcuţi să creadă că OZN-urile sunt nişte absurdităţi”.

Şi misiunile spaţiale ruse, cum ar fi Soiuz şi Saliut, s-au confruntat cu obiecte zburătoare misterioase. În 1963, Valeri Bikovski, cosmonaut pe Vostok5, anunţa în cască: „Aici Nibio! Ceva mă însoţeşte în spaţiu, zboară lângă capsula mea şi vine spre mine”. Alt cosmonaut, Gheorghi M. Gresko, a declarat: „Dacă aş fi fost liber să spun ce am văzut în spaţiu, lumea ar fi fost stupefiată”. Printre militarii ruşi care au raportat întâlniri de gradul III se numără şi generalii: Konstantin Feoktisov, Vladimir Kovalenov, Vladimir Mihailovici Komarov, Oleg Atkov, Vladimir Soloviov şi Aleksadr Egorov. În ziua de 6 iunie 1978, cosmonauţii Vladimir Kovalionok şi Aleksandr Ivasenkov, aflaţi într-o misiune spaţială Saliut 6, transmiteau de pe orbită: „Obiectul se deplasează la 20 – 30 de grade, trece pe sub aparatul nostru. Ai zice că e o minge, se măreşte din ce în ce mai mult. Eportocaliu închis. Vine spre noi”.

În 1993, Kovalionok, ajuns general-maior de aviaţie, a dat un interviu presei italiene descriind mai amplu aventura trăită cu 15 ani în urmă: „Obiectul era rotund, asemănător cu un pepene galben. În faţa acestuia se găsea ceva asemănător cu un trunchi de con. Pot să-l desenez, este greu de descris. Nu îmi pot da seama care era forţa care genera mişcarea acelui obiect… retragerea, expansiunea, pulsaţia. Prima concluzie: obiectul se mişca pe o traiectorie suborbitală, altfel nu aş fi avut posibilitatea de a-l vedea. Erau doi nori, ca de fum, care învăluiau obiectul. S-a apropiat de mine şi l-am privit. Apoi am intrat în umbră pentru două sau trei minute. Când am ieşit, nu am mai văzut nimic.

Dar, după un timp, noi şi obiectul călătoream din nou împreună”.

Consilierul senatorului american Robert Byrd, Dick DAmato, expert în probleme legate de siguranţă naţională şi internaţională şi

membru al Consiliului Naţional de Securitate al SUA, a afirmat de multe ori în public că la Roswell s-a prăbuşit într-adevăr un OZN. În 1991, el a explicat că există încă de la înfiinţarea SUA o grupare ocultă în administraţie, cu o putere discreţionară imensă care păstrează cele mai tenebroase secrete. Conform lui D'Amato, acest grup a cheltuit sume imense încercând să şteargă toate urmele care duc la vizitarea Pământului de către alte inteligenţe din spaţiu.

Să concluzionăm cele scrise până acum: din 1947 până astăzi au fost consemnate peste 120.000 de cazuri în care apar OZN-uri. Dintre acestea, 20.000 reprezintă aterizări, fiind însoţite de aproximativ 3.500 de fotografii. Gildas Bourdais, ufolog francez, rezumă fenomenologia OZN: „Lumea contemporană trece printr-o criză de pesimism. Or, poate că trăim astăzi începutul unei noi etape, al unei noi mutaţii cosmice, comparabile ca amploare cu cea a revoluţiei începute de Copernic şi Galilei: acum a venit momentul conştientizării sfârşitului singurătăţii noastre cosmice".

Azi ne vedem forţaţi să învăţăm accelerat cum să trăim într-un univers în care nu suntem singura civilizaţie inteligentă. Astfel toate viziunile noastre cosmice şi celeste ar trebui să conveargă către un adevăr integralist: TOTUL SE LEAGĂ CU SENS ÎN INFINITATEA UNIVERSALĂ!

În căutarea strămoşilor superiori

Vedele, Biblia şi alte Cărţi Sfinte, texte sacre, mituri şi legende tradiţionale conţin multe trimiteri, descrieri, mesaje care povestesc despre existenţa cu mii, chiar milioane de ani în urmă a unor civilizaţii terestre şi extraterestre, care se aflau în posesia unor secrete tehnologice pe care umanitatea de astăzi încă nu le cunoaşte.

Cele mai recente descoperiri arheologice, documente şi manuscrise vechi întăresc ideea că pe Pământ au trăit înaintea noastră civilizaţii misterioase.

Robert Charroux, Enrich von Däniken, Stefan Zweig, Jan van Helsing şi alţi autori celebri şi-au dedicat mare parte din preocupări încercând să descifreze taina civilizaţiilor dispărute. Spre deosebire de istoricii clasici, aceşti exegeţi neconvenţionali argumentează, bazându-se pe scrierile sacre din Sumer până în Egipt şi de la Biblie până la vechile legende taoiste că noi avem alţi strămoşi decât primitivii oameni de la Cro-Magnon sau Neanderthal. Cu alte cuvinte, din această perspectivă noi suntem urmaşii unor civilizaţii superioare

şi nu a unor hominizi abia desprinşi din maimuţă.

Cu aproximativ 8.000 de ani în urmă, apare în peisajul brahmanic ideea că umanitatea cunoaşte patru vârste în evoluţia conştiinţei sale. În ciuda convingerilor generale, noi nu evoluăm în timp, ci decădem de la vârsta noastră de aur în Antichitate până la Kali Yuga, epoca actuală, cea a întunericului şi a ignoranţei. Atât din Vede, cât şi din Biblie decantăm parcă un mesaj trimis de strămoşii noştri superiori, care să ne pună în gardă asupra pericolelor prin care vom trece în această uriaşă aventură numită Viaţă. Desprindem din aceste Cărţi două concluzii:

autorii lor cunoşteau profund evoluţia Pământului după toate datele geologiei moderne.

omul a decăzut din ego, mai ales după ce s-a jucat nesăbuit cu focul ştiinţei.

Prin trudă şi determinarea unor arheologi, istorici şi chiar teologi putem rezuma câteva dintre cele mai vechi civilizaţii terriene:

— Civilizaţia cavernelor (Ezyes), aprox. 30.000 de ani în urmă, definită prin folosirea osului şi a silexului.

— Civilizaţia grotei de la Marche din localitatea Lussac-les-Châteaux; aprox. 20.000 de ani; desene pe piatră.

— Civilizaţia primei scrieri (Glozel), 15.000 de ani în urmă.

— Civilizaţia lutului (Hamangia-Tartaria), cca. 13.000 de ani; statuete înfăţişând omul.

Interesant este faptul că aceste civilizaţii primitive coexistau alături de mari imperii ale cunoaşterii avansate:

— Atlantida (Cap Poseidonis) aprox. 24.000 de ani în urmă.

— Civilizaţia celtică (Stonehenge), 11.000 de ani, dolmene, menhire, tumuli, megaliţi.

— Civilizaţia de piatră de la Carnac, aprox. 10.000 de ani în urmă.

— Civilizaţiile de la Chatal-Huyuk, Lepenski-Vir şi Poket-Dag, aprox 8.000 de ani în urmă.

— Civilizaţia grotei de la Fort Rock, Oregon, 9 – 10.000 de ani în urmă (sandale din funie împletită).

— Civilizaţia egipteană: epoca predinastică dominată de zei acum aprox. 10.000 de ani; perioada regilor semizei Abidos, 8.000 de ani; epoca tinită cunoscută ca perioada lui Menes, formarea primelor două dinastii, 5 200 – 6.000 de ani vechime.

— Civilizaţia Maya: Teotihuacán şi Cuicuilco, între 5.000 şi 10.000 ani vechime.

— Civilizaţia incaşă: Tiahuanaco (Peru-Bolivia-Columbia) cu o vechime de aprox. 10.000 de ani.

— Audh sau Ude, India, leagănul populaţiei aryene, 8.000 de ani în urmă.

— Cochambra şi Joya Atuen, ţinutul unei populaţii foarte interesante din nordul Perú-ului, chachapoya, blonzi cu ochii albăstrii şi pielea albă, constructori ai unor locuinţe cu trei etaje, alungaţi de către incaşi cu aprox. 7.000 de ani în urmă.

— Civilizaţia de la Assam şi Chota Nagpur, India, 7.000 de ani.

— Mohenjo-Daro, India, cu 5.000 de ani în urmă.

— Civilizaţiile feniciene, cretane şi greceşti, cca. 5.000 de ani în urmă.

— Civilizaţia sumeriană, între 4.000 şi 5.000 de ani vechime.

Desigur, sunt exegeţi care pretind existenţa şi a altor civilizaţii cum ar fi: Lemuria, Hiperboreea, Insula Paştelui, Continentul Mu, Zimbabwe, Adrar, dar nu se cunosc date istorice până acum. Să facem un mic exerciţiu de imaginaţie: în galaxia noastră cu excepţia Terrei nu există condiţii de viaţă organizată, Marte este extrem de arid, Venus este scăldată în ceţuri dense, iar Luna este calcinată. În funcţie de elementul universal preponderent, viaţa capătă aspecte particulare. Pământul este acoperit în proporţie de aprox.

75% de apă, aşa cum noi conţinem acelaşi procent de apă.

Să nu uităm că ne naştem din lichidul amniotic. În funcţie de distanţa planetei faţă de Soare putem calcula şi posibilitatea condensării gazelor cosmice în apă, asta dacă nu vrem să admitem că viaţa poate să rezide în oricare dintre elementele constitutive: apă, aer, pământ, foc, metal.

Aşadar, putem trage concluzia că Terra este privilegiată în sistem datorită poziţiei sale ideale faţă de astrul central, însă ştim din legile expansiunii universale că planetele se îndepărtează zilnic, puţin câte puţin, faţă de centrul sistemului solar, lărgindu-şi permanent mersul în spirală.

Loius Jacot a elaborat o teorie prin care demonstrează că toate planetele au plecat din centrul galaxiei dar, în perioade de timp diferite şi că ele se află la distante precise faţă de Soare în funcţie de vechimea lor. Conform acestui model cosmic există un timp şi un punct în care

planetele sunt fie prea bătrâne, fie prea tinere pentru a permite viaţa organizată, situaţia ideală în galaxie fiind momentan cea a Pământului. Dacă ne lăsăm purtaţi de posibilităţile descrise de teoria lui Jacot, putem înţelege ceva mai satisfăcător evoluţiei conştiinţelor în Univers.

Înseamnă că planetele mai vechi din sistem au întrunit la timpul şi în punctul în care se aflau la distanţa ideală faţă de Soare toate condiţiile favorabile vieţii: flora, fauna şi dezvoltarea umană. Întărind formulele lui Jacot, Robert Charroux formulează o teorie şi mai fascinantă: „Când locuitorii planetei care ne precede în vârstă au ajuns în condiţii de viaţă nefavorabile, ba chiar insuportabile, au pregătit un fel de exod spre Pământ, unde, deja toate regnurile îşi începuseră evoluţia…"

Teoria colonizatorilor extratereştri este astăzi foarte la modă, fiind întărită şi de miturile sumeriene.

Spiritul pătrunde şi rezistă în materie prin guvernarea armonioasă a elementelor universale: apă, aer, pământ şi foc.

În tradiţiile primordiale, materia este organizată şi coordonată de ierarhii spirituale. Aşadar, şi omul, această oglindă mică a macrocosmosului, este compus din elemente. Trupul este din pământ, sângele, din apă, mintea îi este zămislită din aer, iar sufletul din foc. Peste toate acestea se instaurează Spiritul, ca sediu al Fiinţei Supreme din Om-suflu divin!

În privinţa apariţiei speciei umane există mai multe teorii, însă trei ne atrag atenţia în mod deosebit: Teoria

Evoluţionistă, Creaţionistă şi cea Intervenţionistă.

Prima postulează evoluţia speciilor de la mineral la vegetal şi de la animal la om prin rase care se apropie comportamental, şi de aici Darwin a tras concluzia că strămoşul hominidului este o specie de maimuţă.

Creaţionismul îl plasează pe om în laboratorul Divin: „Să-l facem pe om după chipul şi asemănarea noastră, parte bărbătească şi parte femeiască".

În sfârşit, intervenţionismul este susţinut cu precădere de miturile sumeriene şi plasează originea umană în laboratoarele genetice ale extratereştrilor. În linii foarte mari această teorie susţine că, atunci când condiţiile planetare ale unei civilizaţii superioare au devenit dramatice, s-au stabilit condiţiile unui exod spre Terra unde deja toate regnurile îşi începuseră evoluţia.

Astfel, originea omului ar fi pierdută în negura timpurilor, dar locul său de naştere s-ar situa mereu la aproximativ 150 de milioane de kilometri de Soare, distanţă ideală care permite apariţia tuturor condiţiilor biologice.

Această ipoteză nu contrazice apariţia naturală a umanităţii terestre, ci chiar întăreşte interpretarea mult mai satisfăcătoare a miturilor antice cu zeii civilizatori, cu Fii ai Cerului care se împreunează cu Fiice ale Pământului formând o nouă rasă, cea a Titanilor. Descoperirea scheletelor-gigant vine să confirme că această teorie nu este deloc abracadabrantă!

Absolut nimic nu dovedeşte că între maimuţă şi om ar exista vreo filiaţie. Experimente de laborator au demonstrat că transfuzia de sânge de la om la giboni, cimpanzei sau urangutani prezintă riscurile evidente la specii categoric diferite. Apoi, omul preistoriei nu locuia în caverne şi grote. Dacă animalele îşi construiesc vizuine, şi păsările cuiburi, oare cum am putea să-l suspectăm pe om de atâta insolenţă. Cercetători din toată lumea printre care se detaşează von Däniken şi Charrroux demonstrează prin artefacte că strămoşul nostru locuia în colibe de lemn sau chiar în case din piatră.

Un alt mit fals este acela că omul primitiv se acoperea neglijent cu blănuri de animal pentru a răzbi prin frig.

La Muzeul Omului din Paris sunt expuse desene cu figuri rupestre aparţinând Epocii de piatră, descoperite în localitatea Lussac-les-Châteaux, în care subiecţii apar îmbrăcaţi cu robe, haine, pantaloni şi pantofi.

Am învăţat că omul preistoric era abia desprins din regnul animal şi că se comporta ca atare. Arheologii aveau să infirme această teorie după ce au descoperit tăbliţele gravate de la Glozel, care demonstrează că strămoşul lui homo sapiens cunoştea scrisul.

Întrucât natura era bogată şi neviciată de niciun factor de poluare, mediul de dezvoltare al omului aşa-zis primitiv era propice, deşi la şcoală ni s-a indus ideea că strămoşul regnului nostru ducea o viaţă precară. Păi e greu de crezut că cineva suferă constrâns de condiţii nefavorabile când pădurile gemeau de vânat şi râurile colcăiau de peşti.

Poate cea mai nefericită descriere clasică a omului primitiv este cea a semicretinului obtuz, agresiv, violent, o fiinţă grosolană. Şantierele arheologice contrazic profund această viziune „manelistică”.

Strămoşul nostru era pictor, olar, desenator genial. Peşterile de la Altamira, Lascaux, Glozel, descoperirile de la Hamangia şi Tartaria oferă suficiente dovezi care să întărească pledoaria pentru strămoşul superior.

Una dintre marile bizarerii ale istoriei clasice este definirea primelor epoci umane. Iată ce găsim în Marele Atlas Mondial editat cu sprijinul UNESCO: Paleoliticul superior durează aproximativ între anii 35.000 şi 8.000 î.Hr. Urmează apoi Mezoliticul şi Neoliticul şi apar uneltele prelucrate din piatră. În Europa, epoca cuprului a debutat acum 2.500 de ani, iar cea a bronzului cu două mii de ani în urmă. Fierul a început să fie prelucrat în jurul anului 1500 î.Hr. Cum să nu pufneşti în râs în faţa acestor aberaţii? Cu alte cuvinte, ar trebui să acceptăm că autorii Vedelor, marii constructori ai piramidelor, sculptorii şi pictorii din Vechiul Imperiu Mayaş, astronomii şi astrologii care au construit cu o precizie impecabilă ceasornicile cosmice de la Sarmizegetusa, Stonehenge, Palenque habar nu aveau despre cupru, bronz şi fier (sic!), adică megalopolisurile Antichităţii – Karnac, Luxor, Abidos – au fost ridicate cu unelte din lemn şi piatră. Sau şi mai abracadabrant, deşi au fost descoperite în morminte vechi de peste 11.000 de ani obiecte de aur, bronz, cupru, oamenii acelor epoci foloseau metale care încă nu existau. Să fim serioşi!

Poate unii dintre semenii noştri au rude îndepărtate printre maimuţe, însă Hermes Trismegistus, Buddha, Hristos, Mohamed, Moise, Pitagora, Platon, Rafael, Einstein şi alte câteva mii de genii ale umanităţii sunt sigur că au alte origini!

Geneza noastră rămâne cu siguranţă un mister, însă cu siguranţă nicio logică satisfăcătoare nu ne poate convinge că înaintea noastră pe Terra nu ar fi existat civilizaţii mult mai dezvoltate din punct de vedere spiritual şi material. În toate doctrinele spirituale apărem că nişte rotiţe ale marelui mecanism universal, dar nu concluzia, nu rezultatul!

Suntem integraţi în marea evoluţie a conştiinţei, nu centrul universului. Cât ne-am considerat buricul lumii, am dat dovadă de absolutism păgubos. Suntem de acord că şi parţială înţelegerea creaţionismului poate fi la fel de dăunătoare ca şi sterila teorie evoluţionistă.

Atâta timp cât Biserica s-a încăpăţânat să afirme că Pământul este centrul Universului, omul părea încununarea Creaţiei Divine,

ultima verigă a evoluţiei. Astăzi, când ştim că există practic o infinitate de galaxii şi o multitudine de dimensiuni, nu mai putem fi atât de siguri, că originile noastre sunt pur terestre.

Oare ce natură au Zeii, îngerii, Marii Civilizatori? Ce civilizaţii au existat înainte ca mari catastrofe să le distrugă?

Cine ocupa planeta înainte de Marele Potop? Sunt doar câteva întrebări la care oamenii de ştiinţă, spiritele religioase ar trebui să găsească răspunsuri cât mai aproape de adevăr!

Oare Atlantida, Lemuria, Hiperboreea sunt doar plăsmuirile unor spiritualişti sau realităţile unei ere preumane?

Strămoşii noştri sunt nişte semimaimuţe grobiene sau nişte spirite evoluate în materie şi tehnologie, care cunoşteau secretele energiei nucleare, electricităţii şi aveau posibilitatea călătoriei prin spaţiu?

Ne este mai confortabil să credem că piramidele au fost ridicate de sclavi rostogolind pereţi de piatră perfect şlefuiţi pe buturugi decât să admitem că ele sunt opera unor strămoşi superiori?

Legendele şi miturile antice vorbesc despre raportul de subordonare dintre zei şi oameni. Conform tradiţiilor semitice, aceşti zei erau îngerii căzuţi care-i luaseră în robie pe oameni oferindu-le iluzoriul „raipământesc".

Detaşaţi de patimi şi subiectivisme, am putea privi istoria cu luciditate şi bun-simţ. Scrierile sacre relatează despre venirea unor îngeri, zei, străini din spaţiu care, asemeni lui Prometeu, aduc cunoaşterea Omului. Anumite papirusuri egiptene plasează locul de origine al acestor civilizatori pe planeta Venus, cunoscută ca Luceafărul, Steaua Dimineţii.

De aici, în tradiţia dogmatică a apărut ideea de cunoaştere luciferică, adică provenită de la venusienii civilizatori. Bizar, dar în urmă cu câteva mii de ani, pe întreg Pământul apar sincron civilizaţiile maya, egiptene, asiro-babiloniene, persane, feniciene.

Zeii iniţiatori apar descrişi asemănător cu nişte şerpi cu pene: Quetzalcoatl, Viracocha, Orejona, Iştar, Astarte, Anahita, Prometeu, Zalmoxe.

Egiptul erupe că o uriaşă civilizaţie cu „regi divini, veniţi din cer să aducă justa guvernare tuturor fiinţelor.

Să ne imaginăm că o misiune spaţială terestră descoperă undeva într-o cine ştie ce galaxie o planetă populată de nişte indivizi abia aflaţi

la începutul evoluţiei conştiinţei lor, care se chinuiesc îngrozitor să-şi ducă zilele luptându-se cu animale-gigant şi fiind într-un permanent război tribal.

Credeţi că, înţelegând toate acestea, cosmonauţii noştri nu vor încerca să le aducă acestor băştinaşi, condiţiile necesare unei dezvoltări ulterioare? Poate că pentru băştinaşi cosmonauţii noştri ar deveni nişte zei. Şi dacă unul dintre cosmonauţi, trădând un caracter dubios, îşi va aroga drepturi supreme, devenind un „zeu gelos" şi ar ordona instituirea unei religii în care toţi cei care nu se supun sunt consideraţi duşmani…

aproape că am avea senzaţia de déjà vu… ce spuneţi?

Şi până la urmă…

În a doua jumătate a secolului XX, arheologia a devenit o ştiinţă multidisciplinara. Investigând trecutul, s-a dovedit că anumite monumente antice denotă funcţionalităţi astronomice fabuloase. Încă din secolul al XVIII-lea, există preocuparea de a aduna şi cataloga date referitoare la raportul dintre mişcările astrelor şi evoluţia civilizaţiilor.

Ramura din arheologie care se ocupă de această perspectivă istorică se numeşte arheoastronomie şi a fost cristalizată de astronomul englez Sir Joseph Norman Lockyer (1836 – 1920). Datele istorice ne furnizează informaţii foarte interesante conform cărora primii humanoizi (Neanderthal, Cro-Magnon) erau atraşi de contemplarea astrelor.

Unii exegeţi plasează începutul sistematizării sistemelor religioase cam în această perioadă. După studii îndelungate, comunităţile primelor civilizaţii credeau că aştrii erau zeităţi care controlau mersul naturii şi al vieţii, dar care se manifestau cu o violenţă înspăimântătoare când omul încalcă echilibrul cosmic. Primele monumente religioase sunt închinate acelor astre de care omul se temea cel mai mult sau de la care aştepta binecuvântare. Aşa apar primele calendare pe termen lung, care iniţial aveau un caracter exclusiv religios.

Omul primordial, după ce a studiat ciclicitatea universală, a fost capabil să înţeleagă şi să opereze în Natură.

Apariţia agriculturii va consolida ideea proprietăţii care invocă moştenirea, deci tradiţia.

Cu trecerea timpului, numerele folosite în măsurători au devenit sacre. Pentru egipteni şi mayaşi, 73 era un număr scaru, care le-a

permis să descopere tranzitul venusian de 243 de ani faţă de Soare. Numărul 41 a servit că punct de referinţă în construirea piramidelor. S-au descoperit vestigii arheologice în care se desfăşuraseră calcule astronomice cu 14.000 de ani în urmă.

Maurice Chatelain, în cartea în căutarea strămoşilor noştri cosmici, scrie că în paleolitic omul cunoştea semnificaţia numerelor 28 şi 347, căci au fost găsite pe şantierele arheologice oase crestate aliniate în grupuri conţinând cele două numere. Prima cifră reprezintă timpul exprimat în zile de care are nevoie luna pentru a-şi completa ciclul de rotaţii în timp ce al doilea număr defineşte timpul de care are nevoie satelitul natural pentru a se alinia între Pământ şi Soare dând naştere, în trecere, unei eclipse solare.

Calendraul mayaş nu poate fi nici astăzi pe deplin înţeles, căci acurateţea preciziei astronomice este net superioară posibilităţilor pe care tehnologia modernă ni le pune astăzi la îndemână.

Ceea ce rămâne greu de înţeles pentru logica liniară şi materialistă care presupune o evoluţie lentă din generaţie în generaţie este acurateţea observaţiilor astronomice. Ciclurile solare şi lunare se pot calcula şi compara după secole de observaţii. Este vorba despre o misiune ştiinţifică, misiune care are nevoie de programare şi planificare, iar acestea denotă caracterul unor civilizaţii ultraevoluate atât în plan tehnologic, cât şi spiritual.

Bun, dacă este aşa, noi de ce mai vorbim despre primitivism când ne raportăm la zorii umanităţii? Cum de ştiau strămoşii noştri că anul lui Sirius are o durată cu 12 minute mai mare decât astrul nostru solar? Pentru a putea trage asemenea concluzii, observatorii egipteni sau mayaşi ar fi avut nevoie să studieze bolta cerească 43 200 de ani. Ca să nu mai vorbim că era absolut necesar un minimum tehnologic cel puţin egal cu cel al civilizaţiei moderne. Însă, când noi am învăţat că în aceea epocă omul abia îşi lepădase blana de maimuţă şi că îşi târa iubita de păr în peşteră, ne vine greu să înţelegem aceste adevăruri descoperite abia în secolul al XX-lea.

De exemplu, „primitivii" ştiau bine că luna răsare în aceeaşi direcţie extremă care ar putea fi nordul sau sudul, la un interval de 6 800 de zile, motiv pentru care au apărut observatoarele lunare megalitice având cercuri de menhire destinate practicilor astronomice, numite structuri cromlech.

Mişcarea Soarelui şi fazele lunare au prefaţat conceptul

umanităţii despre timp.

În Sardinia, au fost descoperite peste 7.000 de monumente neolitice numite Nuraghi, considerate de arheologi „puţuri sacre" sau „casele vrăjitoarelor". Având forme conice din piatră, Nuraghi se îngustează în partea superioară şi se termină formând o cupolă falsă. Pe banda laterală de sud a complexelor se întâlneşte un soi de fereastră care captează lumina solară.

Astronomul Eduardo Proverbio şi arheologul Carlo Maxia şi au lucrat împreună la un studiu de arheoastronomie în care afirmă că în zorii cristalizării civilizaţiei existau rituri în care Soarele, Luna, Venus, Sirius erau actanţi în ritualurile religioase.

Constructorii acestor structuri megalitice numite şi Nuraghi acordau o importanţă deosebită Lunii, şi mai ales atunci când ea „devenea plină", cu precădere în lunile decembrie şi februarie.

Pe muntele d'eeoddi din Sardinia se poate observa importanţa pe care primii oameni o acordau cultului lunar.

Practic, este vorba despre un observator astronomic datând probabil din mileniul al IV-lea î.Hr., deci în plin context neolitic.

În urmă campaniilor de excavări debutate în anii '80, a fost scoasă la iveală o structură piramidală care are o cameră din piatră de 15 x 2 m, situată la 5, 5 m sub nivelul solului.

Construcţia a fost datată între 4.000 şi 5.000 î.Hr.

În 1986, E. Proverbio şi G. Romano care coordonau lucrările au calculat direcţiile cereşti pe care le semnalau componentele ansamblului şi au tras concluzia că structura piramidală furnizează date despre punctele unde apare Luna. Astfel s-a putut stabili că liniile care leagă centrul monumentului de menhirul cel mai îndepărtat indică locul unde luna dobândeşte valorile de declinaţie. De aici se întăreşte ideea că primele calendare preistorice erau lunare şi că strămoşii noştri ştiau să înregistreze aceste cicluri cu o precizie matematică, încă neegalată până astăzi.

Măsurătorile efectuate în coţi şi picioare (valori aparţinând epocii) sunt semnificative ca rezultate numerice.

Numerele pe care civilizaţia preistorică le vehiculau – 260, 328, 336, 354 – sunt echivalente cu ciclurile lunare, a căror durată exactă este cunoscută de milenii.

Astronomii „primitivi" cunoşteau cele 7 cicluri lunare.

Ei mai ştiau că Soarele reapare în acelaşi punct ceresc la fiecare

1 461 de zile, după ce tranzita de 4 ori bolta cerească şi aşa au apărut conceptele privind anotimpurile. Începând din acest punct s-au elaborat apoi calendarele solare.

Planetele Venus şi Marte au fost studiate calculându-se fazele ciclice şi, în conjuncţie cu astrul zilei, au fost adăugate în calendar… Aşadar, oricât de mult ne-am îndepărta de originea noastră foarte evoluată, cele mai recente descoperiri arheologice, dar şi ştiinţifice îl forţează pe omul de bun-simţ să-şi reconsidere axiomele privind originea sa pe Pământ!

În Antichitatea luminoasă

Cu cinci sute de ani înainte de Hristos, Diogene din Apollonia a postulat că energia înseamnă materie! La început, în vârsta de aur a umanităţii, când ne aminteam foarte bine de unde veneam, cine eram şi încotro aveam să ne îndreptăm, rolul religiilor era de a ne face să realizăm şi să trăim plenar legătura dintre microcosmos (om) şi macrocosmos (Univers).

Viaţă înseamnă creaţie, expresia nevăzutului în concret. Viaţă este darul cel mai de preţ pe care Dumnezeu îl oferă creaţiilor sale. Zeul Uiot – cunoscut nouă şi ca Hermes Mercurios Trismegistus, marele iniţiator al zeilor şi al oamenilor, cel care avea să inspire întreaga lume să-şi caute originea divină şi să progreseze, propovăduitorul monoteismului, inventatorul filosofiei şi maestrul absolut al doctrinelor pitagoreice, platoniciene şi hristice – a spus că viaţa nu are nici început, nici sfârşit, nici naştere, nici moarte, că ea este eternă şi că rezidă în toate lucrurile, atât în bobul de nisip, cât şi în creierul unui preot.

Viaţa există în potenţial şi se manifestă în dinamică.

Totul este o împletire dintre văzut şi nevăzut, adică dintre viaţă şi moarte, abia cele două formând Fiinţarea! Iată cum îl ilustrează Hermes Trismegistus pe Dumnezeu: „Stăpânul creaţiei este totul şi unitatea, întregul univers şi cea mai mică bucată de pământ imaginabilă care reprezintă un continent şi dă naştere totalităţii. Stăpânul Unic este preexistent şi post-existent: este eternul călător al secolelor” sau cum ar spune un specialist în fizică cuantică: este un continuum spaţiu-timp! Iată cât de simplă este ecuaţia existenţei: „Spiritulexistă în natura umedă, care a ieşit din întuneric, totul era confuz şi obscur înainte ca verbul să vină să anime totul” scrie Hermes în Tabula Smaragdina.

Să ne amintim cum începe Evanghelia lui loam „La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu”!

Cu 6.000 de ani în urmă, sacerdoţii egipteni au construit Templul de la Heliopolis, poate cel mai vechi colegiu esoteric din lume. Acolo, se venera Creatorul tuturor lumilor, pe care preoţii îl invocau cu numele de Atunci. Iată cum îl defineau iniţiaţii egipteni pe nobilul Dumnezeu, al cărui Sfânt Nume nu era cunoscut de restul zeilor: „Primul Dumnezeu este cel care a creat din propria-i substanţă zeii şi oamenii, absolut totul, ceea ce atrage şi respinge, pozitivul şi negativul. El este Necunoscut în afara timpului şi spaţiului nostru obişnuit!”

Pornind de la numele invocat, iniţiaţii tuturor timpurilor l-au privit pe Atunci ca pe zeul-atom! De aici am putea continua definirea Principiului Primordial: este substanţa primară, protomateria, chiar atomul iniţial constituit din spaţiu-timp-dorinţă!

În secolul al XV-lea î.Hr., regele iniţiat Akhenaton l-a botezat pe Dumnezeu chiar Aton. Preoţii din Heliopolis îşi transmiteau învăţăturile iniţiatice, singurele capabile să-i pună pe oameni în armonie cu Universul. Ei învăţau că „în Nun trăieşte un Spirit nedefinit care poartă în El totalitatea existenţelor/” Nun în egipteană înseamnă haos, ocean primordial. Conceptul avea să fie preluat de ortodoxia coptă vorbind de Dumnezeul necreat care conţine în sine sursa evoluţiei tuturor creaţiilor (Potenţialul) şi de Dumnezeul Creat, adică manifestat (Dinamică)! Aşadar, Atunci a născut din propria fiinţă tot ceea ce există în Univers.

Corespondentul lui Atunci, devenit Aton este Brahma neutru al hinduşilor. Din Vede aflăm că din Brahma au ieşit cele două energii primordiale şi fundamentale () şi (+), adică natură feminină şi masculină, energiile yin şi yang de la chinezi! Fizicienii şi biologii moderni studiază protomateria pe care o consideră principiul-viaţă. Ea este neutră adică nici (), nici (+). Interesant, dar Aton înseamnă neutru. Brahmanii îl numeau pe Dumnezeu Ātma, tibetanii Aum, evreii Adonai, iar grecii îl numeau Adonis. Cu alte cuvinte, strămoşii noştri găsiseră aceste denumiri care pentru omul modern sunt sinonime cu atomul!

Enrich von Däniken scrie în Marile enigme ale universului un capitol foarte interesant despre Rai. El este preocupat dacă edenul biblic a existat ca regiune fizică pe Pământ… şi ca să nu ne lăsăm prea tulburaţi de această ipoteză, să-i parcurgem invitaţia: „De-a lungul

timpului, au existat mai multe raiuri pe pământ, pe care nebunia oamenilor le-a distrus, astfel că un rai în plus sau în minus nu schimbă nicio situaţie…"

Dacă astăzi, prea puţini gânditori se lasă antrenaţi în jocul instinctului şi al imaginaţiei, când vine vorba despre originile noastre cereşti, asta nu înseamnă că în trecut eram la fel de ignoranţi. Ba dimpotrivă, din secolul al XII-lea până în secolul al XVI-lea, niciun creştin nu se îndoia de existenţa Paradisului Terestru. În 1165, atât împăratul Bizanţului, cât şi papa de la Vatican au primit nişte pergamente stranii de la preotul Ioan, rege mitic la Indiei, care îi înştiinţa exact de locul unde se află Raiul, la doar trei zile de regatul sau… Mai târziu, Cristofor Columb, cunoscând această corespondenţa, când a descoperit gura fluviului Orinoco, i-a scris reginei că acest fluviu izvorăşte în Rai.

Von Däniken număra 80 de ipoteze privind existenţa unui paradis terestru. Să enumerăm câteva dintre cele mai interesante. Orientalistul Albert Herman localiza Raiul în regiunea arabă Hadramaut, sir William Willcox credea că Raiul se întinde de la nordul regiunii unde Tigrul întâlneşte Eufratul, aproape de oraşele Hit şi Anah, până la nord-vestul Bagdadului. Pentru el, aici a existat faimoasa grădină a Edenului descrisă atât de frumos în Biblie. Termenul de paradis vine din persanul pardes (parc), iar de aici izvorăsc cele patru fluvii evocate în Geneza. „Un fluviu ieşea din Rai şi uda grădina, iar mai departe, se despărţea în patru braţe. Primul era denumit Pishon; acesta înconjura regiunea Havila unde se găsea aur. Cel de-al doilea fluviu se numea Giphon şi înconjura regiunea Kush. Cel de-al treilea se numea Hiddekel şi curgea spre estul Asiriei. Cel de-al patrulea era Phrat".

Exegezele romantice despre Raiul Pământesc consideră că Pishon era fluviul Ued-el Rauma, care curgea în regiunea arabă Nedjed, alţii au susţinut că de fapt este Gangele. Despre Hiddekel se crede că este unul şi acelaşi cu Tigrul, iar Phratul este Eufratul, şi atunci Giphonul nu putea fi decât Nilul… Susţinătorii acestei teorii sunt convinşi de precizia cunoştinţelor astronomice ale strămoşilor noştri superiori. Astfel, Calea Lactee ar fi de fapt simbolul fluviului cu patru braţe care izvorăşte în Rai.

Legat de pasajul din Geneză în care se face referire la…

locul unde se află aur, Jordanus a comentat: „Raiul pământesc

trebuie să se afle undeva în Orient, între Etiopia şi India, pentru că din aceste regiuni curg cele patru fluvii care transportă aurul cel mai pur şi pietrele preţioase". Ei bine, şi Arborele Vieţii pe care-l regăsim descris în Biblie este de fapt împrumutat dintr-o legendă indiană şi mai veche, unde se vorbeşte despre un pom asemănător situat în grădina din Jina de pe muntele Hukairya, dar găsim elemente corespondente şi în Epopeea lui Ghilgameş şi în mirurile greceşti legate de Grădina Hesperidelor.

Enrich von Däniken, după ce l-a studiat în amănunt pe Willcox, trage concluzia că, dacă a existat un eden terestru, acesta ar fi ocupat regiunea Mesopotamiei. Astăzi o zonă deşertică şi aridă, Mesopotamia antică era de o fertilitate excepţională. Concluzia lui Däniken de la sfârşitul capitolului are o doză de pesimism: „O politică de irigare, aşa cum preconiza Willcox, bazată pe mijloace moderne, ar putea da viaţă nisipului, dar raiul biblic n-ar mai putea fi înviat; biata noastră lume ar ignora raiul mâine, aşa cum de fapt l-a ignorat dintotdeauna".

Faptul că au existat civilizaţii preumane nu mai este un subiect tabu. Paleoistoria şi Paleoastronautica demonstrează cu argumente infailibile că înainte de Poptop pe Terra locuiau nişte indivizi mai evoluaţi decât omul actual, atât din punct de vedere spiritual, cât şi tehnologic. Geneza spune povestea unor ploi teribile care au durat 40 de zile şi 40 de nopţi, iar apa a crescut „cu 15 coţi peste vârful celor mai înalţi munţi".

Cu excepţia speciilor salvate de Noe pe Arca sa, viaţa a dispărut de pe Pământ, iar Noe a rătăcit un an şi 11 luni pe ape, până când Arca a eşuat pe vârful muntelui Ararat, din Armenia de azi.

Sigur că o minte lucidă nu poate accepta că în doar 40 de zile lumină, indiferent cât ar ploua, pământul se poate scufunda integral şi apoi cât de mare să fi fost arca aceea ca să încapă în ea milioane de cupluri din toate speciile şi regnurile…

Deşi universalitatea geografică a Potopului nu a fost demonstrată până acum, este interesant că în afară de tradiţiile africane (cu excepţia populaţiei massai) şi arabe, amintirea Potopului este planetară. Enrich von Däniken scrie în Marile enigme ale universului că în 1891 existau 85 de legende despre Potop şi că astăzi, dacă le eliminăm pe cele inspirate de misionarii creştini, rămân 68 de legende autentice. Numai

Asia ne oferă 30 de variante ale catastrofei, Europa cunoaşte 4

variante ale Potopului, Africa, 5, Australia şi Oceania, 9 variante, America de Nord, 7, America Centrală, 7, iar America de Sud 14 legende.

Dacă la majoritatea popoarelor menţionate, calamitatea a durat câteva zile, la azteci Potopul a durat 52 de ani…

Ciudat, dar până acum geologia n-a descoperit urmele unor inundaţii planetare care să fi avut loc în aceeaşi perioadă de timp. Din noianul de teorii legate de Potop poate cea mai interesantă şi bizară dintre ele presupune că în urmă cu câteva zeci de mii de ani, Pământul era înconjurat de un strat extrem de dens de nori, aşa cum este astăzi planeta Venus şi că, la un moment dat, o perturbare galactică a dus la împrăştierea lor, cu consecinţe catastrofale pentru biosul planetar.

Teoria Cromozomilor – Memorie

Spre sfârşitul anilor ’50, fizicienii au putut confirma, ceea ce iniţiaţii tuturor timpurilor ştiau: că există un uriaş câmp informaţional, un fel de bibliotecă universală care păstrează tot ceea ce minţile, cuvintele sau acţiunile noastre au generat de-a lungul timpului. În limbajul ştiinţific, Cronica Akasha poartă numele de Teoria Cromozomilor – Memorie.

Materia are privilegiul de a poseda o memorie a timpurilor viitoare, care ar fi softul programului numit viaţă întrupată.

„Calculatorul are inteligenţa sa specifică oferită de om, calcarul ar t şi el propria inteligenţă, dobândită de la Inteligenţa universală, eternă, de la cromozomii săi şi din timpul când el va exista sub o formă mai complexă, apă, plantă, animal, om”, scrie Charroux în Cartea Cărţilor fiind pe aceeaşi lungime de undă cil teoria rosicruciană a evoluţiei conştiinţei de la mineral la uman şi de la angelic la Divin!

Putem comprima această teorie doar într-o propoziţie: Există o memorie cosmică ale cărei unde transportă amintirea a tot ceea ce s-a întâmplat şi se va întâmpla. În acest spirit, a scris Enrich von Däniken cartea: Amintiri din viitor!

Carl Gustave Jung postulează că omul exterior, guvernat de conştiinţă, este de fapt influenţat în toate deciziile sale de cel interior cufundat în inconştient. Aici sistemul filosofic al lui Lucian Blaga ne poate ajuta să înţelegem cunoaşterea Paradiziacă (conştientă) şi cunoaşterea Luciferică (inconştientă).

Jean Servier, în Istoria utopiei, scrie despre aşa numitele imagini-dorinţă care se nasc în abisul inconştientului, astfel utopiile

legate de Atlantida, Lemuria, Dumnezeu, Apocalipspă sunt imaginile-dorinţă, generate de inconştient ca o amintire ancestrală a unor Fiinţe şi Lucruri pe care le-am cunoscut, cândva, aievea!

Conform celor mai uzuale definiţii, cromozomii formează nucleul celulei, sunt compuşi din ADN (acid dezoxiribonucleic) şi se comportă ca uriaş computer celular unde se înscriu ca informaţie în planul speciei respective şi în acumu1 lările de inteligenţă (conştiinţă), precum şi în parametrii corpului. Genele din ADN sunt suportul eredităţii. Denumirea vine de la hroma = culoare şi soma = corp.

Experimentele profesorului german Konrad Lorenz au demonstrat că un pui de găină recunoaşte toate sunetele şi vocile pe care le-a auzit încă din stadiul de ou şi că, în general, păsările învaţă deja limbajul speciei în perioada clocitului. Evident, şi copilul încă nenăscut captează toate informaţiile din perioada uterină. De aici putem deduce că memoria omului şi a animalelor preexistă de la naştere, iar Universul are cromozomii lui memorie!

Robert Charroux scrie în Cartea Cărţilor. „Fiecare individ este înrâurit pe planul director al celulelor care sunt programatorii unde se înregistrează specia. Din acest motiv boabele de grâu dau naştere, în mod invariabil, unor tije de grâu, stejarul dă ghindă, iar pasărea dă naştere unei păsări, niciodată unui mamifer". Putem desprinde de aici ideea că omul nu inventează niciodată nimic, ci pur şi simplu îşi aminteşte informaţia scrisă în ADN-ul său.

Prin intermediul cunoştinţelor noastre ereditare, vorbim, citim, construim de la unelte până la nave spaţiale, înţelegem şi analizăm!

S-a încercat următorul experiment care să demonstreze valabilitatea Teoriei Cromozomilor – Memorie: un ou de rândunică a fost scos imediat din cuib şi clocit într-un incubator pentru a i se tăia orice comunicare cu semenii săi. În octombrie, când toate rândunicile au migrat spre Congo, a fost eliberat şi puiul care n-a petrecut nici măcar o clipă cu familia sa. Evident, a fost marcat şi eliberat, ca şi celelalte păsări. S-au reîntâlnit în Africa.

O altă „coincidenţă" este faptul că toate rândunicile din Anglia zboară în Africa de Sud. La mine acasă, sunt cuiburi de rândunici din 1996. Prin ce taină, de peste 14 ani puii lor ştiu să revină? De ce o anumită specie de pinguini înoată până la epuizare căutând în Atlantic o porţiune de uscat, pe care nu o găsesc niciodată? Robert Charroux este de părere că pinguinii accesează o memorie înscrisă cromozomial

de dinainte de Potop, când în acea regiune existau zone de uscat.

Enrich von Däniken este de acord cu viziunea confratelui francez, concluzionând că întreaga creaţie are o memorie ereditară înscrisă în cromozomi. De aceea, de exemplu, stejarul oferă o arhitectură specifică ramurilor sale, iar speciile şi regnurile diferite nu se pot încrucişa fără a produce mutaţii teribile!

Ne-a surprins pe toţi, după ce am devenit părinţi, să constatăm că bebeluşul nostru de câteva zile visează, zâmbeşte, are o trăire interioară intensă. Ce anume provoacă visul la un pui de om care nici măcar n-a deschis ochii? Prin encefalograme şi alte rezonanţe magnetice, astăzi putem înţelege mecanica visului.

Shamanii din Perú cred că toate creaturile visează: omul, câinele, muntele, bradul pentru că toate sunt înzestrate cu suflet, „care se întoarce acasă în timpul somnului".

Semnele clinice ale stării de visare sunt uşor de descifrat: în timpul somnului, aparatul muscular se relaxează complet, însă îşi reia activitatea în timpul visării, ochii se învârtesc în orbite, iar encefalograful observă procesul de visare prin amplitudinea. oscilaţiilor din regiunea pontică a creierului. Medicii converg în diagnosticul că persoanele care nu visează sunt vicitimile unor halucinaţii şi dereglări în stare de veghe.

Visăm, în mod obişnuit de trei-patru ori pe noapte, prima repriză durează aproximativ 10 minute, iar ultima, în jur de 40 de minute. S-a constatat că visul este mai folositor omului, chiar decât somnul. Un experiment a demonstrat că un subiect privat de somn, căruia i s-au permis doar reprizele de visare, a putut să-şi vadă de viaţa lui obişnuită, fără nicio dereglare. Visul pare să aibă rolul de a stabili legătura dintre omul întrupat cu primul tip de spaţiu căruia îi aparţinem: domeniul Logosului!

Studiile doctorului Friedmund Newmann au demonstrat că în absenţa testosteronului orice fiinţă vie este de sex feminin. Pornind de la această observaţie privind hormonul masculin, anumiţi savanţi confirmă miturile celtice, în care primul om a fost o femeie, şi nu Adam. Ceva mai bătrâni şi probabil mai iniţiaţi decât evreii, celţii o numesc pe Mama originară: Ana. Oamenii sunt parţial nemuritori, din moment ce se înmulţesc prin sciziparitate, adică o parte din corpul şi din sufletul nostru nu dispare, ci continuă aventura vieţii în fiecare generaţie, prin descendenţă. Înţelegem acum importanţa poveţei

Mântuitorului: „Creşte-ţi şi înmulţiţi-vă!”

Noi, prin ereditate, moştenim cunoaşterea de la părinţii noştri până la cuplul primordial: Adam-Eva! Memoria a ce a fost şi mai ales a ce va fi este întipărită în ADN. Cromozomii ne fac contemporani cu fiecare generaţie.

Călugărul benedictin Ernetti Pellegrino a inventat în 1952 Cronovizorul, un aparat capabil să filmeze în trecut.

Astfel, padre Ernetti împreună cu alţi 12 savanţi au putut seta aparatul pe Crucificarea lui Hristos, pe un discurs al lui Mussolini; practic, au putut surprinde secvenţe din alte timpuri, ca şi cum s-ar fi derulat aievea.

În acest moment, Cronovizorul se află la Vatican, fiind unul dintre cele mai bine păzite secrete. Această nouă descoperire este prezentată de François Brune, care este autorul cărţii Noul mister al Vaticanului. O altă carte care tratează acelaşi subiect este The Création and Disappearance of the World. The First Time Machine de Peter Krassa.

Fenomenul de déjà vu nu este altceva decât o suprapunere a unei amintiri din altă existenţă peste experienţa din prezent.

Prin memoria cromozomială se poate explica faptul că în fiecare generaţie există genii care îşi duc opera mai departe: Hermes Trismegistus-Zalmoxe-Pitagora-Moise-Lao Tze-Buddha-Leonardo da Vinci etc.

Secolul al XX-lea avea să aducă umanităţii două aparate de filmat în trecut: magnetoscopul şi cronovizorul. Dacă primul surprinde imaginile din trecutul apropiat, cronovizorul surprinde momente specifice derulate oricând.

Studiind precis raportul dintre cauză şi efect, având un aparat electronic căruia i s-a setat o dată istorică, în mod ideal detaliat se poate „călătorii” de la () la (+).

Călugărul benedictin Ernetti Pellegrino a reuşit să convertească în imagini şi sunete evenimente istorice trecute.

Pasionat de prepolifonie (muzică din cea mai veche antichitate până la anul 1.000), padre Ernetti împreună cu 12 fizicieni, lucrând în laboratoare secrete din Veneţia şi Roma au reuşit în 1956 să reînvie trecutul filmându-l! Călugărul a avut o inspiraţie genială pornind de la principiul conform căruia undele luminoase şi sonore, după emisia lor, nu sunt distruse, ci se transformă rămânând prezente continuu.

„Nimic nu se pierde, totul se transformă" sună un principiu al Kybalionului. Deşi anumiţi fizicieni încă se mai îndoiesc de asemenea posibilităţi tehnologice, părintele Ernetti afirmă că undele în cauză aparţin dimensiunii astrale. Printre altele, inventatorul Cronovizorului susţine că o undă sonoră, de exemplu se subdivizează în ultrasunete, hipersunete, hiposunete, supunându-se legilor dezintegrării materiei, până la stadiul subatomic. „Invenţia mea nu are nimic în comun cu metodele parapsihologiei sau metafizicii! Este ştiinţă în stare pură!" pretindea călugărul italian în anii '60.

Abia spre sfârşitul secolului, când domeniile cuantice au început să preocupe comunităţile oamenilor de ştiinţă, s-a admis un adevăr scris în toate Cărţile Sfinte: baza creaţiei este lumina! Dacă prin rezonanţă magnetică putem fotografia un organ care emite lumină, de ce ne este atât de greu să acceptăm că suportul materiei de la energie fină la aglomerare celulară este Lumina! „La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul Pământul era pustiu şi gol; pestefaţa adâncului de ape era întuneric şi Duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor.

Dumnezeu a zis: Să fie lumină! Şi a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună şi Dumnezeu a despărţit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel a fost o seară şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua întâi! 1

Padre Ernetti, cu ajutorul Cronovizorului, ar fi înregistrat Tablele Legii dictate lui Moise pe muntele Sinai, răstignirea lui Iisus Hristos, o slujbă celebrată de papa Pius al XII-lea şi un discurs al lui Benito Mussolini. Legenda spune că echipa de fizicieni coordonată de călugărul benedictin ar fi reuşit să filmeze exploziile atomice de la Sodoma şi Gomora.

În anul 1950, în paralel cu italianul, inginerul englez George Delawar începea experimente asemănătoare cu inginerii de la Oxford. După câţiva ani de reglaje ale aparatului, a reuşit să obţină o fotografie de la nunta sa petrecută cu 23 de ani în urmă, la Nottinghan. Întrebat de ce nu arată publicului Cronovizorul, Ernetti a afirmat: „Dacă vă arăt aparatul meu, acesta ar putea folosi la citirea creierului oamenilor, deoarece gândirea este o undă"! Colaboratorii săi au recunoscut sub protecţia anonimatului că investigaţiile lor s-au concentrat asupra filmării momentului în care Sf. Ioan a scris Apocalipsa, dispariţia civilizaţiei maya, moartea Ioanei d'Arc, Biblioteca din Alexandria, precum şi pentru realizarea unor interviuri cu Anaximandru, Thales,

Solon, Pitagora, Socrate, Aristotel… Se spune că, speriat de consecinţele nefaste pe care acest aparat le-ar produce în mâinile unor indivizi fără caracter, Ernetti ar fi distrus Cronovizorul. Unii sunt de părere că el se află totuşi bine păzit la Vatican.

Un ziarist de la Domenica del Coriere l-a întrebat pe benedictin când ar putea dezvălui secretul acestei uluitoare invenţii. Iată ce a răspuns slujbaşul papei: „Când omul va învăţa să acţioneze numai în direcţia binelui. Numai pentru bine!"

Pentru a înţelege şi mai bine că povestea civilizaţiei noastre postdeluviene este de fapt o extensie a unei umanităţi mult mai vechi, ar trebui să pătrundem în fascinanta, dar periculoasa lume a ştiinţelor secrete. Din păcate, deşi suntem români, foarte puţini dintre noi ştiu că prima rachetă cu propulsie a fost inventată în România.

La Sibiu, în 1529, Conrad Haas a finalizat proiectul unei rachete spaţiale cu trei compartimente de carburant solid, care a fost lansată în 1555. Această uluitoare descoperire îi aparţine profesorului Doru Todericiu de la Facultatea de Ştiinţă şi Tehnică, Universitatea din Bucureşti. Studiind manuscrise medievale, el a descoperit un pergament care descria cu o acurateţe surprinzătoare o rachetă modernă.

În 1967, prof. Todericu îşi explică descoperirea în Revista Română de Istorie, editată de Academia Republicii Socialiste Române.

Să zburăm puţin la capătul opus al planetei şi să aterizăm la Monte Alban, în Mexic. Cu două mii de ani în urmă, zona era populată de olmeci. Printre puţinele lucruri ştiute despre ei, este şi faptul că ei construiau statui gigant care înfăţişau personaje colosale, purtând pe cap nişte căşti care seamănă perfect cu cele de cosmonaut. Faptul că olmecii au apărut la fel de brusc cum au şi dispărut a dat naştere mitului că ei, asemeni nephilimilor, au venit din cer colonizând pământul. Este o altă variantă a Fiilor Cerului, seduşi de Fiicele Pământului şi a naşterii Titanilor.

În Bolivia pe Puerta del Sol sunt sculptate motive care seamănă uluitor cu nişte OZN-uri.

Un alt basorelief demonstrează cât se poate de clar că strămoşii noştri, sau iniţiatorii lor aveau cunoştinţe de astronautică. Este vorba despre un desen din interiorul Templului de la Palenque în care apare o navă spaţială, pilotată de un personaj costumat asemeni unui cosmonaut modern care se îndreaptă spre planetă Venus ale cărei

coordonate sunt foarte precise.

Vrem, nu vrem, apar din ce în ce mai multe dovezi că aventura umană nu a început cu 6.000 de ani în urmă, cum pretind ultraortodocşii evrei, ci cu mult înaintea potopului.

În timpuri imemoriale, colonişti din spaţiu au aterizat de pe planeta Venus pe teritoriul Americilor de astăzi. Există sute de desene care ilustrează aceste călătorii spaţiale.

Pentru mayaşi, olmeci şi incaşi, zeii lor iniţiatori Quetzalcoatl, Orejona, Kukulkán, Viracocha aveau origini venusiene.

Exegezele lui Däniken, Charroux, Zweig susţinute de manuscrise vechi, rosicruciene, gnostice precum, şi de cele mai recente descoperiri arheologice redesenează harta originii noastre terestre.

Zeii Antichităţii sunt strămoşii noştri superiori, de origine extraterestră. Aceste perspective nu contrazic învăţăturile religioase, ci le explică mult mai bine. Călătoriile interplanetare au existat într-un trecut nebulos, sunt valabile şi astăzi şi vor fi atâta timp cât va exista o evoluţie a conştienţei de la mineral la vegetal, animal, uman, demiurgic, angelic, divin…

Ar trebui să învăţăm că timpul nu este liniar şi că universul este mai degrabă un multivers. În această logică putem înţelege continuumul spaţio-temporal. În fiecare generaţie se derulează întreaga istorie a civilizaţiei, avem în acelaşi timp, dar în spaţii diferite aborigeni în pielea goală care obţin focul prin frecarea pietrelor şi gadgeturi, tehnologii care sfidează puterea de imaginaţie a unui civil oarecare…

Pe orizontala existenţei, se găseşte Samsara, Roata Destinului, ca o ciclicitate infailibilă. Viaţa în trup este supusă raportului cauză-efect, doar viaţa în spirit este liberă!

De aceea religiile promit omului eliberarea, adică ieşirea din Roată.

Dar să revenim la ştiinţele secrete. George Langelan povesteşte în Fapte Blestemate straniul experiment din Philadelphia, prin care, în noiembrie 1943, o navă militară americană a dispărut din rada portului, reapărând brusc sub privirile consternate ale martorilor. Iată despre ce a fost vorba: în 1942, dr Morris K. Jessup s-a prezentat la Biroul de Cercetări Navale unde a afirmat că a pus bazele unui sistem ştiinţific, influenţat de teoria lui Einstein privind câmpurile unificate. Aplicat, acest sistem ar putea deplasa obiecte prin timp şi spaţiu.

Experienţele au început în largul oceanului lăsând uimită întreaga asistenţă formată din elita militară americană. Nava folosită în experiment a dispărut şi reapărut de câteva ori, fără a putea fi oprită, la distanţe uriaşe. Când procesul de materializare/dematerializare a fost stopat, s-a constat că membrii echipajului dispăruseră, fiind înghiţiţi de „un foc mare". Câţiva supravieţuitori au fost trataţi, însă fără succes, decedând ca urmare a unor crize nervoase fără precedent. Toate mărturiile despre acest experiment au fost indexate la Top Secret.

Misterul Experimentului Philadelphia se adânceşte prin faptul că dr Jessup a fost găsit mort la bordul maşinii sale, concluzia oficială fiind: sinucidere.

Experimentul Philadelphia ar putea fi înţeles cu ajutorul Panglicii lui Moebius. Denumită astfel în cinstea însuşirii speciale şi se poate realiza simplu dintr-o foaie de hârtie A4.

Se taie foaia pe lung, iar cele două bucăţi de hârtie rezultate se unesc la un capăt. Capetele panglicii astfel formate se unesc şi ele, dar unul dintre capete se răsuceşte cu o jumătate de rotaţie. Va rezulta astfel o panglică aparent normală, dar care a fost lipită invers.

O fâşie de hârtie ABCD ale cărei extremităţi sunt lipite astfel încât punctele de capăt AB se lipesc peste DC, datorită răsucirii hârtiei, în loc să se suprapună peste CD.

Spre deosebire de alte panglici, în sensul clasic al cuvântului, aceasta nu are decât o singură parte (şi o singură margine)!

În mod normal, dacă tăiam o panglică cu capetele lipite între ele, dar nerăsucite, am obţine două panglici de lungimi egale, cel mult de lăţimi diferite. Pentru specialişti această bandă poate fi reprezentată ca un grafic tridimensional prin următoarele formule:

x = cos (s) – t-cos (s/2) + cos (s) (-l stânga) y = sân (s) + t-cos (s/2) + sân (s) z = t-sin (s/2)

Proprietăţile acestei panglici au născut o serie de scenarii şi ipoteze privind lumile paralele. Să facem un exerciţiu de imaginaţie: Dacă decupăm banda ABCD pe lungime, obţinem pe aceeaşi bandă un spaţiu bidemensional.

Putem aplica teoria matematicianului Moebius speculând că este posibilă coexistenţa mai multor dimensiuni în acelaşi spaţiu. Un fel de matruşca rusească: în burta unei păpuşi mari încape una medie, în a cărei burtă intră una şi mai mică… în funcţie de lungimea tăiată din

panglică, la Vi, Va sau Vi putem obţine o serie de lumi bidemensionale.

Printr-o analogie simplă, această ipoteză ar putea explica straniul Experiment Philadelphia.

Profesorul de fizică Doru Todericiu a formulat o teorie asupra cvasiubicuităţii întâlnite în cazul Experimentului

Philadelphia, dar şi a altora, petrecute de partea cealaltă a Cortinei de Fier, în URSS. Explicaţiile sale se referă la comportamentul particulelor atomice. Ecuaţia propusă nu este greu de înţeles. Să presupunem că există două orbite în jurul unui nucleu, prima de dimensiuni mici pe care gravitează, să zicem, particula (a) cu o energie de 50, iar a doua, ceva mai mare, pe care gravitează particula (b) cu energia de 100.

Dacă particulei (a) i se transmite o energie de 100, ea va sări imediat pe orbită (b), fără ca elementul timp să fi acţionat şi fără a se fi străbătut vreo distanţă. Exact ca o apariţie spontană materializată din eter.

Experimentul Philadelphia a demonstrat efectul teleportării. În lumina acestei teorii, aparţinând cercetătorului român, Doru Todericiu, în Experimentul Philadelphia, vasul a trecut pe o linie de forţă mai intensă.

Înţelegând principiul Panglicii lui Moebius, americanii au adăugat puterea considerabilă a energiei anulând gravitaţia navei pe orbita iniţială fiind teleportată în universul altei orbite. Dezvoltând analogii diverse şi văzând că legea gravitaţiei poate fi sfidată pe o orbită, putem să găsim nişte răspunsuri ceva mai satisfăcătoare cu privire la ridicarea piramidelor, a menhirelor şi dolmenelor, a giganticelor statui din Insula Paştelui, la transportarea blocurilor uriaşe de piatră de la Cuzco şi Ba'albeck.

Toate construcţiile Antichităţii par că ironizează gravitaţia şi asta ne întăreşte ideea unei descendente din strămoşi superiori care aveau cunoştinţe extinse de genetică, fizică, matematică, cosmogonie, dar mai ales de radionică şi energetică. Sunt din ce în ce mai multe dovezi că au existat câteva civilizaţii înfloritoare înaintea umanităţii pe care noi o cunoaştem din preistorie şi până astăzi.

Cunoştinţe analoage sau diferite de ale omului modern au fost transmise cu mii de ani în urmă mayaşilor, incaşilor, celţilor, egiptenilor şi mai apoi grecilor antici. Cu alte cuvinte, tot ceea ce ştim astăzi a fost experimentat de strămoşii noştri primordiali, tereştri sau

extratereştri.

Hermes Trismegistus, considerat marele învăţător al zeilor şi iniţiatorul oamenilor, spune în Discurs universal al lui Hermes către Asclepios: „Neantul nu poate deveni ceva; însăşi natura sa îi interzice să fie. Natura fiinţei, dimpotrivă, îi interzice acesteia să nu fiinţeze!”

Observăm că în zorii Antichităţii, strămoşii noştri aveau cunoştinţe extinse de fizică cuantică, conceptualizând foarte bine noţiunile de potenţial şi dinamică, de vid şi plin, spirit şi materie.

Asclepios este denumirea în greacă a lui Esculap, zeul medicinei. Să continuăm şirul gândurilor lui Hermes „… O, Asclepios, omul este deci o mare minune, un animal demn de a fi respectat şi venerat. Pentru că el îmbrăcă natura divină la fel ca un zeu. Toate lucrurile au două sexe (+) şi ()!”

Mai târziu, înţeleptul Anaxagoras îi spune urmaşului lui Esculap, Hippocrate: „Deoarece totul este infinit şi etern, chiar şi materia, pentru că în ea şi prin ea sunt create nenumărate lumi, coexistente şi succesive în spaţiu şi timp!”

Observăm limpede că strămoşii noştri ştiau că universul este multidimensional. Cunoştinţele spirito-ştiinţifice ale înaintaşilor noştri le exced pe ale noastre de azi. Continuăm să ne minunăm de acurateţea şi precizia anticilor: „Nu numai natura în ansamblul ei este infinită, ci şi tot ceea ce o compune în număr şi dimensiuni”.

Pasajul-cheie din Secretul lui Hippocrate a măreţului Anaxagoras care ne poate călăuzi spre o înţelegere profundă a vieţii şi mai ales a diferenţierii dintre existenţă şi fiinţare este acesta: „Trebuie să ştii, o, Hippocrate, că totul este în tot şi că separarea absolută nu este în niciun fel posibilă, fiindcă în tot este o parte din tot!” Ce interesant că pe Hermes Trismegistus, egiptenii îl numeau Zeul Thot!

Concluzia tuturor învăţăturilor hermetice este trasă tot de Anaxagoras: „Nimic nu se naşte şi nimic nu dispare; este vorba doar despre amestecuri şi separări între lucrurile care există sau, dacă vrei, pentru a înţelege mai bine silogismul meu, ceea ce produce aceste transformări aparente sunt deplasările diferitelor substanţe, cantitatea fiecărui element este incalculabilă şi ea va rămâne mereu în lume, egală cu ea însăşi!”

Deci, în fiecare generaţie noi trăim pe orizontală şi verticală exact aceeaşi poveste a renunţării omului la efemer şi la unirea lui cu eternitatea. În cheie creştină aceasta se traduce: „M-am lepădat de

Satana, m-am unit cu Hristos, mă lepăd de Satana, mă unesc cu Hristos şi acum şi în vecii vecilor!”

O parte din fiinţarea morţii se află în trupul viu încă de la naştere, precum şi o scânteie din existenţa vieţii se ascunde în „inima putreziciunii!” Pentru hermetici ecuaţia devenirii este simplă: Omul cu patimile şi orgoliile lui trebuie să coboare în mormânt, să se confrunte cu elementele sale constitutive şi mai ales cu Arhontele care păzeşte pragurile, să moară că individ pentru a putea renaşte ca Om îndumnezeit.

Ce va fi a mai fost! Pare a fi mesajul principal al cărţilor apocaliptice.

Revin la teza cromozomilor-memorie, atât de coerent prezentată de Robert Charroux. Pentru a înţelege viitorul, este musai o plonjare şi mai profundă în negura trecutului, în acest sens ar trebui să privim misterele Antichităţii ca pe o uriaşă moştenire lăsată de strămoşii noştri primordiali, zeii sau… extratereştrii.

Mysterion, în greacă, înseamnă iniţiat, iar rolul şi rostul acestuia este ca, după ce înţelege tainele vieţii şi ale lui Dumnezeu, să predea aceste învăţături profanilor pentru a-i ajuta să se trezească. Rudolf Steiner spunea la una din conferinţele sale: „Gândurile oamenilor sunt imagini. Gândurile zeilor sunt oameni!”

Înţelegând că întotdeauna gândul precede materia şi că adevărul este constituit dintr-o parte vizibilă (efectul) şi una invizibilă (cauza), să pătrundem smeriţi, dar arzând de dorinţa înţelegerii în şcolile Marilor şi Micilor Mistere!

Lewis Spencer scria în Profeţia simbolică a Marii Piramide: „În misterele egiptene, erau exprimate înţelepciunea şi ştiinţa ocultă a Antichităţii, cristalizate şi sistematizate astfel încât, dacă nu ar fi fost păstrate într-o formă alterată, ele ne-ar fi învăţat totul!”

Urmaşii superbei culturi egiptene, grecii îşi codificau iniţierile în şcolile de mistere de la Eleusis. Despre ridicarea templului închinat înţelepciunii, scrie Homer într-un imn, în secolul al VII-lea î.Hr. Foarte schematic, scenariul este următorul: Zeus şi zeiţa-consoartă Demetra o concep pe mult-iubita Core, pe care o răpeşte Zeul Infernului, Hades.

Distrusă de durere şi de dor, Demetra îşi caută fiica peste tot, însă degeaba. În peregrinările sale disperate, deghizată într-o bătrână slujnică, este găzduită la curtea regelui Cheleos.

După ce bea un amestec de apă, orz şi mac, Demetra se oferă

îngrijitoare pentru copilul regelui, sperând că această proximitate îi va atenua dorul pentru propria-i fiică răpită. În fiecare seară, zeiţa îl ungea pe corp pe nou-născutul reginei cu ambrozie, ziua îl trecea prin flăcările purificatoare ale Focului Sacru, noaptea pentru a-l face nemuritor. Surprinsă de mamă, într-o noapte, Demetra s-a văzut nevoită să se deconspire: „Eu sunt cea venerată, cea care regenerează oamenii şi face să crească plantele! Vreau să se ridice aici un templu unde eu însumi voi face cunoscute misterele".

Nu putem să nu constatăm uriaşa asemănare dintre acest mit şi cele egiptene cu Isis care-l caută disperată pe Osiris… Sensibilizat de dragostea şi bunătatea Demetrei, Zeus hotărăşte că Hades, care între timp se căsătorise cu Core, să-i permită Demetrei să-şi revadă fiica, o treime din an.

Învăţăturile secrete de la Eleusis ascundeau în formele lor simbolice mesaje ale unor iniţiatori-civilizatori veniţi din Cer, informaţii despre univers, energii creatoare şi distrugătoare, identitatea galactică, noţiuni excepţionale de astronomie, fizică, magie. Trebuie să remarcăm că iniţierea în Misterele Eleusine se aseamănă cu cea din Cartea lui Enoh, transmiterea fiind oferită de o zeiţă, o femeie, în cazul nostru, Demetra, prin ritualul băuturii magice: ambrozia!

Unii exegeţi sunt de părere că esoterismul elen a fost inspirat de egipteni, alţii consideră că moştenirea gnozei venea de la fenicieni care, la rândul lor, fuseseră iniţiaţi de către celţi. Că toate creaţiile umane şi şcolile filosofice şi teologice din Eleusis au decăzut sfârşind prin corupere. Preoţii au pierdut semnificaţia transmiterii, înlocuind misterul cu ritualuri din ce în ce mai pompoase, mai spectaculoase, dar golite de scânteia divină!

Acelaşi lucru s-a întâmplat în istorie cu toate marile Transmiteri de la Vede la Noul Testament.

Eleusiile erau practicate la fiecare cinci ani, fiind oficiate de hierofanţi şi thisiade (preotese) care purtau coroane de mirt şi ţineau în mână o cheie, ca simbol al misterelor. Deşi sărbătorile durau cam două săptămâni, nouă zile erau extrem de importante în ritual şi ceremonial. În prima, se adunau neofiţii, în a doua se făcea purificarea prin apă. În a treia zi se ţinea post până la apusul soarelui, se pregătea patul fecioarei divine. Odată cu căderea serii, se întrerupea postul, putându-se mânca prăjituri cu mei şi orz şi să se bea ambrozie (ciceon). A patra zi era închinată procesiunii coşului (care reprezenta o

cutie în care s-au păstrat toate cunoştinţele umanităţii înainte de Potop). Urma procesiunea flăcărilor în cea de-a cincea zi. În a şasea, se sărbătorea plecarea zeiţei Atena la Eleusis şi se celebra cultul zeilor Dionysos, Iacchus şi Ceres.

Pelerinajul se oprea în a şaptea zi, când procesiunea se îndrepta spre Templu cu ceremoniile smochinului şi traversarea podului care simboliza legăturile dintre lumile infernale, terestre şi cereşti. În a opta, se celebra iniţierea lui Esculap, iar profanii treceau de la statutul de adormit la cel de trezit. A noua şi cea mai importantă zi se numea plemochoe după numele a doua vase umplute cu vin, unul aşezat la est şi celălalt la vest, care erau sparte la sfârşitul ritualului, când se rosteau formule magice şi erau invocate Geniile Creatoare.

Iată ce scrie Robert Charroux în Cartea cunoaşterii interzise: „Sensul acestui simbol este clar: cunoaşterea a venit din vest, de lapelasgii-celţi şi din est prin indo-europeni şi perşi.

Vasele pot fi sparte, cunoaşterea i-a fost transmisă iniţiatului!"

Până la urmă, misterele ne leagă indisolubil de originile noastre. În toate culturile lumii, din Samoa până în centrul Africii, din India până în Europa şi din Balcani până în Americi, omul actual apare în urma unei „acuplări" dintre Cer şi Pământ. Iniţiatorii noştri, după Potop, par veniţi fie dintr-un trecut imemorial, fie de pe o altă planetă sau dimensiune a Multiversului.

O trimitere interesantă la raporturile dintre o civilizaţie cosmică venită să colonizeze pământul şi evoluţia ulterioară a omului ne poartă pe cărări şerpuitoare până în Agharta şi Shambala. Conform nenumăratelor tradiţii orientale, dar şi occidentale, Agharta este un regat subteran al iniţiatorilor rasei albe, un comandament central a stăpânitorilor lumii de la suprafaţă, camuflat perfect de Hymalaia care îi ţine pe locuitori departe de contaminările cosmice şi telurice. În anumite tradiţii, se insinuează că lumea subterană este Iadul, lumea îngerilor căzuţi, care au tot arealul cunoaşterii, mai puţin capacitatea înţelegerii Iubirii.

O altă tradiţie ne arată că în Agharta se poate pătrunde prin patru intrări. Cea principală se află în Tibet, una s-ar situa între labele Sfinxului de la Gizeh, alta în Normandia la Mont-Saint-Michel şi în sfârşit se mai poate pătrunde prin poarta din pădurea Brocéliande în Britania. Ideea unui regat subteran nu trebuie confundată neapărat cu Iadul, ci mai degrabă cu o dimensiune unde s-ar afla iniţiatorii veniţi

din spaţiu, zeii sau îngerii căzuţi, căci ne referim desigur la „o cădere în materie”.

Omul, asociat cu aceşti îngeri căzuţi, vine şi el în materie din „peştera uterului”, din subteranele fiinţei, ca o legătură infailibilă cu Părinţii Adam-Eva, căzuţi în păcatul primordial. Din acest considerent, Hristos nu se naşte, ci se întrupează, căci el este Fiul lui Dumnezeu, cel necăzut în…

Păcat.

Un alt subteran fascinant îi aparţine lui Zalmoxe, întruchiparea zeului Hermes pentru traci. Atât profesorul Doru Todericiu, cât şi alţi iluştri dacologi demonstrează, bazându-se şi pe mărturiile unor istorici marcanţi ca Herodot, că Zalmoxe i-a fost magistru şi iniţiator lui Pitagora, şi în niciun caz invers. Iată ce scrie Herodot: „Construindu-şi o locuinţă sub pământ, s-a ascuns de privirile dacilor, a coborât în acest loc al retragerii şi a rămas aici trei ani. A fost plâns şi regretat cum că ar fi murit. În sfârşit, în al patrulea an, a reapărut şi a făcut astfel să pară credibile toate cele spuse despre el. Eu nu resping, nici nu admit ceea ce se povesteşte despre Zamolxe şi subteranul său, dar cred că îi este cu mult anterior lui Pitagora”.

Aşadar, este mai firesc să admitem că iniţierile subterane din Antichitate nu sunt nici de origine greacă, nici egipteană, ci mult mai vechi, provenite de la o civilizaţie care se află la apogeu cu aproximativ 13.000 de ani în urmă: Imperiul Trac.

Geţii sunt totuna cu goţii, adică populaţie celtică.

Cultul lui Zalmoxis este văzut de anumiţi istorici ca un centru religios în care se îngemănează patrimoniile hiperboreenilor cu ale populaţiilor din Orientul Apropiat, cu precădere semiţii.

Cel care vrea să abordeze misterul timpului are nevoie de cunoaşterea sinelui şi implicit a Universului, căci, aşa cum postula Einstein, timpul este o dimensiune spaţială.

Universul este viu şi se comportă ca atare. Astăzi, oricine îi poate asculta suflul puternic care vine din neguri imemoriale, la Observatorul de la Princeton.

Grupând definiţiile oamenilor de ştiinţă, coroborate cu predicatele marilor tradiţii şi religii, putem să ne facem o impresie cât de cât cuprinzătoare despre universul infinit şi nelimitat. Organizarea lui este oarecum simplă: miliardele de astre formează constelaţii, iar un grup de constelaţii formează o galaxie. Pământul aparţine Căii

Lactee. Cum omul este integrat în univers, putem face analogiile corespondenţe: celulele organismului uman sunt stelele galaxiei, organele sunt planete, creierul e Soarele şi atunci înţelegem de ce Hermes Trismegistus a spus: „Ce este sus este şi jos şi ce este jos este şi sus pentru a se înfăptui miracolul unui singur lucru. Deci, universul este omogen, deşi se află într-o permanentă dinamică şi transformare.

Robert Charroux scrie în Cartea Cunoaşterii Interzise:

„Atomul este un complex organizat, înainte de explozie (Big Bang), iar universul este un complex organizat după explozie!"

Întrucât universul pare infinit, este foarte greu de găsit o definiţie unitară a timpului. Într-un anumit sens am putea spune că timpul ar fi manifestarea eternelor revoluţii ale conştiinţei şi materiei sau cum îl conceptualizează mayaşii: „timpul este unitatea de măsură care permite gândului să devină realitate!"

Sunt multe teorii despre crearea lumii. Cosmogeneza i-a preocupat pe oameni din cele mai îndepărtate vremuri.

Dacă admitem că umanitatea este sortită trecerii prin trei faze distincte în experienţele ei întrupate: copilărie, maturitate şi bătrâneţe sau translatat în spaţiu social: barbarie, civilizaţie şi decadenţă, putem să grupăm viziunile despre naşterea cosmosului în două etape:

a) cosmogonie naturalistă;

b) cosmogonie elaborată.

Viziunea naturalistă ne propune următorul scenariu: Dumnezeu este Universul, el s-a desprins din întunericul primordial, s-a creat singur, apoi a zămislit forţele naturii care sunt zei. De la spirit la materie, plasă care a devenit suport al existenţei, se numeşte energie vitală (suflu divin).

Naturalismul care avea să evolueze către materialism dialectic credea că la început a fost un haos obscur din care, printr-o evoluţie graduală, au apărut formele vii: corali, moluşte, alge, viermi care în timp s-au structurat în regnul mineral, vegetal şi animal. Din acest noroi primordial, obţinut prin descompunerea primelor fiinţe apar plantele, insectele şi păsările, apoi tipuri mai evoluate de fiinţe acvatice, până la apariţia omului.

Viziunea elaborată predispune către un sistem religios.

Poate unul dintre cele mai complexe scenarii este cel indo-european. Din Rig Veda aflăm că la început „nu există nici fiinţă, nici nefiinţă, nici eter, nici cer, nimic înconjurător şi nimic înconjurat…

însă Acela, numai El, respiră, numai El, împreună cu Ea, a cărei viaţă o hrăneşte în sânul său".

Aşadar, avem o primă viziune despre un Dumnezeu Tată-Mamă, care se autogenerează din nimicul primordial.

Apoi, prin reflecţie şi contemplaţie apare restul Marii Creaţii.

„Dorinţa formată de inteligenţa Aceluia a devenit sămânţa originară; sămânţa a devenit progresiv providenţială sau suflete şi materie sau elemente".

Dubla natură a lui Dumnezeu îi permite perpetuarea creaţiei. „Ea care este hrănită de El în sânul Lui a fost partea inferioară; şi El, Cel care observă, a fost partea superioară". Fraza aceasta din Rig Veda se regăseşte în sens în toate marile culturi ale lumii. Pentru chinezi, universul este un permanent dans al energiilor yin şi yang, pentru egipteni, ce este sus este şi jos pentru a se înfăptui miracolul unui singur lucru, iar creştinii se roagă Tatălui să facă lucrurile precum în cer, aşa şi pe pământ.

Există în întreg universul o cauză invizibilă cu efecte vizibile, mai precis, creaţia şi Principiul însuşi nu pot fi înţelese niciodată pe deplin. Conform Codului Manu, apărut după Rig Veda, la început universul era cufundat în non-materie, fiind imperceptibil. În această nebuloasă neorganizată, Dumnezeu care există prin Şine-însuşi (Brahma, cel ce nu poate fi cunoscut prin simţurile obişnuite) a făcut să emane din substanţa sa diferite creaturi şi creaţii.

Tradiţia brahmanică spune că Dumnezeul Absolut, pe care mintea nu poate să-l perceapă, a făcut la început apele, în care a depus o scânteie de viaţă, un germene care a devenit un ou strălucitor, din care Fiinţa Supremă s-a născut pe sine sub forma lui Brahma, care îl are ca echivalent pe Tatăl, din tradiţia iudaică. Brahma a rămas în Oul Gigant timp de un an (hinduşii au echivalat un an al lui Brahma cu 11 miliarde de ani umani), după care, prin puterea gândului, l-a separat în două părţi: cerul şi pământul.

Fizicianul Laplace a descoperit în secolul al XIX-lea că întreg universul se constituise prin sine însuşi şi că nişte uriaşe explozii energetice separaseră planetele între ele şi creaseră spaţiile din galaxii. Cam în aceeaşi perioadă, Antoine Lavoisier găseşte predicatul hermetic: nimic nu se pierde, nimic nu se crează, totul se transformă, foarte aplicabil evoluţiei universului.

Robert Charroux grupează cele mai interesante scenarii ale

apariţiei universului pornind de la tezele unor oameni de ştiinţă remarcabili. Canonicul susţine varianta creaţionistă.

Pentru el, universul a pornit de la un punct, se află în permanenţă dilatare, iar la capătul acestei dilatări, totul va dispărea. Spaţiul nu are limite, iar universul etern se dezvoltă fiind întotdeauna asemănător lui însuşi şi de o densitate constantă. Acum 13 miliarde de ani, toată materia concentrată într-un singur punct din spaţiu a explodat violent, revărsându-se. De aici s-a putut trage concluzia că energia este egal materie. (E = M). La început, au plecat quasarii, aceste unde luminoase care au străbătut nebuloasa spaţială, apoi au fost proiectate galaxiile. Masa totală este finită, dar se află într-un spaţiu infinit. Când se va încheia perioada de 13 miliarde de ani, spaţiul va fi plin şi nu va mai exista timp.

Teoria Big Bangului crede că după aceea va urma o implozie care va retrage toată materia cosmică într-un punct.

Interesant este faptul că această teorie corespunde tradiţiei brahmanice care spune că Dumnezeu, când a expirat, a aşezat universul şi când va inspira va absorbi din nou, în El, toată Creaţia. O respiraţie a lui Dumnezeu (expiraţie-inspiraţie) ar dura, în viziunea hindusă, câteva miliarde de ani.

Profesorul Allan Sandage are o teorie uşor diferită faţă de Martin Ryle. Universul este etern şi finit, iar la origini materia era condensată. Apoi, în urma unei explozii începe dilatarea lui care durează 41 de miliarde de ani, după care urmează comprimarea: quasarii, nebuloasele, clusterele galactice revin în punctul originar. Sandage a calculat că un ciclu de dilatare-comprimare durează 82 de miliarde de ani.

Această respiraţie universală este infinită. O altă teorie interesantă despre naşterea cosmosului îi aparţine lui Oscar Klein care crede că la început există doar o nebuloasă cu un diametru de 2000 de miliarde de ani-lumină. Suedezul a presupus că universul are două feţe, una văzută şi alta invizibilă sau, cu alte cuvinte, una formată din particule şi cealaltă din antiparticule, adică din materie şi antimaterie.

Gravitaţia universală a făcut posibilă condensarea materiei şi antimateriei formând două lumi de sine stătătoare.

Urmează apoi ciclul de dilatare în care galaxiile se precipită cu viteze de deplasare ce nu pot fi calculate. Lumea materiei şi cea a antimatrelei sunt separate de o zonă neutră denumită ambiplasmă. Se

poate întâmpla, în mod cu totul excepţional, ca particulele şi antiparticulele să se întâlnească şi atunci se produc explozii care descarcă energii colosale, faţă de care, vorba lui Charroux, „bombele noastre atomice par nişte petarde".

Fizicianul rus Andrei Saharov crede că universul s-ar fi născut dintr-un antiunivers care s-a stins cu aprox. 20 – 30 de miliarde de ani în urmă. Deci, la început a existat un univers format din antiparticule, care s-au condensat la temperaturi foarte mari. Această acumulare uriaşă de energie ar fi provocat o megaexplozie, în urma căreia s-a produs mai multă materie decât antimaterie. Aşa s-ar explica de ce sunt atât de puţine găuri negre în univers.

Lumea noastră s-ar fi format din particule-materie.

Înainte să încercăm înţelegerea conceptului de antimaterie, este bine să zăbovim puţin asupra teoriei antilumii a lui Gustav Naan, concept ce a inspirat scenariul serialului Frânge.

Estonianul Naan, asemenea lui Oscar Klein, este convins că există lumi concrete formate din materie şi antimaterie, ca nişte dimensiuni paralele. El vorbeşte despre un întreg univers paralel, cu galaxii, sori, planete şi o populaţie asemănătoare nouă. Gustav Naan pune totul în următoarea ecuaţie:

Şi I (-I) = 0; 0 = 1 (-1) şi aceasta se poate traduce aşa: lumea vizibilă formată din particule este dublată într-o altă dimensiune de o lume asemănătoare, dar formată din antiparticule.

Lumea este despărţită de antilume de o barieră energetică de netrecut, pericolul fiind al pulverizării. Universul mare este astfel compus din două alte universuri paralele – unul format din materie şi altul din antimaterie – şi tocmai de aceea este etern, căci, atunci când se ajunge la punctul 0, se topeşte lumea aflată în contracţie şi se naşte cea din dilatare. Din nimic se poate precipita materie, dacă ea este compensată în antilume de o cantitate egală de antimaterie.

Fizicienii francezi Louis de Broglie şi J. R Vigier şi-au imaginat un subunivers format din antiprotoni, antielectroni.

Această dimensiune născută din antiparticule este în oglindă cu lumea noastră. Autorul teoriei antiparticulelor, englezul R Dirac, care a descoperit în 1928 antielectronul sau pozitronul, este convins că antimateria ar fi formată din antiatomi cu nuclee încărcate negativ şi înconjurate de pozitroni.

În 1966, americanii de la Laboratorul Naţional din Brookhaven

au putut crea un nucleu de antihidrogen, pornind de la un antiproton şi de la un antineutron. Această descoperire îndrituieşte teoria antilumilor. Gustav Nann crede că acest univers paralel este în interiorul universului concret.

Pe scurt, din ciocnirea lumii cu antilumea se naşte lumina, când un univers în contracţie atinge punctul zero, nu se neantizează, ci intră în antiunivers. „Totul conţine doi poli meniţi în a se înlocui unul pe celălalt”, scrie Charroux în Cartea trecutului misterios.

Dacă ne ghidăm după savantul Niels Bohr, care spunea: „totul este posibil, cu condiţia să fie suficient de nebunesc”, putem să îndrăznim găsirea răspunsului la întrebarea cine a creat universul?

Filosofia, misterele trecutului în ecuaţiile viitorului

Un filosof al Şcolii Ionice, Archelaus, discipol al lui Anaxagoras, credea că principiul generator al tuturor lucrurilor are o natură duală. Prima parte este gândirea şi este imaterială, iar a doua este aerul, care este material. Prin rarefierea şi condensarea aerului se nasc alte două elemente: focul şi apa. Archelaus credea că stelele ar fi locurile „fierului fierbinte.

Alt filosof apropiat şcolii de gândire Ionice, Heraclitus, susţinea că focul este primul element din care s-au precipitat celelalte şi că până la urmă va fi şi ultimul element care le va absorbi şi purifica pe toate celelalte.

Fondatorul Şcolii Italice sau Pitagoreice, Pitagora din Samos, a întărit ideea că întreaga creaţie universală este o înşiruire logică de numere şi cifre. Această şcoală de gândire punea în prim-plan matematica pe care o considera cea mai sacră dintre ştiinţe. Discipolii lui Pitagora trebuiau să înţeleagă bine principiile aritmeticii, geometriei, astronomia şi… muzica. Pitagora îşi imaginează prima societate în care membrii ei să se ajute reciproc în dobândirea cunoştinţelor superioare, dar poate cea mai interesantă şi profundă disciplină învăţată în şcoala sa spirituală era Tăcerea, ca primă noţiune de bază a contemplării.

Alături de Pitagora, şi Empedocle dezbate şi argumentează teoria metempsihozei, mai cunoscută la noi ca doctrina reîncarnării. Iată un rând revelator din gândirea lui Emepdocle: „Am fost băiat, apoi am devenitfată; plantă, pasăre, peste şi înotam, înotam în marea cea mare”.

Între 570 – 480 î.Hr., apare secta Eleatica, înfiinţată de către

Xenophanes, care combate cosmogoniile şi teogoniile lui Hesiod şi Homer. Iată ce afirmaţie face: „Dumnezeu este unul şi imaterial, de fond şi formă rotundă, neasemănându-se în niciun fel cu omul; că El este tot ceea ce se vede şi tot ceea ce se aride, însă nu respiră; că el este în toate lucrurile, mintea şi înţelepciunea, nu generează decât ceea ce este etern, impasibil, imuabil şi raţional".

El mai credea în eternitatea tuturor lucrurilor care există şi că lumea nu are nici început, nici sfârşit şi că tot ceea ce a fost generat este supus corupţiei şi alterării.

Un discipol al lui Xenophanes, Parmenide, s-a dezis în cele din urmă de dogmele maestrului său şi a fost primul filosof care a afirmat că Pământul este rotund şi l-a împărţit în zone de exterminare şi de moarte.

Despre spirit şi corp, dar mai ales despre Creator şi univers şi s-au exprimat toţi marii gânditori ai Antichităţii.

Mai rămânem un pic în Elada, patria filosofiei! Prin Plutarh, ajungem să-l cunoaştem pe scepticul Socrate, care atacă dogmele comune, invitându-l pe fiecare om să-şi exprime propria viziune micro şi macrocosmică.

Socrate credea că venim pe pământ pentru a ne însuşi virtuţile superioare şi susţinea că spiritul există înaintea corpului şi că fusese înzestrat deja cu toate cunoştinţele, însă, după „căderea în densitate" (în materie), a uitat totul.

Viaţa întrupată este aşadar în viziunea socratică şansa spiritului de a-şi aminti cine este, de unde vine şi încotro se va îndrepta după eliberarea din închisoarea organică. Prin ironie şi argumentare inductivă, Socrate şi-a câştigat repede adepţi, formând chiar o sectă.

Despre filosofie, Socrate (469 – 399 î.Hr.) credea că este „calea fericirii adevărate" şi că avea o dublă funcţie: „de-alcontempla pe Dumnezeu" şi „de-a despărţi spiritul de semnificaţia materială".

Socrate a afirmat că sunt trei principii care organizează totul: „Dumnezeu, materia şi ideile".

Pentru socratici, materia este subiectul generării şi al alterării, al „devenirii şi al corupţiei". Omul, pentru a-şi găsi mântuirea, deci eliberarea din „prizonieratul efemer al materiei", trebuia să-şi dobândească înţelepciunea primordială a spiritului neîntrupat şi pentru asta era obligat să-şi asume şi să trăiască toate virtuţile.

În sfârşit, de la Socrate ne mai rămâne o frază memorabilă: „Eu

nu ştiu ceea ce este El; eu ştiu doar ceea ce nu este El".

O sectă filosofică interesantă a fost înfiinţată de un discipol al lui Socrate, Antishenes din Atena (444 – 365 î.Hr.), şi s-a numit Cynics (Sarcasticii). De aici, provine şi termenul cinism. Doctrina pare a fi un individualism extrem care caută o detaşare fundamentală de nevoi şi necesităţi sociale, financiare etc. Idealul sectei era ca fiecare adept să se poată cufunda definitiv în propria sa natură.

Sarcasticii ridiculizau averile materiale, trăind în locuri rudimentare şi alimentându-se cât se poate de simplu şi precar, afirmând că doar aşa pot să se apropie de zeii imateriali „care nu au nevoie de nimic, căci toate se află în ei!" Antishenes a afirmat că filosofia l-a învăţat cum să discute cu sine însuşi.

Un alt discipol al lui Socrate, Phaedo din Elis, a înfiinţat secta Cleană care punea accent pe virtute. Dictonul adepţilor era: „A trage foloase nu este acelaşi lucru ca şi binele, prin urmare oamenii virtuoşi nu trag foloase"! O altă trăsătură a sectei era amendarea negaţiilor, a declaraţiilor negative, a teoriilor complexe şi abstracte.

Pentru cleaniţi, doar doctrinele afirmative şi teoriile simple erau încărcate de adevăr, restul era apanajul iluzoriu al zeilor „care au refuzat ordinea lui Dumnezeu', adică a îngerilor căzuţi, cum ar spune, multe secole mai târziu, un creştin!

Un mare admirator al lui Socrate, Euclid din Megara (nu are nicio legătură cu celebrul matematician Euclid), a înfiinţat secta Megariană. Un episod interesant se întâmplă când atenienii au adoptat o lege prin care orice bărbat din Megara prins în Atena putea fi condamnat la moarte, pentru a se împiedica transmiterea de curente de gândire. Fără a se teme de nimic, Euclid s-a îmbrăcat în haine femeieşti, mergând să studieze filosofia cu Socrate însuşi, condamnat de autorităţi la un prelungit surghiun, urmat de condamnarea la moarte.

După uciderea cinică şi crudă a maestrului Socrate, discipolii lui atenieni s-au refugiat la Megara, unde şi-au putut continua activitatea. Şi pentru megarieni, virtutea era sinonimă înţelepciunii. Euclid din Megara a susţinut că binele nu are niciun opozant şi, prin urmare, răul nu există.

Fiind întrebat ce ştie despre zei, el a răspuns că nu cunoaşte natura lor, în afară de faptul că „aceştia au urât persoanele curioase".

Hedonismul, atât de drag libertinilor, nu este o filosofie

modernă, ci are strămoşi în gândirea antică. Aristippus din Cyrene (435 – 356 î.Hr.), fost discipol al lui Socrate, înfiinţează secta Cirenaică. Iată pe scurt doctrinele acestei secte, care îşi vor arăta efectele, sporadic, până în zilele noastre „tot ceea ce se cunoaşte este sentimentul care se trezeşte în fie care în etică, cel mai plăcut sentiment este garanţia binelui, reacţiile emoţionale sunt considerate ca fiind plăcute, dure şi deplorabile. Rezultatul emoţiei plăcute este bucuria, emoţiei dure îi corespunde întristarea, iar emoţia deplorabilă nu produce nimic. Sentimentul fiinţei sănătoase este bucuria, însă din cauza pervertirii şi a coruperii, există unele fiinţe care optează voluntar pentru suferinţă, plăcerile fizice depăşesc în valoare bucuriile intelectuale sau spirituale, există un singur timp pentru devenire – acum – şi un singur loc pentru acţiune: aici. Cauza tuturor bolilor este mâhnirea, natura îi permite omului să facă tot ceea ce doreşte, el fiind limitat doar de propriile legi, obiceiuri sau tradiţii, cea mai mare calitate a unui filosof (gânditor) este indulgenţa.

Socrate, nemulţumit de rătăcirile voluptuoase ale lui Aristippus din Cyrene, a încercat în zadar să-l aducă pe „calea dreaptă, etică şi morală". Străbunicul hedonismului a reuşit să trăiască în perfectă armonie cu propriul său sistem filosofic, în care principalul obiectiv era găsirea şi păstrarea bucuriei.

În momentul în care au început să se cristalizeze sisteme religioase, dar mai ales când unele teze filosofice care opuneau perfecţiunii spiritului, „spurcăciunea" cărnii, predicatele acestui Aristippus au devenit verbele păcatului. Religiile monoteiste ulterioare au condamnat alunecarea omului în patimile trupului, invocând pentru mântuire calea ascetică.

Iniţiat în Egipt în tainele filosofiei hermetice şi fin cunoscător al doctrinelor pitagoreice, Platon (427 – 347 î.Hr.) pune bazele unui sistem bazat pe etică, fizică şi dialectică.

Pentru Platon, cheia devenirii şi a descoperirii lui Dumnezeu era Binele, căruia filosoful i-a găsit trei părţi:

1. binele din suflet exprimat prin virtuţi;
2. binele din trup definit prin simetria şi rezistenţa mădularelor;
3. binele din lume exprimat prin camaraderie şi poziţia socială.

Dumnezeu este pentru Platon „o Fiinţă care trăieşte veşnic numai prin intermediul Lui însuşi, fiind suficient pentru propria sa binecuvântare, Esenţa eternă, cauza propriei sale bunătăţi".

Preocupată de absolut, filosofia lui Platon se bazează pe trei succesiuni ale existenţei. Cu alte cuvinte, Platon îşi imaginează un univers stratificat în care toate cauzele spirituale se nasc dintr-un singur principiu, apoi generează efecte materiale.

Existenţa care necesită punere în mişcare este limitată, durează între naştere şi moarte şi este supusă compunerii şi descompunerii. Este existenţa muritorilor. (3) Existenţa care se desfăşoară singură nu poate fi despărţită de energia sa vitală. Este domeniul nemuritorilor, căci nu acceptă nici facerea, nici desfacerea. (2) În sfârşit, existenţa care se exprimă nemişcată este Regatul lui Dumnezeu, „în care încap toate lucrurile existenţei, dar şi toate cele care vor exista". (1)

Platon şi-a instruit discipolii că toate cunoştinţele pe care le dobândim în viaţa terestră nu sunt rodul învăţăturii, ci a reamintirii cunoştinţelor dobândite de spirit înaintea existenţei. Platon a înţeles de la Pitagora că totul se încadrează unităţii în diversitate. „Unicul este termenul cel mai adecvat pentru definirea Absolutului, deoarece întregul precede părţile, iar diversitatea este în funcţie de unitate, însă unitatea nu este în funcţie de diversitate. Mai mult, Unicul este înainte de a fi, pentru că a fi este un atribut sau o stare a unicului". Aşadar, Platon diferenţiază existenţa de fiinţare. Dumnezeu este, noi existăm! „Eu sunt cel ce sunt" se prezintă Dumnezeu lui Moise (şi el, iniţiat tot în Egipt).

După moartea lui Platon, discipolii s-au împărţit în două grupuri: Academicii şi Peripateticienii.

La umbra impozantului Palton, avea totuşi să crească un „arbore" şi mai falnic: Aristotel. Pentru El, filosofia este alcătuită dintr-o parte practică şi una teoretică. Filosofia practică este la rândul ei compusă din etică şi politică, iar dimensiunea teoretică cuprindea fizica şi logica. În sistemul aristotelian, sufletul este primul care simte, trăieşte şi înţelege, aşadar esenţa omului este sufletul său învelit în trup.

La rândul său, sufletul este alcătuit dintr-o parte raţională şi una iraţională şi are aptitudini nutritive, senzitive şi intelectuale. Pentru el, cele patru diviziuni ale filosofiei sunt:

— Dialectica
— Fizica
— Etica
— Metafizica

Aristotel şi-l imaginează pe Dumnezeu că fiind cea mai bună dintre fiinţe, prima cauză a mişcării, O substanţă ubicuă, imobilă, mereu egală cu Sine, separată de lucrurile perceptibile, fără nicio limitare, invizibilă şi atotcuprinzătoare.

Foarte multă lume a fost şi încă mai este impresionată de determinarea lui Alexandru cel Mare de a înfăptui o lume unită, însă ceva mai puţini ştiu că a fost discipolul lui Aristotel, de la care a deprins un concept ideal de conducere: „Dacă nu ai făcut o faptă bună, nu ai domnit în acea zi".

Ciclurile temporale din perspectivă astrologică

După o vagă panoramare asupra filosofiei greceşti, atât de densă şi penetrantă, încât îi simţim efectele şi astăzi şi aici ne putem gândi doar la Republica lui Platon şi la toate avatarurile ei în epocile ulterioare; ne orientăm atenţia spre comorile înţelepciunii hinduse. Un asemenea demers ne poate ajuta să înţelegem mai profund filosofia socială, teologia cosmică şi interconexiunile dintre fiinţele celeste şi cele terestre.

Marele esoterist român Vasile Lovinescu, discipolul drag al lui René Guénon, scrie multe lucrări despre Hermetismul Istoriei, în care încearcă să găsească semnificaţii iniţiatice în spatele evenimentelor pe care le traversează umanitatea, popoarele, indivizii. Autorul Daciei hiperboreene şi a Jurnalului Alchimic găseşte în operele shakespeariene mesaje încifrate, ascunse pe care, dacă le interpretezi corect, obţii o viziune de ansamblu în care Dumnezeu, îngerii, Zeii şi Oamenii sunt interconectaţi pe planuri diferite de înţelegere sau, cum am spune astăzi, pe frecvenţe asemănătoare.

Însă ceea ce l-a marcat pe Vasile Lovinescu a fost Regele Lumii scrisă de maestrul său René Guénon. Inspirat şi iniţiat, Lovinescu scrie Monarhul ascuns, în care explică semnificaţiile oculte ale ciclurilor temporale. Prin Guénon, Lovinescu ajunge în inima gândirii hinduse de unde îşi extrage elementele pentru o viziune integralistă a omului şi a trecerii lui prin timp.

Pentru vechii hinduşi, o eră cosmică, Mahayuga, este împărţită în 4 vârste (yuga). Pentru hinduşi, un an divin este echivalent cu un 360 de ani tereştri. O Mahayuga durează 12.000 de ani divini, deci 4 320.000 de ani umani, iar cele patru yuga care formează o Mahayuga sunt:

— Satya yuga (1 728.000 ani umani)

— Treta yuga (1 296.000 ani umani)
— Dvapara yuga (864.000 ani umani)
— Kali yuga (432.000 ani umani)

Despre aceste epoci hermetice ale istoriei, găsim suficiente informaţii în Mahâbhârata.

Satya sau Krita yuga reprezintă vârsta perfectă a umanităţii, dimensiunea ideală în care se manifestă aspectul divin în om. În ea nu există corupere, minciună, ură, invidie.

Spiritualitatea fiind radiantă şi atotcuprinzătoare, aici nu există suferinţă. Sălăşluieşte un singur Dumnezeu care se exprimă creaţiei sale printr-o singură Carte Sacră (Veda), iar reglementările dintre individ şi societate se fac printr-o singură lege. În anumite interpretări, mai ales cele guenoniste, Satya yuga este guvernată de dreptate şi echilibru, iar oamenii sunt definiţi de frumuseţe, masivitate, uriaşa putere fizică, psihică şi mentală.

Treta yuga sau vârsta de argint a umanităţii cunoaşte prima involuţie. Comunicarea directă cu Planul Divin începe să se estompeze, spiritul de dreptate devine din ce în ce mai vag. Intră în scenă sacrificiile ritualice, menite să pună în contact spiritele celor în trup cu „poporul duhurilor din văzduh". Începe „negocierea" cu Dumnezeu, oamenii aşteptând o recompensă pentru riturile manifestate în cultele lor. Păcatul şi greşeala sunt încă inconsistente, iar fericirea omului este privită ca o constanţă.

În cursul celei de-a treia vârste, Dvapara yuga, se spune că spiritul dreptăţii se „micşorează la jumătate1. Unicitatea Cărţii Sacre din Satya yuga este înlocuită acum de patru Vede, dar care nu mai sunt înţelese în spiritul lor viu decât de foarte puţini iniţiaţi. Sunt concepute ritualuri şi ceremonii atât pentru omagierea planului divin, cât şi pentru satisfacerea planului demonic. Adevărul nu mai reprezintă valoarea fundamentală. Apar dorinţele inferioare şi bolile. Longevitatea scade în această Vârstă de Bronz a umanităţii, iar omul se „umple de slăbiciuni".

În Kali Yuga (Vârsta de Fier) spiritul dreptăţii reprezintă un sfert faţă de cel iniţial. Aspiraţiile spirituale, cunoaşterea naturii divine din om devin din ce în ce mai rare. Toată Ştiinţa Cerului şi a Pământului dispare, fiind păstrată disparat în centre iniţiatice. Răul domină, bolile, suferinţa, sărăcia, ura, intoleranţa, ignoranţa, foametea, sărăcia, frica, disperarea atacă neîncetat fiinţele, iar oamenii şi-au

pierdut sensul şi au uitat calea de reintegrare în „Lumea Eternă a lui Dumnezeu şi a poporului său". Se petrece declinul perfecţiunii, bunătăţii, frumosului şi al înţelepciunii. Cuvântul sanscrit Kali înseamnă de fapt conflict, ceartă, decadenţă. Este ultima epocă şi încheie o Mahayuga.

71 de Mahayuga formează o Manvantara, iar 14 Manvantara compun o Kalpa. Pentru hinduşi, o Kalpa reprezintă o zi-lumină a lui Brahma şi are o durată de 4 320.000.000 de ani umani.

În cartea Tainele astrologiei esoterice şi provocările mileniului 3, dr Sorin Bratoveanu ne conduce pe un drum ocult până la înţelegerea matematicii perfecte a universului.

Ne aflăm în prezent la închiderea Erei Peştilor, care a început cu aproape un secol înaintea naşterii lui Iisus Hristos şi ne îndreptăm spre cea a Vărsătorului.

După cum am văzut, centrul galactic al Căii Lactee, în jurul căreia se învârteşte sistemul nostru solar, parcurge cercul zodiacal în 26.000 de ani (Anul Platonic). Dacă împărţim acest An la 12, obţinem 12 ere astrologice ce se vor afla o perioadă de timp sub influenţa unuia dintre semnele zodiacale. „Având în vedere precesia echinocţiilor (corespunzătoare unei deplasări a punctului vernal, identic cu punctul echinocţiului de primăvară) se produce în sens invers zodiacal, după Era Peştilor va urma Era Vărsătorului (apoi, după alţi 2000 de ani, Era Capricornului ş.a.m.d.) u, scrie dr Sorin Bratoveanu care analizează Biblia din punct de vedere astrologie, obţinând nişte rezultate fascinante. Astfel, Vechiul Testament cuprinde învăţături spirituale corespunzătoare Erei Berbecului (aspectul Dumnezeului Răzbunător), iar Noul Testament este încărcat de spiritualitatea Erei Peştilor (aspectul de Dumnezeu Iertător). Biblia, compusă din cele Două Testamente, ne invită să armonizăm contrariile, să împăcăm contradicţiile. Simbolul Vechiului Testament este Leul, al Noului Testament este Mielul. În Era Vărsătorului Mielul va dormi în braţele Leului.

Am tot vorbit până cum de Marele An sau Anul Platonician care durează 25 920 de ani şi ar fi bine să precizăm şi alte corespondenţe interesante.

— Luna cosmică durează 2 160 de ani tereştri;

— O zi cosmică se închide în 72 de ani tereştri; o oră cosmică durează 3 ani tereştri;

— Douăzeci de minute cosmice reprezintă un an terestru.

Referitor la ziua cosmică ar trebui să subliniem că ziua-lumină (24 de ore) are o fază masculină (ziua) cu o durată de 36 de ani şi o fază feminină (noaptea) cu o durată de 36 de ani. Pornind de la afirmaţia lui John Hogue din Cartea profeţiei Mileniului, publicată în 1994: „În prezent, ne aflăm seara târziu în timpul fazei masculine, în care acţiunile noastre vor aduce reacţii karmice la începutulfazei nopţii în anul 2008.

La acest moment omenirea poate trăi o renaştere spirituală sau se poate autodistruge „y putem trage concluzia că ziua cosmică în care ne aflăm noi astăzi a început în 1940 şi se va sfârşi peste 72 de ani în 2012!

Dr Sorin Bratoveanu, în Ciclurile temporale din perspectivă esoterică şi astrologică, interpretează marile epoci punându-le în corespondenţă cu mişcarea inteligentă a astrelor. Am văzut că o eră astrologică cuprinde 2 160 de ani tereştri. Să ne întoarcem în timp până în Era Berbecului (2200 î.Hr. – 100 î.Hr.) în care energia dominantă a fost coordonată de planeta Marte.

Aşadar, perioada Vechiului Testament este definită de războaie, apariţia de noi popoare, sclavie, naşterea unor noi imperii (macedonean, roman, persan, babilonian), declinul unor vechi regate şi imperii şi apariţia profeţiilor apocaliptice sau cum scrie dr Bratoveanu: „alte profeţii legate de următoarea Eră Zodiacală (profeţiile sybilinice la romani, profeţiile despre Mesia la evrei)". Din punct de vedere astrologie, fiecare Era este influenţată de trei decani. În semnul Berbecului primul decan era Berbec-Berbec guvernat de Marte, al doilea a fost Berbec-Leu având Marte ca guvernator principal şi Soarele, secundar. În sfârşit, al treilea decan fusese Berbec-Săgetător cu Marte guvernator principal şi Jupiter, guvernator secundar. Observăm că Marte ca simbol al Războiului şi al transformărilor a marcat două milenii şi ceva, câteva generaţii până la intrarea în noua Eră a Peştilor.

„O eră astrologică nu se află doar sub influenţa unei singure zodii şi a decanilor săi, ci a unei axe zodiacale. Era Berbecului s-a aflat sub influenţa Berbecului, în plan mental şi spiritual (evoluţia spirituală fiindprivită ca o luptă, căutătorul spiritual, ca un erou; să ne amintim de lupta lui Iacob cu îngerul, descrisă în Vechiul Testament, prin care a devenit Israel), dar şi sub influenţa Balanţei la nivel concret", mai scrie

dr Sorin Bratoveanu. Sub acest semn al Balanţei, romanii ne-au lăsat totuşi Dreptul Roman.

Anticii considerau stelele fiinţe inteligente şi vii, legate într-un mod misterios de destinele fiecărui individ, dar şi societate, capabile să urmărească şi să influenţeze fiinţele indiferent de regn sau rasă. Patriarhii evrei respectau corpurile celeste. În Cartea Judecătorilor, avem un exemplu elocvent: „… se luptau şi în cer, chiar şi stelele se luptau împotriva lui fuseră", iar în Evanghelii, vedem cum cei trei magi, călăuziţi de Steaua Dimineţii, îl găsesc pe Mesia!"

Hinduşii, chinezii, perşii, egiptenii, fenicienii, caldeenii aveau horoscoape precise pe care le analizau şi le interpretau înaintea luării deciziilor importante. Indienii din Americile de Sud, Centrale şi de Nord aveau sisteme astrologice atât de complexe, încât nici astăzi nu au putut fi decriptate în întregime. Cuvântul zodiac vine din grecesul zodiacos, care înseamnă nici mai mult, nici mai puţin decât un cerc de animale sau animale mici (conform altor tălmăciri).

„Acest cuvânt este compus direct de la radicalele egiptene primitive, zo care înseamnă viaţă şi on care înseamnăfiinţă" – Robert Hewit Brown.

Grecii, urmaţi ulterior şi de alte seminţii au împărţit Zodiacul în 12 secţiuni, fiecare având 30 de grade în lungime şi 16 grade în înălţime. Secţiunile au căpătat numele de Case Zodiacale. Soarele, precum şi toate planetele majore din galaxie călătoresc anual prin aceste Case influenţând şi predispunând fiinţele. Animalele atribuite celor 12 case simbolizează calităţile de bază ale nativilor.

Sunt cercetători care afirmă că iniţial zodiacul a fost împărţit în 10 case. Încă de la început au fost acceptate două tipuri de zodiac: solar şi lunar. Anul solar era alcătuit din zece luni care aveau fiecare câte 36 de zile, iar 5 zile erau destinate omagierii zeilor. În viziunile vechi, anul lunar avea 13 luni a câte 28 de zile, rămânând o singură zi liberă.

În acele timpuri în care Zodiacul era interpretat astfel, Casele Zodiacale solare aveau fiecare câte 36 de grade. Încă de la începutul Zodiacului cu 12 Case, primele 6 erau considerate benefice datorită Soarelui care le parcurgea în timpul traversării emisferei nordice. Perşii credeau, cu vreo 6.000 de ani în urmă, că Ahura Mazda a instituit legile universului şi că a condus cosmosul în pace şi armonie. Următoarele 6 Case erau considerate întunecate, malefice, deoarece

atunci când Soarele traversa emisfera sudică era iarnă şi întuneric la egipteni, perşi şi greci. Aceiaşi perşi credeau că în această perioadă domneşte Ahriman, geniul malefic, un fel de Satan al evreilor şi că acesta produce omenirii numai mizerie şi suferinţă în lupta lui pentru controlul universului cu Ahura Mazda.

Să recapitulăm: până când grecii au revizuit Zodiacul, acesta era împărţit în 10 Case, nu exista zodia Balanţei.

Cercetătorii, ca Issac Meyer şi Manly P. Hall, susţin că această zodie a fost introdusă împărţind în două constelaţia Fecioară-Scorpion stabilindu-se echilibrul dintre semnele ascendente nordice şi semnele descendente sudice.

Aproape toate religiile lumii au fost influenţate de astrologie. Inspirate, dar şi umbrite de teologia egipteană, scrierile Vechiului Testament pot fi citite şi ca nişte alegorii astrologice. Aproape toată mitologia grecilor şi romanilor îşi are originea în stelescrie Manly P. Hall, în admirabila lui sinteză învăţăturile Magice Complete ale Tuturor Timpurilor.

Exegeţii romantici ai doctrinelor iudaice, cu precădere ai Cabalei, cred că cele 22 de litere iniţiale ale alfabetului ebraic sunt derivate din grupuri de stele, iar mâna lui Dumnezeu care a scris frazele vieţii pe peretele Raiului a folosit stelele fixe pentru consoane şi planetele sau aştrii pentru vocale.

Anticile sisteme de măsurare a timpului luau în calcul solstiţiile şi echinocţiile. Prin tradiţie, noul an începea pe 21 martie cu echinocţiul de primăvară. (Soarele traversa Ecuatorul spre nord). Solstiţiul de vară se celebra pe 21 iunie (Soarele ajungea în cea mai nordică poziţie). Echinocţiul de toamnă aducea noi prilejuri de reflecţie şi sărbătoare pe 21 septembrie (Soarele începea să coboare spre Ecuator).

Anul se încheia la solstiţiul de iarnă pe 21 decembrie (Soarele ajungea în cea mai sudică poziţie).

Sampson Arnold Mackey face câteva consideraţii extrem de interesante în Mytological Astronomy of the Ancients Demonstrated, printre care şi faptul că după un an platonic (aprox 26.000 ani umani) polii tereştri se schimbă între ei.

Dintotdeauna, patru dintre semnele zodiacale au fost consacrate solstiţiilor şi echinocţiilor. Echinocţiul de primăvară are loc în Constelaţia Berbecului, solstiţiul de vară are loc în Rac (Cancer).

Urmează echinocţiul de toamnă în Balanţă şi solstiţiul de iarnă în Capricorn. Prin urmare, un an terestru este marcat la început de Berbec despre care Godfrey Higgins scria: „Această constelaţie era numită Milieul lui Dumnezeu. El era numit şi Mântuitorul şi se spunea că salvează omenirea de păcatele sale".

Ştim că, în esoterismul creştin, simbolul astrologie al lui Hristos este Soarele, care răsare deopotrivă şi pentru virtuos, şi pentru păcătos, însă „după moarte îi încălzeşte doar pe virtuoşi 1. Apoi intră sub influenţa Racului pe care egiptenii îl numeau scarab. Soarele, după ce a trecut prin casa sa, coboară arcul zodiacal. Casa Racului este cea a Lunii, mama tuturor lucrurilor, „patroana forţelor de viaţă ale naturii. Diana, zeiţa lunii la greci, este numită Mama Lumii1, concluzionează Manly P. Hall.

Balanţa simbolizează liberul nostru arbitru, capacitatea de a cântări răul şi binele. „Trupulprovine din elemente, sufletul din stele şi spiritul din Dumnezeu" scrie şi Paracelsus.

Constelaţia Capricornului era numită şi casa morţii, căci aici Soarele avea cea mai mică putere. În religiile precreştine, zodiacul forma corpul marelui om al Universului, numit Macrocosmos. Păgânii credeau că acesta este divizat în 12 părţi şi că este influenţat de Divinitate, de fiecare dată când Soarele traversează Casele Zodiacale.

Întotdeauna s-a făcut analogia între Univers şi Om, între Macrocosmos şi Microcosmos, crezându-se că celor 12 părţi importante ale corpului uman le corespund semnele zodiacului, iar perioada de 2 160 de ani, cât îi lua Soarelui să parcurgă o constelaţie, era numită epocă. Prin acest sistem analogic, epoca a primit numele de la zodia prin care trece an de an Soarele în timp ce traversează Ecuatorul în timpul echinocţiului de primăvară (21 martie). Astfel, avem Epoca Taurului, Epoca Berbecului, Epoca Peştelui şi ne îndreptăm spre Epoca Vărsătorului.

Aproape de fiecare dată, cultele religioase au folosit ca simbol totemic animalul corespunzător zodiei. Să nu uităm de Viţelul de Aur şi mai ales faptul că pentru primii creştini simbolul de apartenenţă a fost peştele şi nu crucea…

Iată ce scrie Manly P. Hall în învăţările Magice Complete ale Tuturor Timpurilor: „În timpul acestor perioade sau epoci venerarea religioasă ia forma unui semn celest corespunzător, pe care Soarele trebuie să-l întruchipeze ca personalitate în acelaşi fel în care un spirit

intră într-un trup. Aceste 12 semne zodiacale sunt bijuteriile platoşei sale şi lumina sa străluceşte pentru ele".

În timpul cât Soarele a traversat Constelaţia Taurului, Spiritul Universal şi-a însuşit corpul lui Apis şi astfel Taurul a devenit sacru pentru egipteni. În timpul Epocii Berbecului, după ieşirea din robia egipteană, evreii au sacralizat mielul, iar preoţii s-au numit păstori. Un ţap trebuia să ispăşească păcatele israeliţilor… Să ne amintim că în Epoca Peştilor Iisus a fost numit Pescarul de oameni.

Poate cel mai vechi zodiac a fost descoperit în Tentyra, Egipt. El se află astăzi sub autoritatea guvernului francez.

Despre originile sale s-au pronunţat în contradictoriu foarte mulţi esoterişti şi exegeţi ai astrologiei ca Ştiinţă Superioară.

Până la urmă, cea mai plauzibilă abordare mi se pare aceea că Zodiacul este atât de vechi încât depăşeşte cu mult perioada de timp când simbolurile şi semnele sale coincideau exact cu poziţiile diferitelor constelaţii. După unii autori, Zodiacul este o moştenire pe care umanitatea, aşa cum o cunoaştem noi, a primit-o de la predecesorii terrieni, atlanţii.

Deci, astrologia este o ştiinţă preumană, ai cărei iniţiatori sunt Zeii sau îngerii (acei Fii ai Cerului care colonizează Pământul).

După unii exegeţi, Zodiacul are 5 milioane de ani.

Spre deosebire de esoterism, care numără epocile în milioane de ani, ştiinţa modernă se încăpăţânează să plaseze unităţile temporale pe distanţe de maximum zeci de mii de ani. Un posibil răspuns ar fi acela că stăpânitorii acestei lumi s-au străduit să şteargă orice urmă a vechilor civilizaţii, ca să-şi poată impune un sistem în vârful piramidei unde să se plaseze ei şi neamurile lor. „Timp de 10.000 de ani înainte de era creştină a existat o perioadă când cunoaşterea de orice tip era oprimată, tabletele distruse, monumentele dărâmate, iar toate vestigiile referitoare la civilizaţiile anterioare erau distruse în întregime. Singurele dovezi existente cu privire la acele civilizaţii de dinaintea acestei perioade de distrugere sunt nişte cuţite din cupru, nişte vârfuri de săgeată şi nişte sculpturi de pe pereţii unor peşteri" scrie Manly P. Hall.

Se pare că Mama Geea a îngropat multe civilizaţii înainte s-o înghită şi pe a noastră, iar astrologia şi astronomia vor ajuta civilizaţiile ulterioare să-şi înţeleagă Trecutul!

Anticii ştiau că „nimic nu dispare, totul se transformă" şi

credeau în evoluţia conştiinţei de la mineral la vegetal, prin animal şi uman către Divin. Cu alte cuvinte, orice formă de viaţă parcurge mai multe stări de devenire. Jung ar spune că Fiinţa Unică se îmbrăcă în mai multe ipostaze, marcând diverse personalităţi. „Ei credeau că firele de nisip se află în procesul de a deveni umane în conştiinţa lor, dar nu neapărat şi în formă; că oamenii sunt pe cale de a deveni planete, că planetele sunt pe cale de a deveni sisteme solare…" – Manly P. Hall.

Ca să ne reîntoarcem la Zodiac, există un moment în care casele astrologice devin tronul celor 12 ierarhii cereşti.

In The Signs and Symbols of Primordial Manrong, Albert Churchward scrie: „Divizarea stelelor în 12 părţi, cele 12 semne ale zodiacului, cele 12 triburi ale lui Israel, cele 12 porţi ale raiului menţionate în revelaţie, cele 12 intrări ale Marii Piramide şi mai ales cei 12 apostoli ai doctrinei creştine şi cele 12 puncte perfecte şi originale din masonerie".

Anticii chiar înţeleseseră cum omul a fost creat după „chipul şi asemănarea lui Dumnezeu". Pentru ei, universul era un uriaş organism asemănător corpului uman. Principiul prin care se puteau înţelege corespondenţele dintre mişcările astrelor şi cele ale celulelor noastre se numeşte de atunci Legea Analogiei. Aşadar, în alte vremuri Astrologia a fost o ştiinţă sacră deoarece mişcările corpurilor celeste ascund activitatea mereu prezentă a Tatălui Ceresc.

Conceptul de metempsihoză sau transmigrare a sufletelor a fost doctrina preferată a lui Pitagora şi a sectei sale.

Misticii greci credeau că natura spirituală a omului cobora în materie prin una dintre cele 12 porţi ale Zodiacului.

Teologia primelor zece numere

Dacă până în secolul trecut, ştiinţa şi religia păreau ireconciliabile, iată că domeniul cuanticii aduce liantul.

Asemeni corpului calos care uneşte cele două emisfere cerebrale, una comportându-se ca un om de ştiinţă, iar cealaltă, ca un artist, noile ştiinţe complementare şi holistice pot satisface cu o mai mare acurateţe setea noastră de cunoaştere.

Până astăzi, putem spune despre Dumnezeu că este subiectul absolut al credinţelor umane, manifestându-se în infinit ca Inteligenţă Supremă şi care aduce ordine în haos.

În lume, el se manifestă prin iubire, caritate şi compasiune, în această cheie putem înţelege trinitatea: Tatăl este eternul potenţial,

Fiul este permanenţa dinamică, iar Sfântul Duh este energia creatoare!

Într-un sens profund, Dumnezeu este prima intenţie care se precipită în consoane, vocale, numere şi cifre. Éliphas Lévi scria în Cheia Marilor Mistere: „Unitatea inteligenţei umane demonstrează unitatea lui Dumnezeu. Cheia numerelor este cea a simbolurilor, pentru că semnele suntfiguri analogice ale armoniei care vine din numere 1.

Aşadar, Biblia poate fi explicată şi prin numere, din moment ce este de fapt, cartea imaginilor Creatorului. Vom pătrunde în tainele Cabalei pentru a înţelege şi a ne extinde conştiinţele de la mărginit la infinit, de la efemer la etern şi de la viaţă la moarte. „Vom cere numerelor raţiunea dogmelor religiei eterne şi numerele ne vor răspunde mereu reunindu-se în sinteza unităţii" (Éliphas Lévi).

Să încercăm o panoramare a ipotezelor cabalistice cărora să le adăugăm câteva ingrediente ale esoterismului creştin. Éliphas Lévi scrie că „Unitatea este principiul şi sinteza numerelor, ideea de Dumnezeu şi de om, alianţa raţiunii cu credinţa".

Unu defineşte prima dinamică a lui Dumnezeu.

Coincide cu prima manifestare a inteligenţei universale.

Este expresia începerii construcţiei micro şi macrocosmice. Părintele Arsenie Boca spunea că cel mai smintit gând al nostru este imaginea despre Dumnezeu, pe care avem tendinţa de-al „face" după chipul şi asemănarea noastră, iar iniţiatul Éliphas Lévi scrie: „Dumnezeu este în mod necesar cea mai necunoscută fiinţă: pentru că el nu este definit decât în sens invers experienţelor noastre, el este tot ceea ce noi nu suntem, este infinitul opus finitului..." Hristos, care este Omul-Dumnezeu, ne învaţă cum să realizăm în viaţa umană idealul divin.

Prin: „Eu şi Tatăl unu suntem", Hristos ne exprimă Principiul Unităţii, confirmând peste secole axioma lui Toth: „Ce este sus este şi jos şi ce este jos este şi sus pentru înfăptuirea miracolului unui singur lucru". Ce bine înţelesese şi Pavel acest principiu prin care Dumnezeu coboară în Om, iar acesta urcă spre Dumnezeu rostind: „Nu eu vorbesc acum, ci Hristos vorbeşte în mine". De aici rezultă, cred eu, destul de limpede că ne creăm pe noi înşine în funcţie de gândurile care ne animă. Devenim una cu idealul nostru. Pentru catolici asta se numeşte Imitatio Christi! Psalmistul întăreşte: „Cei care creează zei devin asemenea lor". Însă omul este fiul lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu

s-a manifestat, realizat şi întrupat şi s-a numit pe Sine, Fiul Omului. Şi dacă „La început a fost Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu" putem înţelege semnificaţia uriaşă a verbului: Fiat Lux! (Să se facă Lumină!)

Cu Unu începe manifestarea Luminii Dumnezeieşti.

Fără să ne temem de vreo hulă, căci intenţia este curată, putem afirma că într-un sens Omul este imaginea lui Dumnezeu în Lume, iar Dumnezeu este imaginea Omului în Cer. Pentru a-l putea înţelege pe Dumnezeu trebuie să fii cu adevărat liber. „Regatul Cerului aparţine inteligenţei şi iubirii, amândoi copii ai libertăţii" mai scrie Éliphas Lévi în Cheia Marilor Mistere. Cu toţii avem, în timpul vieţii, libertatea de-al cunoaşte sau de-al nega pe Dumnezeu, dar să nu uităm nicio clipă că Dumnezeu nu are nevoie de noi, dar noi aveam atâta nevoie de El! Pacea veşnică, mântuirea şi eterna bucurie se află în armonizarea contrariilor în Permanentul Regat al Unităţii. După moarte, toate se reîntorc de unde au fost generate. Trupul se reintegrează elementelor, sufletul se întoarce Acasă închinându-se unicităţii Spiritului Viu.

Dacă unu este prima manifestare energetică masculină, binarul reprezintă prima manifestare a lui yin, a energiei feminine. Într-un sens ceva mai orizontal, doi este şi numărul mamei societăţii şi al soţiei omului. „Bărbatul este iubirea în inteligenţă, iar femeia este inteligenţă în iubire", cum scrie abatele Alphonse Louis Constant, cunoscut esoteriştilor ca Éliphas Lévi. Într-un mod aproape paradoxal, deşi femeia este zămislită din coasta bărbatului, ea îl precede, căci este mamă. Şi atunci înţelegem de ce în Taoism unu îl cheamă pe doi…

În accepţiunea lui profundă, doi semnifica pasivul fără de care activul nu ar fi putut realiza nimic. Este evident că omul nu poate fi complet decât în cuplu. Eva s-a prăbuşit împreună cu Adam, asta după ce Lilith l-a părăsit devenind mama demonilor, însă aşa cum Hristos îl renovează pe Adam Kadmon, tot astfel Pururea Fecioara Maria o reabilitează pe Eva, iar Maria Magdalena pe Lilith. Suferinţa Mariei, sfânta mamă care-şi îngroapă fiul, Logosul Divin întrupat vindecă păcatele primordiale. Doi reprezintă şi aspectul feminin al lui Dumnezeu, căci orice om atent realizează că, atunci când îl conceptualizăm pe creator, ne gândim la un Tată-Mamă!

„Să-l facem pe om după chipul şi asemănarea noastră, parte bărbătească şi parte femeiască!"…

Căderea se vindecă prin înălţare! în toate sistemele, ternarul

este numărul creaţiei. Iar Dumnezeu, fiind o trinitate, înseamnă că se creează pe sine însuşi, veşnic, iar creaţia lui este perpetuă şi infinită. Făcut după Chip şi Asemănare, omul se afirmă şi el pe sine şi totodată se creează. Conform legilor rezonanţei şi atracţiei, şi noi devenim ceea ce gândim. Ne îmbrăcăm, fiecare în opera lui, cuceririle noastre ne sunt bijuteriile, iar concepţiile, singura avere pe care o putem translata în Regatul Morţii (sau al Vieţii veşnice). Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh sau Principiul Activ, Principiul Pasiv şi Principiul Neutru ne reprezintă pe fiecare atât în potenţial, cât şi în dinamică. Învăţăturile Maeştrilor se rezumă la dobândirea celor trei calităţi care ne reamintesc că suntem copiii Domnului:

— Înţelepciunea (Tatăl)
— Iubirea (Fiul)
— Puterea (Sfântul Duh).

Trei se manifestă plenar atât în plan spiritual, cât şi material, teorie demonstrată de triadă: Armonie, Frumuseţe, Artă! Dobândirea perfecţiunii apare când creaţia şi Creatorul se unesc din Diversitate în Unitate. Dumnezeu se află în toate.

Prima manifestare deplină a trinităţii se află în cuaternar. Esoteriştii ştiu că viaţa este meritată de cei care o iubesc mai mult decât se tem de moarte. Prin simbolul crucii cerul se uneşte cu pământul şi trecutul cu viitorul. Patru ne stă mărturie că suntem fiinţe verticale în spirit şi orizontale în materie. Este numărul forţei! Să ne imaginăm, într-o convenţie temporală, călătorind mental până la Moise care-şi eliberează poporul de sub tirania Faraonilor, că însuşi Tatăl s-a manifestat atunci când Marea Roşie se despică lăsându-i pe oameni să-şi caute libertatea. Apoi sub blândeţea lui de porumbel şi înţelepciunea de şarpe, Hristosul, deopotrivă Fiu al Omului şi al lui Dumnezeu, sfâşie vălul templului dând cunoaşterea eliberatoare tuturor neamurilor. Va veni un timp al Sfântului Duh, care va mătura pământul de criminali, hoţi şi mincinoşi. De fapt, de toţi cei care, prin propria lor alegere, l-au parodiat pe Dumnezeu. Vremurile pe care le trăim astăzi se află sub puterea Sfântului Duh care se manifestă în Îngerul Libertăţii. Acest număr ne întăreşte convingerea că suntem creaţia propriilor noastre alegeri libere. Din această perspectivă Cerul este dimensiunea iubirii, iar infernul, cea a solitudinii absolute. În iad nu ajung cei care urăsc, ci cei care nu oferă, care nu împart, care nu recunosc în restul omenirii fraţii şi surorile sale. Într-un sens, cu toţii

suntem condiţionaţi de drept şi datorie. Cain, ucigându-l pe Abel din invidie, a devenit arhetipul omului care-şi foloseşte dreptul, dar Abel devine omul datoriei, căci a murit pentru Cain din iubire. Să nu uităm că nimic nu se dezvoltă în afara libertăţii. Hristos este marele Abel al umanităţii şi, urcându-se pe cruce, i-a obligat pe toţi călăii săi să-şi plece fruntea la pământ şi să strige îngroziţi. Vremurile de apoi au început cu înălţarea lui la Tatăl!

Cinci (Quinarul) este un număr mistic şi profund religios. Credinţa este conştiinţa iubirii necondiţionate, este strigătul divinităţii când omul îşi pierde sfinţenia. Sufletul are nevoie de Dumnezeu, cum are corpul nevoie de aer. În absenţa Luminii divine, omul devine sălaşul manifestării duhurilor întunecate. Spuneam despre quinar că are o rezonanţă profund religioasă, însă ar fi fost mai precis să întăresc ce scria Éliphas Lévi: „Credinţa este mai mare decât religiile pentru că ea precizează mai puţine articole ale credinţei", adică atunci când ne referim la Dumnezeu ar trebui să încetăm în a-L mai defini. Să nu uităm, noi suntem zămisliţi după chipul şi asemănarea lui. Şi, nu invers! O dogmă oarecare este doar o convingere şi aparţine unei comunităţi. Credinţa este sentimentul comun umanităţii. Dogma încearcă să ucidă gnoza. Hristos ne eliberează prin Iubire! Numărul cinci este strâns legat de înălţare şi libertate, dar prin înţelegere!

Adevăratul creştin nu este un ignorant superstiţios şi ipocrit. El este un savant în artă şi un artist al matematicilor.

Un credincios autentic ştie că în el poate locui Dumnezeu sau Satan, în funcţie de propriile-i alegeri. Adevăratul căutător al Cuvântului Pierdut se roagă pentru înţelepciunea minţii, iubirea sufletului şi temperanţa trupului. „Rugăciunea este deschiderea sufletului în înţelepciune şi iubire eternă" îi scrie Éliphas Lévi unui prieten! Ce ne învăţa Hristos: „Iubiţi-l pe Tatăl vostru şi unii pe alţii!" Fariseii tuturor cultelor ne propovăduiesc cuvinte moarte, Fiul Omului şi al lui Dumnezeu ne reaminteşte, în fiecare generaţie, că El este Cuvântul Viu!

În închisorile comuniste, martirii au preferat să îndure umilinţele iadului decât să-l nege pe Hristos, această unică şi admirabilă expresie a lui Dumnezeu în Om! Să înţelegem că individul este dator familiei, familia patriei, iar patria umanităţii! Egoismul unui om aduce după sine disperarea şi izolarea. Egoismul unei familii produce invariabil ruină şi conduce la exil. Egoismul patriei aduce

invazie şi război. Egoismul umanităţii aduce Sfârşitul Lumii! Să reflectăm puţin la întrebarea apostolului Ioan: „Dacă nu-ţi iubeşti aproapele pe care-l vezi, cum ai să-l iubeşti pe Dumnezeu nevăzându-li

Simbolizat de un triunghi care coboară şi unul care urcă, întâlnindu-se perfect, senarul este un număr tainic. Cine îi înţelege semnificaţia ştie că omul nu se poate înălţa dacă Dumnezeu nu coboară în el. Într-o interpretare iniţiatică, şase este hieroglifa ştiinţei binelui şi a răului. Nu degeaba ne atrage Sf. Ioan atenţia în Apocalipsa că numărul

Bestiei este un nume de om… Fiecare dintre noi primeşte rodul propriilor opere. „Ce ţie nu-ţi place altuia nu-i face!” Răul nu poate fi altceva decât absenţa binelui sau cum scrie Éliphas Lévi: „Răul este pofta dezordonată de bine…”

Uneori, avem senzaţia că suferinţa este un blestem nemeritat, uitând că durerea este cel mai fidel prieten care-ţi atrage atenţia că ceva în atitudinea ta mentală, verbală şi faptică nu funcţionează în Legile Divine. „Pentru turma de oameni, suferinţa este asemeni câinelui care muşcă lâna oilor pentru a le aduce pe calea cea bună”. Cu alte cuvinte, răul ar putea fi ocazia începutului binelui! Trebuie să fim conştienţi de un lucru: marile prefaceri, transformări, revoluţii ale umanităţii sunt opera lui Dumnezeu, căci El care ne-a înzestrat cu libertate nu permite duhurilor rătăcite, stăpânitorilor să-şi facă prea mult de cap. Cam 2 160 de ani, după care pune în dinamică schimbările de decor. Poporul lui Dumnezeu va ieşi întotdeauna din robie! Legea echilibrului funcţionează infailibil în infinitatea universului. Omului corupt i s-a repartizat judecătorul, popoarelor crude şi feroce, stăpânitori barbari, animalelor bestiale, vânători şi analogiile pot merge mai departe. Acelaşi Éliphas Lévi crede că „dacă timpul ar putea schimbă oile în lei, ar mânca măcelarii şi păstorii!” Fiind şi numărul iniţierii, senarul are menirea să ne amintească de-a pururi învăţătura Bunului Păstor: „Ce folos să cucereşti întreaga lume, dacă îţi pierzi sufletul?!” Pe cruce, nu Dumnezeu l-a părăsit pe Iisus, ci omul s-a eliberat din trup pentru a deveni pe deplin Fiul!

Şapte (Septenarul) este marele număr biblic. Moise îşi eliberează poporul din robia egipteană, declanşând ca arhetip revoluţia împotriva oricărei oligarhii.

Un prim contact cu importanţa acestui număr îl avem constatând că Moise a lăsat cinci cărţi, iar legea lui este cuprinsă în

două testamente. E timpul să înţelegem semnificaţiile profunde şi extrem de subtile ale Bibliei, care nu este un volum de istorie, o culegere de alegorii şi aforisme sau o ficţiune, colectivă. În sensul teologic, Cărţile Sfinte sunt trupuri prin care se manifestă cuvintele vii ale lui Dumnezeu, care este prezent în toate generaţiile şi în toată creaţia! Adam şi Eva sunt tipurile incipiente, primitive ale umanităţii. Şarpele ispititor care incită la cunoaşterea binelui şi a răului este timpul. Mărul muşcat este dreptul creaţiei de a se cunoaşte, iar ispăşirea prin muncă şi efort este datoria fiului rătăcitor de a se întoarce Acasă. Când am ales cunoaşterea timpului, am ieşit din Dumnezeu care este Etern şi Perpetuu. Cain reprezintă carnea, forţa şi violenţa, iar Abel este spiritul, inteligenţa şi armonia. Materia ia în captivitate duhul. Urmaşii lui Cain îşi vor impune lumea prin forţă şi violenţă, însă neamul lui Abel le va opune de fiecare dată inteligenţa argumentului şi armonia acţiunilor! Titanii, acei copii ai Fiilor Cerului cu fiicele oamenilor, sunt primii şi cei mai vechi uzurpatori şi stăpânitori ai Pământului. Sunt îngerii căzuţi, zeii veniţi din spaţiu. Când rodul lor a umplut lumea de nedreptate şi abuz, Pământul în colaborare cu Cerul au redimensionat „decorul" şi au renovat „regia" spectacolului numit viaţă! Potopul şi în general marile catastrofe reprezintă o imensă revoltă a spiritului împotriva materiei, a adevărului împotriva iluziei. Dacă ne considerăm creştini să nu uităm că duhul lumii se opune Duhului lui Dumnezeu. Să reflectăm la simbolistica Bibliei. Nemrod şi Turnul Babel ilustrează portretul duşmanului lui Dumnezeu, figura Antihristului.

Sunt două alegorii ale tiranului şi ale imperiului absolut.

Sunt două modalităţi de a realiza Unificarea Umanităţii sub acelaşi cer pe acelaşi pământ. Modelul divin exprimat prin Lege şi întrupat în Fiul Omului şi al lui Dumnezeu, Iisus Hristos, şi modelul satanic în care omul devine despot caricaturizând puterea lui Dumnezeu. Despotului Nimrod i se opune smeritul Abraham, iar atunci când oamenii au crezut că-l pot confisca pe Creator, construcţia lor, Turnul Babel, se năruie, iar limbile pământului se amestecă, poporul unic spărgându-se în neamuri. Omul, ispitit de Satan, s-a înrolat într-o armată împotriva Luminii. Spiritul a devenit prizonierul materiei, iar zeii şi-au făcut chip cioplit. Faraonul, ca simbol al autorităţii absolute, s-a insinuat de atunci în toate sistemele de putere. Moise a dat lumii Poruncile. Hristos este preot şi rege. Îl cunoaşte pe Dumnezeu prin

înţelegere şi conduce lumea prin Iubire. Când sacerdoţiul se corupe, îmbătrâneşte şi îşi usucă rădăcinile, când păstrătorii verbului devin sutaniştii cu burtă şi pretenţii infernale, Hristos aduce permanenta revoluţie a spiritului împotriva înşelătoriilor şi a minciunii ca lege politică! Fariseii din toate timpurile şi epocile ucid cuvântul, îl golesc de sevă şi sensuri, dar de fiecare dată apare Hristos reabilitându-i pe toţi cei care cred în comuniune spirituală. Prin pâinea şi vinul împărţite mulţimilor Hristos a intrat în duhul lumii surpându-l, învingându-l supunându-l cu iubire: „Cine nu lasă pe tatăl şi pe mamă şi nu-mi urmează mie nu va cunoaşte împărăţia lui Dumnezeu!" Hristos ne-a lăsat să-i frângem trupul, devenit pâinea lumii, şi să-i bem sângele transformat în vinul binecuvântat în care se ascunde adevărul: „In vino veritas!" Când Hristos s-a înălţat din materie, când a lăsat crucea goală, ca veşnic semn al recunoaşterii noului legământ dintre credincios şi Dumnezeu, lumea lui Satan a început să se năruie şi de atunci în fiecare dintre noi şi apoi în toţii odată se desfăşoară Armageddonul, lupta dintre cel Rău şi Mielul lui Dumnezeu. „M-am lepădat de Satana, m-am unit cu Hristos.

Mă lepăd de Satana, mă unesc cu Hristos şi Acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!"

Opt (8), aşa cum este desenat ca cifră arabă simbolizează întrepătrunderea planului orizontal cu cel vertical, într-o decriptare ocultă, este numărul care uneşte cele două lumi: a viilor şi a morţilor. Octonarul este numărul echilibrului dintre spirit şi materie, dintre acţiune şi reacţiune. El este cheia înţelegerii ecuaţiei dintre potenţial şi dinamică, dintre cauză şi efect. Unii esoterişti cred că 8 poartă semnătura Fiului. Hristos Mântuitorul este Regele Lumii Eterne.

Antihristul, adică cel chemat să-l caricaturizeze pe Omul Reîntregit, este contrastul, este orgoliul dominaţiei şi tiranul gândirii. Iisus ştia şi şi-a învăţat apostolii şi, prin ei, pe noi că mulţi profeţi falşi vor veni în numele său să „rătăcească mulţimile", tot El ne revelează prin Apocalipsa Sf. Ioatt că Antihristul este un om. Antihristul îl urmează ca o umbră pe Hristos. În biserici, el aduce ignoranţa sectarului, egocentrismul clericului, împietrirea inimii inchizitorului, fanatismul sutanistului. În Masonerie, el se substituie Luminii Fiului şi corupe în loc să vindece. Dar asta nu înseamnă că bisericile sunt întunecate sau Masoneria este satanistă. Doctrinele şi dogmele sunt sacre, însă oamenii, în libertatea pe care o au, pot alege să se corupă.

Să nu uităm că Antihristul este un iluzionist! Hristos este marele unificator al umanităţii. „Eu şi Tatăl unu suntem!”, pe când Antihristul este un diavol, adică un diabolon, unul care desparte. El se recunoaşte în spiritul disputei, al încăpăţânării arogante, al lipsei de blândeţe şi umor, în ignoranţă şi meschinărie.

Hristos se ascunde în iertare şi iubire, Antihristul, în fundamentalism şi ură. Când preotul binecuvântează, îl slujeşte pe Hristos, când blesteamă i se întunecă ochii şi îi îngheaţă inima. Toţi cei care trăiesc în cultul tristeţii, al suferinţei şi al morţii nefericite, cei care descurajează generozitatea şi blândeţea, fanaticii şi lacomii poartă deja pe frunte pecetea Antihristului. Slujitorul lui Hristos trăieşte, iubeşte, suferă, se bucură, iartă, dăruieşte şi se luptă pentru dreptate.

Nu se ceartă, nu respinge, nu judecă. Îşi lasă întreaga viaţă în mâinile Tatălui şi îşi duce crucea până când va putea şi el să zică: „yAcum nu mai vorbesc eu, ci Hristos vorbeşte în mine!” în 8 se află frumuseţea dreptăţii şi bunătatea iertării!

În mai toate tradiţiile, fie ele occidentale sau orientale, numărul 9 îi reprezintă pe iniţiaţi şi pe profeţi. În solitudine şi smerenie, neascultaţi de multă lume, batjocoriţi de unii, huliţi şi lapidaţi de alţii, dar iubiţi de toi cei cu inimă curată, iniţiatul şi profetul zâmbesc liniştiţi, acceptându-şi destinul!

Ei ştiu că trecutul, prezentul şi viitorul sunt aromele unui singur timp pe care individul şi umanitatea l-au primit că să-l poată cunoaşte şi înţelege pe Dumnezeu.

Văzând şi înţelegând altfel decât ceilalţi, ei vor spune adevăruri care dor, vor fi huliţi şi chinuiţi, dar la capătul drumului vor fi, întotdeauna, şi în fiecare generaţie iubiţi de Mângâietorul Hristos: „Mulţi dintre voi veţi fi omorâţi în Numele Meu…” le spune Iisus, dar ei vor şti că această moarte înseamnă de fapt intrarea în Viaţa Eternă. Pedeapsa păcatului este moartea urmată de o reîncarnare, tot în „Roată”.

Premierea virtuţii este învierea! Cine înţelege că păcatul în sine este un blestem ştie că păcătosul se afundă încet-încet în cea mai cruntă şi abisală tristeţe! Iniţiatul autentic şi profetul ştiu că omul liber îl are în sine şi deasupra sa pe Dumnezeu.

Smintitul şi păcălitul de întuneric vor crede că ei sunt Dumnezeu. Înţelegeţi diferenţa? Nicio practică religioasă nu trebuie dispreţuită, căci ele sunt acte de devoţiune faţă de Creator şi Creaţie.

Desacralizarea vieţii este dezideratul diavolului. Sf. Augustin ne învăţa: „Nu judecaţi, nu vorbiţi, iubiţi şi acţionaţi”. În 9 se află toate puterile manifestate în mental, în afect şi în acţiune.

Numărul suprem al Cabalei. Cel care i s-a înfăţişat lui Moise spunând: „Eu sunt cel ce sunt” ne-a lăsat un legământ tainic: respectarea Decalogului în schimbul dobândirii Fiinţării. Prin unirea cu natura sa superioară, omul schimbă verbul a exista cu verbul a fi şi a muri cu a continua. Poate cea mai mare capcană în care omul se poate rătăci este facerea chipului cioplit. Pe Dumnezeu nu-l percepem cu simţurile, ci îl găzduim în intuiţie şi imaginaţie. Marii Maeştri, ai tuturor timpurilor au ştiut, ştiu şi îşi vor aminti cu siguranţă că Forma este închisoarea Fondului şi că, dacă efectele vieţii sunt evidente, cauzele ei provin din universul invizibil.

Forma înseamnă condiţionare, de aceea este o mare hulă să ni-l înfăţişăm pe Dumnezeu. Prin 10 înţelegem de ce Iisus a putut spune: „Eu şi Tatăl unu suntem!”, căci 1 = 10, unde 10 se compune din 1-O = 1.

De la 1 pleacă dinamica universală, ceea ce înseamnă că Dumnezeu este prezent în fiecare generaţie, om, lucru, obiect… Malkhut, al zecelea sephirot al Arborelui Vieţii, reprezintă Regatul, Creaţia, Oglinda în care se contemplă Tatăl-Mama întregii Creaţii. Dacă Decalogului care reprezintă Vechiul Testament îi adăugăm cele două comandamente ale Noului Testament: „Iubeşte pe Domnul Dumnezeul tău cu toată nădejdea şi pe aproapele tău că pe tine însuţi”, obţinem 10 + 2 = 12; 1 + 2 = 3 şi aici se află Marea Arcană Revelată: Dumnezeu este autorul Bibliei! Căci Sublimul Arhitect al Tuturor Lumilor se exprimă trinitar. prin Tatăl. Fiul şi Sfântul Duh şi atunci zâmbim înţelegând că 1 = 3. Nimic nu este ce părelnici măcar în Matematică!

Începuturile civilizaţiei umane după Potop între verticala spirituală şi orizontala socială

Bunul-simţ coroborat cu înţelegerea fenomenelor planetare, accidentele nucleare, catastrofele naturale – cutremure, taifunuri, uragane –, la care se adaugă şi războaiele din ce în ce mai neconvenţionale ne fac să privim cu mai multă atenţie predicatele apocaliptice. Unii cred că fără verticalizarea societăţii civilizaţia umană aşa cum o cunoaştem astăzi se îndreaptă cu paşi repezi spre extincţie. Planeta noastră a mai cunoscut câteva, Potopul fiind foarte prezent în conştiinţa multor popoare. Dar până să ajungem la capitolele finale ale trecerii noastre într-o altă paradigmă, să ne cristalizăm puţin

informaţiile despre începuturile acestui tip de civilizaţie.

Cynthia Stokes Brown face nişte calcule interesante în Istoria Lumii de la Big Bang până în prezent, legate de apariţia civilizaţiei, cu 30.000 de ani în urmă. După autoare, noi ne aflăm la o distanţă de 1 200 de generaţii faţă de începuturile dezvoltării umane, după Potop. Calculul este simplu: La fiecare 25 de ani apare o nouă generaţie. Într-o epocă (100 de ani) avem aşadar patru generaţii. În 30.000 de ani se dezvoltă, creează, gândesc şi acţionează 1 200 de generaţii.

Istoria apariţiei omului are şi alte puncte de pornire.

Unii antropologi cred că am început să evoluăm în Africa acum 200.000 de ani. Alţi cercetători moderni încearcă să ne plaseze originea acum 700.000 de ani în Israel. După Densuşianu, leagănul civilizaţiei umane apare în aria Carpato-Danubiano-Pontică. Rafinamentul, complexitatea şi eficienţa tehnologică a strămoşilor noştri de acum 12.000 de ani ne fac să putem afirma că mintea şi comportamentul uman de azi sunt la fel structurate cu cele ale anticilor!

Istoricii afirmă, aproape la unison, că primele îndeletniciri care definesc începutul organizării sociale au fost vânătoarea şi strângerea de hrană. După câteva sute de decenii, aceşti vânători-culegători au început să se dezvolte pe orizontală, începând să-şi lărgească familiile. Devenind din ce în ce mai numeroşi, apare prima idee despre divizarea muncii. In The Human Web: A Birds-Eye Vieio of World History, J.R. McNeill şi William H. McNeill scriu că până în urmă cu aproximativ 20.000 de ani un asemenea grup nu putea depăşi 500 de persoane din cauza lipsei de hrană.

Istoria, nefiind încă abordată holistic, este fragmentată şi extrem de mecanicistă, fiind analizată şi interpretată secvenţial. Teoriile evoluţiei civilizaţiei de la individ la societate postulează că, după ce oamenii au început să beneficieze de surplusuri de hrană, s-a produs o explozie demografică de la 6 milioane în anul 8.000 î.Hr. la 50 de milioane în 3.000 î.Hr.

Provenit din latinescul civitas, care înseamnă oraş, cuvântul civilizaţie defineşte aşadar ansamblul valorilor urbane. De la familie la neam, trib, gintă, popor iată o înmulţire pe orizontală şi de la superstiţie până la credinţă şi ştiinţă putem cartografia evoluţia umanităţii pe verticală.

Trăsăturile comune ale civilizaţiilor sunt stocarea hranei,

dezvoltarea castelor, centralizarea puterii, stratificarea socială, apariţia serviciilor publice şi taxarea populaţiei, înfiinţarea armatei, apariţia meşteşugurilor, a breslelor, realizarea de lucrări publice monumentale etc…

Multă vreme s-a crezut că civilizaţia este izbânda omului în încercarea lui de a părăsi regnul animal. Astăzi, ar trebui să fim ceva mai nuanţaţi când definim civilizaţia actuală, căci, observând atâtea inegalităţi şi abuzuri între semeni, nu ne mai vine să replicăm aroganţi: omul este creaţia supremă din lanţul trofic. Cine este mai civilizat: cel care umblă în picioarele goale iubind natura şi respectând biosul sau cel care coboară din limuzină, calcă încălţat pe asfalt şi împuşcă anual câte 300 de mistreţi?

Mă rog… probabil într-o accepţiune mai larg acceptată se consideră că societatea începe să devină complexă, odată cu apariţia oraşului.

Desigur părerile despre regiunea unde apar primele aşezări structurate sunt diferite. Exegeza cea mai răspândită consideră că primele societăţi complexe apar în Eurasia.

Primele oraşe ale umanităţii care au supravieţuit Poptopului au apărut aproape simultan în văile din patru zone ale Eurasiei şi Africii, în jurul anului 3500 î.Hr. Cele mai semnificative au apărut şi s-au dezvoltat în văile Eufratului şi ale Tigrului, în valea Indului şi a Nilului şi apoi în valea Fluviului Galben.

Mai târziu, au apărut centrele urbane ale olmecilor, în Mexicul de astăzi, în 1300 î.Hr. În anul 900 î.Hr., se dezvoltă civilizaţia incaşilor din Anzi.

Istoria, nefiind încă abordată holistic, este fragmentată şi extrem de mecanicistă, fiind analizată şi interpretată secvenţial.

Civilizaţia sau urbanismul începe odată cu depozitarea hranei. Astfel s-a marcat trecerea de la vânător-culegător la agricultor. Omul se domesticeşte… După unii istorici, cultivarea grâului, a orzului şi creşterea animalelor ar fi început în podişurile din Irak, Siria şi Turcia. Prin anii 5.000 î.Hr.

Între văile fluviilor Tigru şi Eufrat, oamenii au conceput un sistem de irigaţii foarte eficient. De atunci, în acele regiuni a început dezvoltarea pe orizontală, dar şi pe verticală, cristalizându-se forme religioase din ce în ce mai elaborate. Se pare că sumerienii (un amestec turco-semitic) au fost primii inventatori ai unui sistem de scriere. Aria

ocupată de sumerieni se întindea din zona Bagdadului de astăzi până în Golful Persic.

În anul 2004 î.Hr., ascendentul sumerian în zonă este schimbat violent de victoria elamiţilor (iranienilor) asupra oraşului Ur.

Regiunea descrisă poartă şi numele de Mesopotamia, care în greacă înseamnă ţinutul dintre fluvii. Se pare că această civilizaţie sumeriană a creat 8 mari aşezări urbane. Primul oraş, Uruk, se află la 250 de km de Bagdad şi la 20 de km de malul Eufratului. În 3400 î.Hr., Urukul devine cel mai mare şi impozant oraş al lumii dominat de două temple la fel de impozante. Unul dedicat Zeului Cerului An, iar celălalt Inannei, zeiţa fecundităţii şi a iubirii. Teologia sumeriană este mai degrabă o cosmogonie. Oamenii credeau că universul este guvernat de fiinţe invizibile. În mitologia lor, sumerienii detaşează 7 divinităţi principale: Anu (zeul cerului), Enil (zeul aerului), Enki (zeul apei şi al înţelepciunii), Utu (zeul soarelui), Ki (zeiţa pământului), Nannar (zeiţa lunii). A şaptea, Inanna le include cumva pe celelalte, fiind zeiţa iubirii şi a fertilităţii, numită şi Regina Cerului. Aceste divinităţi autonome formau un consiliu în care decideau soarta oamenilor. Divinităţile au creat un set de legi şi reguli, pe care oamenii respectându-le puteau a-şi depăşi condiţia muritoare. Acest ansamblu se numea Me.

După ce dezvoltarea urbană a început să cristalizeze civilizaţia sumeriană, religia lor a devenit din ce în ce mai elaborată şi mai greu de înţeles. Harriet Crawford în Sumer and the Sumerians scrie: „În general, idei/e noastre cu privire la modul în care funcţionează universul reflectă de cele mai multe ori felul în care funcţionează propria noastră societate…”

Fiecare dintre oraşe a fost închinat unei zeităţi tutelare. Sumerienii construiau statui uriaşe, fiind convinşi că spiritele invizibile ale divinităţilor pot locui în ele. Templul principal era ridicat pe o terasă foarte înaltă care în timp căpăta forma unei piramide cu trepte denumită şi „zigurat” şi aceasta este contribuţia sumerienilor la arhitectura religioasa1 (Cynthia Stokes Brown: Istoria Lumii de la Big Bang până în prezent.)

Birocraţia este tot o moştenire sumeriană. În timp, oraşele s-au înmulţit, iar sistemul a devenit centralizat. Buna funcţionare a lumii era asigurată pe „verticală” de sacerdoţiu, iar pe „orizontală” de scribi şi preoţi. Când această castă dominantă a început să se corupă, iar preoţii au pierdut sensul comunicării dintre planul vizibil şi cel

invizibil sau dintre spirit şi materie, cum ar spune ceva mai târziu în istorie – filosofii perşi –, puterea a fost transferată în mâinile castei militare.

Naram-Sin, care a domnit între 2292 – 2255 î.Hr., a fost primul rege care s-a proclamat zeu. Statul planetar sau statul dominant apare ca prim concept, tot în Sumer.

Saragon din Akkad a reuşit prin campaniile sale militare să destructureze alte state şi să-i numească guvernatori ai provinciilor cucerite pe fiii săi. Aşadar, oligarhia ne urmăreşte încă din negura istoriei! Primele şi cele mai vechi mărturii scrise, descoperite până acum, provin din templul Inannei din Uruk. Mesajele sunt codificate într-un alfabet extrem de coerent pe plăcuţe de argilă. Semnele au forma unor cuie, de unde şi denumirea de scriere cunieformă. Unele teorii spun că scrierea a început de la micii negustori care îşi însemnau prin incizarea argilei mărfurile vândute, ca să poată ţine o evidenţă. Ulterior, funcţionarii au început să deseneze pe argilă mărfurile vândute. Această scriere din care derivă şi alfabetele ulterioare era formată din 3.000 de semne, fiecare reprezentând o silabă. O carte foarte interesantă în domeniu este: Writing: The Story of Alphabets and Scrpits de Jean Georges. Acest tip de civilizaţie care va influenţa foarte profund iudaismul făcea comerţ cu organizări sociale de pe teritoriile Turciei, Iranului şi Siriei de astăzi, precum şi cu cei aflaţi în valea Indului şi în Egipt. Relaţiile comerciale au condus la alcătuirea unei reţele de drumuri care uneau Europa Centrală, Asia şi nordul Africii. Viaţa organizată i-a făcut pe sumerieni să adapteze statul şi administraţia în funcţie de nevoile castei conducătoare, dar şi pentru depresurizarea tensiunilor sociale. Aşa a apărut un cod legal şi unul de conduită publică. Conducătorul care avea viziunea cea mai complexă, dar şi armata cea mai puternică îşi impunea modelul şi cucerea celelalte oraşe-state.

Proprietatea era bine conceptualizată, iar familiile bogate au început schimburi de mărfuri cu alte comunităţi.

Procentul cel mai mare al populaţiei îl reprezentau agricultorii şi aceştia erau obligaţi să plătească taxe conducătorilor care le asigurau protecţia. Se pare că tot în Sumer apare cristalizarea claselor sociale, dar şi conceptul de muncitor-gratis: sclavul. De obicei, prizonierii de război, cei care nu-şi mai puteau permite plata taxelor şi condamnaţii deveneau servitorii familiilor bogate.

Dezvoltându-se din punct de vedere economic, a crescut şi gradul de cultură. Le datorăm sumerienilor scrierea pictografică, literatura (peste 20 de mituri, 9 poeme epice, sute de imnuri, bocete, cântece funerare printre care se detaşează Epopeea lui Ghilgameş, sigiliile cilindrice, cumpăna pentru scos apa din fântâni, canalele de irigaţii, digurile, contabilitatea, birocraţia şi metalul preţios ca monedă de schimb.

În Sumer apar prima oară arginţii. În mod sigur, toate acestea apar separat şi în alte zone, dar probabil sumerienii le-au îmbinat pe toate definind „duhullumii". Sumerienii ştiau că viaţa este asigurată de „împreunarea cerului cu pământul", adică din îngemănarea energiilor cosmice cu cele telurice.

Unul dintre ritualurile şi fetişurile lor religioase se petrecea la echinocţiul de toamnă, când mergeau la Templul Innanei pentru a invoca fertilitatea anului următor. Ca urmare a acestei procesiuni, regele juca rolul Cerului, iar Marea Preoteasă pe cel al Geei. În faţa asistenţei şi într-un cadru ceremonial, cei doi se acuplau. În sumeriană există un singur simbolul pentru apă şi spermă. Apogeul civilizaţiei sumeriene îşi atinge limita de competenţă şi în 2004 î.Hr.

Centrul politico-administrativ, oraşul Ur, a fost distrus în urma invaziei elamiţilor din Iran. Regele a fost trimis în exil, limba sumeriană a fost înlocuită, în ciuda păstrării scrierii cuneiforme până în secolul I d.Hr. Unii istorici argumentează decăderea bruscă a Sumerului sprijinindu-se pe faptul că economia era bazată pe agricultură. Reţele de irigaţii foloseau apa de mare. Din cauza salinităţii, în timp recoltele au devenit din ce în ce mai sărăcăcioase; prin 2200 î.Hr., la nord a avut loc o erupţie vulcanică foarte puternică. Pe unele tăbliţe de argilă apar referiri la „fumul negru care a acoperit soarele. Acestui eveniment catastrofal îi urmează o perioadă de secetă care a durat 278 de ani.

Viaţa urbană este extrem de influenţată de schimbările de mediu. Observăm asta în Japonia de astăzi, afectată de accidentele nucleare, taifunuri şi cutremure. Sumerienii au lăsat moştenire posterităţii sistemul de numărare sexagesimal: ora de 60 de minute, minutul de 60 de secunde, ziua de 24 de ore, anul de 12 luni, dar şi circumferinţa cercului de 360 de grade. Tot din negura civilizaţiei sumeriene ne vine şi silperstiţia că 13 este un număr ghinionist, dar şi credinţa că universul este guvernat de fiinţe invizibile.

O altă civilizaţie care marchează evoluţia umanităţii prin tiparul ei complex este cea hindusă. Începând cu anul 7.000 î.Hr., Valea Indului începe să fie populată. Agricultorii încep să cultive bumbacul, fapt ce va crea o dinamică economico-socială. În 2600 î.Hr., apar două aşezări urbane, Mohenjo Daro şi Harappa, ai căror locuitori au pus în practică un sistem de distribuţie a apei, dar mai ales o reţea de canalizare, poate chiar prima din lume, capabilă să separe apa potabilă de cea menajeră.

Negăsindu-se încă un algoritm capabil să descifreze scrierea acestor locuitori, nu ştim nimic până astăzi despre cultura, religia şi forma lor de guvernare. După aproape două milenii de înflorire, civilizaţia Văii Indului începe să decadă din cauze comune tuturor seminţiilor umane: lăcomia şi acumularea iraţională. Printre cauzele dispariţiei vieţii urbane se numără şi despăduririle masive, salinizarea terenurilor agricole, modificarea albiei fluviului, dar mai ales invaziile din Nord.

În 1824, Jean Françoise-Champollion a reuşit să decripteze hieroglifele egiptene, fapt ce va aduce o lumină cu totul aparte faţă de cultura şi civilizaţia Egiptului antic.

Între 3300 – 3200 î.Hr., hieroglifele apar ca un sistem de scriere complex, ceea ce arată nivelul de dezvoltare urban.

Prin 3100 î.Hr., oraşele de pe Valea Nilului s-au unit dând naştere unei formaţiuni statale, cu capitala la Memphis. Încă de la începuturile civilizaţiei egiptene, faraonii s-au considerat de origine divină ceea ce presupune o filiaţie provenită din Sumer.

Despre primele forme religioase nu s-au strâns încă suficiente documente, dar se poate observa credinţa lor aproape comună că sunt superiori altor rase. Odată cu evoluţia socială, apare şi ideea unui creator, Aton format dintr-o parte masculină şi una feminină, idee pe care o regăsim şi la iudei: „Să-l facem pe om după chipul şi asemănarea noastră, parte masculină şi parte feminină”. În timp, Aton va fi asociat cu Ra, zeul Soarelui.

Egiptenii plasau centrul raţiunii superioare în inimă şi credeau în viaţa după moarte, care se poate dobândi printr-un comportament moral şi cumpătat. Osiris, cel care învinge moartea, devine judecătorul faptelor din timpul vieţii.

În funcţie de faptele lor, oamenii aveau inima grea sau uşoară.

Verdictul dat de Osiris trimitea sufletele defuncţilor fie în

regatul umbrelor, fie dobândeau o nouă viaţă, superioară celei trecute.

Egiptenii au rezistat ca putere economico-spirituală timp de aproape 5.000 de ani.

Civilizaţia egipteană s-a propagat în zonă, influenţând considerabil insula Creta din sudul Greciei. Aici apare prima organizare complexă din Europa: civilizaţia minoica (3.000 – 1450 î.Hr.). Mediterana i-a inspirat pe cretani să construiască nave cu ajutorul cărora au început să instaleze colonii, devenind curând un mare imperiu comercial. Prin intermediul culturii cretane, moştenirea egipteană ajunge la greci. Civilizaţia minoica dispare brusc şi în condiţii misterioase, probabil din cauza unor puternice erupţii vulcanice produse în insula Thera, cunoscută astăzi că Santorini. În Out of Earth: Civilization and the Life of Soil Daniel J. Hill scrie că aceste erupţii au împrăştiat atâta cenuşă în atmosferă, încât au acoperit lumina soarelui câţiva ani. Aşadar, întreaga climă a fost modificată pe termen lung.

Grecii devin civilizaţi abia în jurul anului 800 î.Hr.

când începe construirea primei aşezări urbane, numită polis.

Situat de obicei pe vârful unei coline, polisul cuprindea şi zonele rurale din jurul său, adică era ca un fel de reşedinţă de judeţ. Interesant este faptul că numai bărbaţii puteau fi cetăţeni, pentru că aceasta presupunea capacitatea de luptă pentru apărarea cetăţii, a polisului.

Când societatea a început să se polarizeze între bogaţi şi săraci, prin 594 î.Hr., apare unul dintre cei mai înţelepţi magistraţi, Solon, care a reîmpărţit pământurile, a şters datoriile şi a reformat sistemul de vot determinând o dezvoltare considerabilă.

Grecii au întemeiat după aceea sute de oraşe pe coastele Italiei, Turciei şi apoi în bazinul Mării Negre impunând limba greacă ca limbă de circulaţie universală. Aşa apare cuvântul barbaroi – barbaros, care înseamnă nevorbitor de limbă greacă. După ce au adoptat moneda de la locuitorii Lydiei din vestul Turciei, grecii s-au impus ca regi ai comerţului.

Am văzut că civilizaţia se naşte din conceptul de civitas, care înseamnă oraş. În estul Eurasiei a apărut o nouă cultură distinctă, după trecerea vânătorilor-culegători la agricultură. Primele oraşe chineze se dezvoltă pe malul Fluviului Galben. Aici se dezvoltă foarte rapid Cultul Morţilor.

Chinezii credeau că pot intra în legătură cu Lumea de Dincolo prin intermediul strămoşilor, care deveneau intermediarii dintre zei şi oameni. Cu ajutorul ofrandelor, cei vii intrau în legătură cu defuncţii, care purtau mai departe mesajul către Lumea Superioară. Este interesant că ideograma pentru strămoş este aceeaşi ca pentru falus şi pământ, de unde deducem că spiritul strămoşilor se transfera copilului prin acuplare, iar pământul reprezenta primul nostru înveliş.

Ce frumoasă corespondenţa cu iudeo-creştinismul: „Din pământ ai fost făcut şi-n pământ te vei întoarce".

Spre deosebire de Mesopotamia, unde preoţii şi militarii erau caste diferite, pentru chinezi, cei care mijloceau dialogul dintre lumi trebuiau să apere şi oraşele. În anul 1523 î.Hr., dinastia Shang cucerise supremaţia în zonă şi timp de 500 de ani a impus un model de spiritualitate care va marca întreaga evoluţie socială a Chinei. Apar primele diferenţieri între cetăţeni. Familiile înstărite căpătau responsabilităţile sacerdotale şi calităţile militare. În scurt timp, apar abuzurile şi corupţia. Chinezii acelor vremuri practicau sacrificiul uman, aveau sclavi şi practicau divinaţia.

O mare civilizaţie avea să se nască în peninsula Italică, unde pământul era fertil, iar relieful foarte generos. Între secolele VII şi VI î.Hr., etruscii ocupau teritoriile cuprinse între fluviile Arno şi Tibru. Prin anul 600 î.Hr., şapte oraşe situate pe colinele peninsulei s-au unit dând naştere Romei.

Senatorii romani reuşesc în anul 507 după eliminarea unui monarh tiranic să instaureze Republica. Aceasta va dăinui până în 31 î.Hr. şi va asigura cetăţenilor ei o expansiune uriaşă colonizând Sicilia, Sardinia şi Spania.

Julius Caesar reuşeşte prin cucerirea galilor să mărească influenţa Romei anexând teritoriile Franţei de astăzi.

Buna administraţie, coerenţa sistemului legislativ şi pragmatismul roman au împins cuceririle romane până la Rin, Viena, Budapesta, Belgrad, de-a lungul Dunării, până la Marea Neagră, apoi în Orientul Mijlociu şi nordul Africii. În anul 47 d.Hr., cuceresc Anglia, însă celţii din Irlanda, Scoţia şi Ţara Galilor se opun vitejeşte. Pentru buna funcţionare a sistemului, romanii foloseau sclavi, de regulă dintre prizonieri. De exemplu, istoricii sunt de acord că împăraţii romani beneficiau de aproximativ 20.000 de sclavi, iar familiile înstărite, până la 4.000.

În 31 î.Hr., Octavian abolește Republica și instaurează Imperiul, numindu-se Augustus. Dominația romană a atins apogeul în secolul al II-lea d.Hr. Obsesia Romei a fost cucerirea orizontală a lumii, cetățenii ei nefiind foarte preocupați de viața după moarte. Romanii moșteniseră de la greci materialismul și chiar pragmatismul spiritual. Zeii semănau uluitor cu oamenii, având aceleași toane și pofte greu explicabile.

Există o părere cvasiunanimă că religiile lumii au apărut între anii ’800 î.Hr. și 200 d.Hr. Particularitățile generale ale domeniului religios accentuează universul invizibil, „lumea de dincolo” și arată adepților câte o calc de evoluție spirituală.

Spunând „Să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului și lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu”, Hristos întărește ideea coexistenței celor două dimensiuni: orizontală sau viața socială, organizarea și comuniunea în respectarea legilor și satisfacerea datoriilor și verticală sau înălțarea, eliberarea, ieșirea din „duhul lumii11 și intrarea în lumea „duhului lui Dumnezeu”.

Răspândirea ideilor pe această orizontală a fost accelerată de apariția alfabetelor și conceperea cărților sacre. Astfel marile tradiții iudaice, creștine și islamice își bazează arealul de credințe pe Cărți Sacre.

Scrierea cu litere care reprezentau fiecare câte un sunet a fost creată de fenicieni, populație semitică de pe teritoriul actual al Libanului. Specializați în comerț pe mare, fenicienii făceau legătura între Egipt și Mesopotamia. În sistemul alfabetic, fiecare semn reprezintă o literă și nu o silabă. Majoritatea limbilor utilizează între 25 și 30 de semne. Fenicienii au inventat un alfabet cu 22 de litere adaptate din simbolurile și scrierile hieroglifice. Acest alfabet nu redă, inițial, decât consoanele, întrucât limbile semitice au un număr restrâns de vocale. Spre deosebire de scrierea ebraică sau aramaică, scrierea fenicienilor se citea de la stânga spre dreapta.

Grecii adaptează alfabetul fenician, în jurul anului 800 î.Hr. adăugându-i vocale. Prin extinderea influenței lor și mai ales prin dezvoltarea expedițiilor comerciale și militare, grecii influențează alfabetul latin, care este folosit și astăzi. În prima fază de dezvoltare, și scrierea arabă s-a aflat sub moștenirea feniciană, însă la mijlocul secolului al VI-lea d.Hr., a apărut un concept nou care se păstrează nealterat până în zilele noastre.

Coranul, scris în arabă în 650 d.Hr., este răspândit în toată lumea impunând civilizaţia islamică.

Scrierea ideogramică a fost inventată de chinezi în perioada 2000 – 1500 î.Hr., a fost simplificată între anii ’200 î.Hr. şi 200 d.Hr., de atunci rămânând aproape neschimbată.

Chinezii folosesc 214 semne, din a căror combinare rezultă caracterele silabice care reprezintă cuvinte întregi.

Prin scriere şi mai ales prin răspândirea alfabetelor scrierile sacre au ajuns până la oamenii simplii, iar prin expansiuni şi călătorii, zeii locali au devenit universali prin adaptarea textelor. Poate cel mai pertinent exemplu de universalizare a conceptelor religioase îl oferă evreii. Părintele acestui popor, Avraam, a plecat din oraşul mesopotamian Ur, ajungând în Iudeea prin secolul XX î.Hr. Câteva secole mai târziu, regele babilonian Nabucodonosor a cucerit Ierusalimul, a distrus primul templu, ucigând preoţii. Prizonierii duşi în Babilon şi-au folosit textele sacre pentru a crea o nouă religie.

Caracterul itinerant al evreilor a condus la ideea universalităţii lui Dumnezeu, care îşi veghea credincioşii oriunde mergeau aceştia, nemaiavând un sălaş fix, asemeni divinităţilor locale.

Aşa apare conceptul Dumnezeului interior care îşi are templul în trupurile fiecăruia dintre credincioşi.

Sunt cel puţin două teorii asupra culturii scrise. Prima, numită şi teoria difuzionistă, postulează că există o tradiţie unică, adaptându-se în fiecare generaţie şi că baza s-ar fi aflat undeva în Sumer. A doua teorie susţine că civilizaţia apare simultan în mai multe locuri, în fiecare regiune, luânu naştere câte o cultură, şi că ele se aseamănă fiind inspirate oamenilor de către zei. Enrich von Däniken, Robert Charroux, gen Emil Streinu şi Pavel Coruţ i-ar numi pe aceşti zei: extratereştrii colonizatori.

În cartea Black Athena: The Afroasiatic Roots of Classical Civilization, Martin Bernal scrie: „influenţele egiptene şi feniciene au avut un rol însemnat în formarea culturii greceşti, iar reflexele gândirii sumeriene au influenţat hotărâtor doctrinele iudaice”.

Olmecii au constituit prima organizare urbană pe coastele Golfului Mexic, care a început să se dezvolte înainte de anul 1.000 î.Hr., ajungând până la 350.000 de indivizi care locuiau în oraşele mici şi îşi celebrau zeităţile în trei temple, unde să adunau la intervale regulate. Neavând un sistem propriu de scriere, olmecii foloseau glifele şi

pictogramele.

În lipsa mărturiilor scrise, istoricilor le este foarte greu să găsească izvorul credinţelor şi obiceiurilor lor. Însă vestigiile acestei civilizaţii ne pot ajuta să ne facem o imagine cuprinzătoare despre dimensiunea interioară a acestor oameni, dar mai ales despre regulile de funcţionare ale universului lor exterior. O particularitate a culturii lor constă în făurirea unor sculpturi foarte mari, unele având peste 3, 5 metri înălţime şi cântărind în jur de 20 de tone. Tema principală a acestor statui erau capete-gigant, zei hermafroditi şi nişte făpturi jumătate oameni, jumătate jaguari.

Olmecilor le datorăm sporturile cu mingea, ei fiind inventatorii Tlachli. Acest joc se desfăşura într-o curte pietruită în formă de L, cu ziduri înclinate pe margini şi cu nişte inele suspendate la capetele terenului. Jucătorii purtau apărătoare pentru şolduri, mănuşi şi centuri din piele de căprioară, aveau voie să lovească mingea de cauciuc doar cu genunchii sau coapsele şi trebuiau s-o introducă printre inelele din perete. Basoreliefurile înfăţişează decapitarea unuia dintre căpitanii celor două echipe.

Aici părerile sunt contradictorii. Unii cercetători sunt de părere că perdantul era sacrificat, alţii cred exact contrariul. Asemeni dacilor, olmecii celebrau eroismul, iar sacrificiul celui mai virtuos dintre ei era o onoare trimisă zeilor.

Calendarul olmec se bazează pe calcule extrem de complexe şi era compus din cicluri de câte 52 de ani. Aceşti locuitori care populau teritoriul de astăzi al statelor mexicane Veracruz şi Tabasco aveau o viziune ciclică asupra istoriei şi profeţeau că marile evenimente istorice – întemeierea dinastiilor, dispariţia altor civilizaţii, catastrofele naturale sau cele provocate de om – se repetă la anumite intervale.

Civilizaţia olmecă s-a confruntat cu propriul declin începând cu anul 400 î.Hr. Cu aproximaţie, în anul 600 î.Hr., în sudul Yutacanului, a apărut o nouă civilizaţie americană, agrară şi cu realizări asemănătoare olmecilor. Este vorba despre mayaşi.

Cynthia Stokes Brown, în Istoria Lumii de la Big Bang până în prezent, descrie condiţiile mult mai dificile de dezvoltare socială a acestei populaţii, din cauza zonelor calcaroase care absorbeau substanţele nutritive din sol, din cauza căldurii sufocante şi mai ales a lipsei animalelor de povară şi a carelor de tracţiune. Mayaşii nu

cunoşteau roata! Probabil din aceste motive mayaşii nu au construit un imperiu centralizat. În perioada de glorie a existenţei sale, între anii ’600 şi 800 d.Hr., poporul mayaş era structurat în mici oraşe-state (după unii istorici, aproximativ 60) care aveau o mitologie, o tradiţie şi o cultură comună, însă cu administraţii autonome.

Populaţia maya era formată din cel puţin trei până la cinci, milioane de oameni. Credinţa lor este comună cu a dacilor, ei intrând în comuniune cu strămoşii şi cu zeii prin autosacrificiu. Un obicei religios era străpungerea pieilor cu spini de peyota. Substanţele psihoactive din cactus ajutau la procesul de extindere a conştiinţei.

Cel puţin două regate maya au fost conduse de femei.

Această civilizaţie a cunoscut scrisul ideogramic şi a dezvoltat înalte concepte astrologice, astronomice, matematice şi teologice. Au fost descoperite cărţi obţinute din fâşii lungi de hârtie care conţineau date extrem de precise despre virtuţile unor plante, despre univers şi despre zeii civilizatori veniţi din cer.

În întunecarea minţilor lor meschine şi virusate, conchistadorii spanioli au distrus cu un zel demn de o cauză nobilă aproape toate vestigiile uluitoarei culturi maya. Dintre toate mărturiile acestui popor deosebit s-au mai păstrat patru asemenea cărţi, scrise însă după anul 900 d.Hr.

Scrierea mayaşă a putut fi descifrată abia în 1980.

Declinul mayaşilor începe în jurul anului 900 d.Hr. şi se pare că s-a datorat pe de-o parte foametei care a decimat o jumătate din populaţie şi pe de altă parte revoltelor oamenilor simpli care i-au alungat pe preoţi şi familiile conducătoare.

Centrele religioase au fost abandonate pe fugă, iar unele picturi şi sculpturi au rămas neterminate.

Se pare că prin anul 750 d.Hr., mayaşii s-au confruntat cu o secetă fără precedent. „Consecinţa acestei secete a fost abandonarea, după anul 900 d.Hr., a aşezărilor urbane din câmpiile locuite de populaţia maya. După aceea, jungla tropicală a învăluit în mister templele bogat ornamentate ale civilizaţiei maya”, scrie Brian M. Fagan în The Long Summer: How Climate Changed Civilization.

Aproape concomitent cu civilizaţia maya, în oraşul Teotihuacán apare civilizaţia toltecă, impunându-se în regiune vreme de opt secole. Activitatea principală era exploatarea şi prelucrarea obsidianului, o rocă vulcanică. Toltecii au preluat de la olmeci calendarele şi sistemul

de scriere alcătuit din glife. Foarte interesanţi sunt zeii din Teotihuacán: Xipe Totec (Zeul jupuit) este guvernatorul Soarelui şi al Lunii, Tlaloc este zeul Ploii, şi Quetzalcoatl (Şarpele cu pene) este zeul Timpului.

Toltecilor le este atribuită descoperirea metalurgiei, regimul militar şi opresiv. Sistemul credinţelor lor impunea sacrificii umane pentru îmbunarea zeilor. În perioada 200 î.Hr. – 750 d.Hr., sacerdoţiul i-a guvernat pe tolteci şi asemeni catolicilor care cred că papa este „Vicarul lui Dumnezeu pe pământ", Topiltzin Quetzalcoatl, marele preot, pretindea că este întruparea „Şarpelui cu Pene", care printre altele i-a învăţat pe oameni agricultura şi le-a adus civilizaţia.

Quetzalcoatl este pentru tolteci ca Toth pentru egipteni sau Hermes pentru greci: Marele Iniţiator!

Civilizaţia toltecă intră în declin spre sfârşitul secolului al XI-lea d.Hr., când invaziile unui trib obscur care-şi spunea „mexica" şi care era considerat o populaţie „de mâna a doua", slujitori şi sclavi împinşi de secetă, au luat în stăpânire teritoriile şi au impus un alt sistem de raportare la lumea spirituală.

Prin 1325, după declinul tolteciilor, acest trib obscur care-şi spunea „mexica" s-a stabilit pe una dintre insulele lacului Texoco, la o altitudine de peste 2 100 de metri.

Preluând cultura, dar şi rigoarea toltecă, aztecii au creat un adevărat imperiu. Oraşul Tenochtitlán era un megalopolis precolumbian ajungând la 3 milioane de locuitori. Salba de lacuri şi mai ales terenul mlăştinos au permis populaţiei să-şi dezvolte agricultura, dobândind astfel un nivel de trai foarte satisfăcător.

Aztecii au construit terase suspendate, arhitecturi elaborate, sisteme complexe de irigaţii. Au început domesticirea curcanilor, a câinilor şi cultivarea porumbului.

Shamanii au cultivat şi prezervat două specii de cactuşi din care obţineau prin fermentare, băuturile ochii şi pulque folosite pentru extinderea conştiinţei, pentru călătorii mentale…

O altă particularitate a tradiţiei aztece este dansul iniţiatic în cerc. În centrul Tenochtitlanului se află o piaţă înconjurată de ziduri unde puteau dansa ritualic 8 600 de oameni. În oraşul învecinat, Tlatelolco, există o altă piaţă care putea rivaliza fără niciun complex cu Constantinopolul şi Roma.

Nici aztecii nu cunoşteau animalele de povară şi roata.

Imperiul aztec se cristalizează prin 1428 d.Hr., după cucerirea oraşului Azcapotzalco. Boabele de cacao deveniseră un fel de monedă universală. Bunăstarea nu avea să dureze însă foarte mult. În a doua jumătate a secolului al XV-lea, inundaţiile şi mai ales invaziile lăcustelor au declanşat o foamete cumplită. Cynthia Stokes Brown în Istoria Lumii de la Big Bang până în prezent scrie: „Părinţii îşi vindeau copiii pe porumb, iar oamenii acceptau să fie făcuţi sclavi ca să poată supravieţui.

Conducătorul aztec Montezuma I, care a domnit în perioada 1440 – 1468, a proclamat războiul drept ocupaţia principală în

Centrele religioase au fost abandonate pe fugă, iar unele picturi şi sculpturi au rămas neterminate.

Se pare că prin anul 750 d.Hr., mayaşii s-au confruntat cu o secetă fără precedent. „Consecinţa acestei secete a fost abandonarea, după anul 900 d.Hr., a aşezărilor urbane din câmpiile locuite de populaţia maya. După aceea, jungla tropicală a învăluit în mister templele bogat ornamentate ale civilizaţiei maya", scrie Brian M. Fagan în The Long Summer: How Climate Changed Civilization.

Aproape concomitent cu civilizaţia maya, în oraşul Teotihuacán apare civilizaţia toltecă, impunându-se în regiune vreme de opt secole. Activitatea principală era exploatarea şi prelucrarea obsidianului, o rocă vulcanică. Toltecii au preluat de la olmeci calendarele şi sistemul de scriere alcătuit din glife. Foarte interesanţi sunt zeii din Teotihuacán: Xipe Totec (Zeul jupuit) este guvernatorul Soarelui şi al Lunii, Tlaloc este zeul Ploii, şi Quetzalcoatl (Şarpele cu pene) este zeul Timpului.

Toltecilor le este atribuită descoperirea metalurgiei, regimul militar şi opresiv. Sistemul credinţelor lor impunea sacrificii umane pentru îmbunarea zeilor. În perioada 200 î.Hr. – 750 d.Hr., sacerdoţiul i-a guvernat pe tolteci şi asemeni catolicilor care cred că papa este „Vicarul lui Dumnezeu pe pământ", Topiltzin Quetzalcoatl, marele preot, pretindea că este întruparea „Şarpelui cu Pene", care printre altele i-a învăţat pe oameni agricultura şi le-a adus civilizaţia.

Quetzalcoatl este pentru tolteci ca Toth pentru egipteni sau Hermes pentru greci: Marele Iniţiator!

Civilizaţia toltecă intră în declin spre sfârşitul secolului al XI-lea d.Hr., când invaziile unui trib obscur care-şi spunea „mexica" şi care era considerat o populaţie „de mâna a doua", slujitori şi sclavi împinşi

de secetă, au luat în stăpânire teritoriile şi au impus un alt sistem de raportare la lumea spirituală.

Prin 1325, după declinul toltecilor, acest trib obscur care-şi spunea „mexica" s-a stabilit pe una dintre insulele lacului Texoco, la o altitudine de peste 2 100 de metri.

Preluând cultura, dar şi rigoarea toltecă, aztecii au creat un adevărat imperiu. Oraşul Tenochtitlán era un megalopolis precolumbian ajungând la 3 milioane de locuitori. Salba de lacuri şi mai ales terenul mlăştinos au permis populaţiei să-şi dezvolte agricultura, dobândind astfel un nivel de trai foarte satisfăcător.

Aztecii au construit terase suspendate, arhitecturi elaborate, sisteme complexe de irigaţii. Au început domesticirea curcanilor, a câinilor şi cultivarea porumbului.

Shamanii au cultivat şi prezervat două specii de cactuşi din care obţineau prin fermentare, băuturile ochii şi pulque folosite pentru extinderea conştiinţei, pentru călătorii mentale…

O altă particularitate a tradiţiei aztece este dansul iniţiatic în cerc. În centrul Tenochtitlanului se află o piaţă înconjurată de ziduri unde puteau dansa ritualic 8 600 de oameni. În oraşul învecinat, Tlatelolco, există o altă piaţă care putea rivaliza fără niciun complex cu Constantinopolul şi Roma.

Nici aztecii nu cunoşteau animalele de povară şi roata.

Imperiul aztec se cristalizează prin 1428 d.Hr., după cucerirea oraşului Azcapotzalco. Boabele de cacao deveniseră un fel de monedă universală. Bunăstarea nu avea să dureze însă foarte mult. În a doua jumătate a secolului al XV-lea, inundaţiile şi mai ales invaziile lăcustelor au declanşat o foamete cumplită. Cynthia Stokes Brown în Istoria Lumii de la Big Bang până în prezent scrie: „Părinţii îşi vindeau copiii pe porumb, iar oamenii acceptau să fie făcuţi sclavi ca să poată supravieţui.

Conducătorul aztec Montezuma I, care a domnit în perioada 1440 – 1468, a proclamat războiul drept ocupaţia principală în stat, în încercarea de a obţine rezerve de hrană suficiente pentru întreg imperiul".

Aztecii credeau că ei trăiau în timpul „celui de-al cincilea soare" şi că lumea fusese distrusă până la ei de patru ori de către zeii nemulţumiţi de „ignoranţa şi răutatea oamenilor".

Speculate abil de către un sacerdoţiu corupt, temerile aztecilor

au cristalizat un sistem de superstiţii periculoase.

Conform acestora, doar sacrificiile umane puteau amâna sfârşitul vieţii pe Pământ, pentru că zeitatea lor supremă se hrănea zilnic cu inimi umane. Aztecii au moştenit sângerările ritualice practicate de olmeci, însă au dus acest ceremonial la un nivel macabru, de exterminare în masă.

Aceste modificări conceptuale au condus la înlocuirea zeităţii supreme Quetzalcoatl (Şarpele cu pene), zeul agriculturii şi meşteşugurilor, cu Huitzilopochtli (Colibriul din sud), zeul războiului.

Aztecii au început să se considere poporul ales de către acest zeu crud, care aminteşte întrucâtva de Iahve al evreilor. Scopul fiecărui războinic era să prindă cât mai mulţi duşmani, pe care să-i sacrifice, sperând să capteze bunăvoinţa lui Huitzilopochtli. Sacrificiile umane se săvârşeau atât la răsăritul, cât şi la apusul soarelui, după ce preoţii le desenau victimelor dungi albe şi roşii pe corp, le colorau buzele cu roşu şi desenau în jurul gurii câte un cerc negru, iar pe cap li se turna vopsea albă. Doi preoţi întindeau trupul celui damnat pe terasa piramidei, după care preotul oficiant îi despica cu un cuţit de obsidian pieptul, îi scotea inima pe care o oferea zeului suprem, în timp ce trupul celui ucis se rostogolea pe treptele piramidei sub razele opace ale unui soare din ce în ce mai sângeriu.

Conform conchistadorului Hernan Cortés, la fiecare templu, se sacrificau anual câte 50 de oameni, ceea ce înseamnă că pe întreg teritoriul ocupat de azteci mureau sacrificaţi ritualic aproximativ 20.000 de oameni. După alţi istorici, numărul este mult exagerat de spaniolii care astfel îşi justificau propriile crime oribile împotriva aztecilor.

O altă civilizaţie care crede în nemurire şi în necesitatea sacrificiului pentru a îmbuna divinităţile este cea dacă.

Istoricul grec Herodot scrie despre triburile de geţi pe care le întâlneşte în teritoriile noastre: „credinţa lor este că ei nu mor, ci cel care piere se duce la Zamolxes, divinitatea lor, pe care unii îl cred acelaşi cu Gebelezis. În al cincilea an, aruncă sorţii şi întotdeauna pe acela dintre ei pe care cade sorţul îl trimite cu solie la Zamolxes, încredinţându-l de fiecare dată după toate nevoile lor11.

Ritualul sacrificiului uman se deosebeşte de cel aztec prin câteva particularităţi. Dacă aztecii aveau nevoie de prizonieri pe care să-i ofere lui Huitzilopochtli, mâncătorul de inimi, dacii consimţeau că

cel mai bun şi mai virtuos dintre ei să „pornească drept mesager înspre Cerul lui Zamolxe”. În cartea a IV-a a Istoriilor, Herodot, la capitolul XCIV, continuă: „Trimiterea solului se face astfel: câţiva dintre ei, aşezându-se la rând, ţin cu vârful în sus trei suliţe, iar alţii apucându-l de mâini şi de picioare pe cel trimis la Zamolxes îl leagănă de câteva ori şi apoi, făcându-i vânt, îl aruncă în sus peste vârful suliţelor. Dacă în cădere omul moare străpuns, rămân încredinţaţi că zeul le este binevoitor; dacă nu moare, îl învinuiesc pe sol, hulindu-l că este un om rău; după ce aruncă vina pe el, trimit pe un altul…”

Ritualul presupune că înaintea sacrificării solului i se transmit toate doleanţele celor rămaşi pe pământ. Herodot mai descoperă un lucru interesant. Tracii erau monoteişti sfidând zeii altor culte. Spre exemplu, când tuna şi fulgera, aceştia trăgeau cu săgeţile spre nori ameninţându-i pe cei responsabili.

Divinitatea dacilor, Zalmoxe, prin asemănarea conceptuală cu Iisus, stârneşte interesul atât al teologilor, cât şi al istoricilor. Originea învăţăturilor celor două figuri marcante, deopotrivă umane şi îndumnezeite, este deseori controversată şi stârneşte aprige polemici printre cercetători. Astfel, conform Evangheliei lui PseudoToma şi Evangheliei arabe, două apocrife descoperite în 1947, la Qumran, în perioada de la 2 la 12 ani, după fuga lui Iosif şi a Mariei din Palestina, Iisus ar fi fost iniţiat în ştiinţa secretă egipteană, învăţând astrologie, alchimie şi înaltă magie.

Despre Calea lui Zalmoxe, părerile sunt împărţite şi contondente între ele. Există patru abordări:

Perspectiva istoricilor greci, care îl plasează pe Zalmoxe ca fiind discipolul lui Pitagora (iniţiat şi el în Egipt).

Punctul de vedere a lui Herodot, precum că Pitagora şi Zalmoxe nu aveau cum să fie contemporani, întrucât zeul dac îi este mult anterior filosofului grec.

Părerea istoricului Hermippus Callimachius, conform căreia Pitagora a fost discipolul lui Zalmoxe.

Analiza lui Hyppolytus, din secolul III d.Hr., care încearcă să demonstreze că Zalmoxe a fost cel dintâi care a răspândit doctrina pitagoreică printre druizii celţi.

O altă asemănare profundă între religia creştină şi cultul lui Zalmoxe, pe lângă ideea vieţii veşnice şi a tripartiţiei experienţei umane: ne naştem din pământ şi apă, trăim cu aer şi ne întoarcem în

focul luminii eterne, este şi simbolismul numărului 3. Iisus a stat 3 zile în mormânt, timp în care s-a pogorât până în centrul Iadului unde „pe diavol l-a surpat!", iar Zalmoxe se retrage într-o locuinţă subterană unde stă 3 ani, după care „revine la suprafaţă transfigurat".

În minunata sa carte Religia Dacilor, Dan Oltean îl plasează pe Zalmoxe în panteonul daimonilor (entitate supranaturală, un fel de erou-zeu, mediator între lumea văzută şi cea nevăzută).

După Empedocle, daimon este un alt termen pentru suflet. La Platon, termenul are şi conotaţia de înger păzitor.

În Legile, el scrie despre daimoni că sunt un popor superior omului şi din rândul căruia Zeul Suprem alege un reprezentant care să-i conducă pe oameni: „... exact aşa cum facem noi astăzi cu turmele şi cu toate animalele domesticite care trăiesc în cirezi, căci boilor nu le punem în frunte un bou şi caprelor o capră... La fel zeul iubitor fiind de oameni ne-a pus în frunte un neam mai bun decât al nostru, pe cel al daimonilor".

Zalmoxe este printre altele şi un eliberator, mântuitor, reformator. După ce se retrage dintre oameni în miracolul devenirii „În pântecele pământului, ca într-o moarte iniţiatică, rămânând trei ani în solitudine şi meditaţie, Zamolxe iese transfigurat, unindu-se cu scânteia divină din el, asemeni lui Iisus care trăieşte cu Tatăl" scrie Dan Oltean.

Zalmoxe separă viaţa de moarte prin iniţiere, adică prin confruntarea cu realităţile lumii nevăzută înainte de moartea trupului. Este identic cu ce aveau să spună sfinţii creştini ai pustiei: „Nu poţi cunoaşte Raiul după moarte, dacă nu l-ai înţeles din timpul vieţii!"

O altă asemănare foarte interesantă între creştinism şi zalmoxianism este ideea omului îndumnezeit capabil să reformeze şi să salveze umanitatea! Aşa cum Iisus reformează Legea lui Moise: „Eu nu am venit să stric Legea, ci am venit s-o împlinesc!", tot astfel, Zalmoxe redescoperă sensurile învăţăturii primului Zeu, Gebelezis. Iată ce scrie Dan Oltean în Religia dacilor: „Zamolxe nu a demolat vechile divinităţi getice, ci le-a dat un nou aspect, o nouă înfăţişare. Din această cauză era foarte firesc ca numele lui Gebelezis să dispară, fiind înlocuit cu numele reformatorului sau.11. Nu putem să negăm uluitoarea asemănare cu religia creştină care trece cu vederea peste Demiurgul Vechiului Testament, Yahve...

Conform traducerilor, Gebelezis înseamnă Zeul venit din cer sau

Zeul Cerului. Putem observa cel puţin trei caracteristici ale acestui personaj fabulos, Zalmoxe, de unde derivă şi tot atâtea păreri despre natură sa: om daimon-zeu.

Pentru cultura dacică, Zalmoxe este primul rege-preot din această regiune a imperiului trac, asemeni faraonilor egipteni care erau consideraţi de natură divină. Foarte interesant este arcul peste timp, în Orientul Mijlociu, unde marele reformator al iudaismului, Hristosul neamurilor, Iisus, este recunoscut ca regele-preot al lumii.

Socrate, care a cunoscut un discipol al lui Zalmoxe, îl convinge pe Platon să scrie despre dac: „acesta, cu privirea limpede şi glasul hotărât i-a spus (lui Socrate): regele nostru este zeu (theos)".

Divinizarea conducătorilor, legiuitorilor şi iniţiatorilor era un demers firesc în Antichitate. Astfel, Alexandru cel Mare, după ce a cucerit lumea, a fost investit, încă din timpul vieţii, cu atribute divine, Augustus, Nero, Caligula sunt doar câteva nume de regi sau împăraţi, care îşi revendicau originile din dimensiunile superioare. Şi astăzi, împăratul Japoniei este considerat ca fiind un zeu în viaţă.

Herodot nu-i aribuie lui Zalmoxe caracterul de zeu, ci de daimon, adică un erou, mai degrabă un semizeu.

Grecii îşi cartografiaseră foarte bine planul ceresc, unde ierarhiile erau foarte bine delimitate. Astfel, în teologia lor, daimonii erau superiori oamenilor, dar sub zei, pe când la romani, câteva secole mai târziu, cele două niveluri tind să se suprapună. Când asociau unui rege calităţi superioare, grecii îl defineau ca pe un daimones, iar romanii ca pe un deus.

În viziunea originară a mitologiei elenistice, zeii se manifestau doar în planul superior, în lumile invizibile, în timp ce daimonii aveau deopotrivă şi caracter uman.

O civilizaţie uluitoare, pe nedrept uitată sau nestudiată suficient de către istorici, este cea a celţilor. Ulterioarele cuceriri ale Imperiului Roman au estompat valorile şi miturile acestei populaţii care deja în anul 300 î.Hr. se răspândise din Irlanda până la Marea Neagră, din Franţa în Italia şi Spania, iar de aici până în Germania.

Întrucât exploatarea sării şi a fierului erau atributele lor economice, celţii au fost numiţi de către latini gali. Acest termen provine din grecesul hal care înseamnă sare. În Salt: A world History, Mark Kurlansky demonstrează că numele râurilor Rin, Isar, Main, Neckar sunt date de celţii, care le navigau, comercializând arme din

fier. Ei îşi cultivau în comun pământurile, femeile aveau drepturi egale cu bărbaţii, organizau alegeri libere, construiau drumuri foarte eficiente. Specialiştii sunt de acord atunci când vine vorba despre precizia calendarului lor, că este mult mai complex decât cel roman (Iulian). Religia lor era politeistă şi era guvernată de druizi.

Studiul exegeţilor marilor culturi plasează începuturile religiilor între anii ’800 î.Hr. şi 200 d.Hr. Această etapă planetară este numită Epoca Axială de către existenţialistul german Karl Jaspers. Întrebarea colectivă este cum se explică apariţia aproape simultană a religiilor? Oricine studiază comparat marile religii poate constata numitorul comun al acestora, care este lumea de dincolo.

Apariţia alfabetelor cristalizează concepte şi dogme, astfel încât credinţele iudaice, creştine şi islamice se bazează pe Cărţi Sacre. În această mie de ani au apărut profeţii şi înţelepţii regiunii Eurasia: Zarathustra (Zoroastru) şi Mani la persani, Lao Tze şi Confucius în China, Buddha şi învăţătorii vedici în India, apoi în bazinul Mediteranei, profeţii Vechiului Testament, Iisus şi, mai apoi, Mahomed.

Este interesant de remarcat că religiile apărute în această perioadă glorificau lumea de dincolo în defavoarea celei de aici, astfel încât Moise le reaminteşte evreilor de legătura lor sacră cu Dumnezeul Ceresc; Iisus spune răspicat că regatul Său nu este din lumea aceasta, iar Mahomed afirmă că noi cât trăim dormim, şi ne trezim abia după ce murim.

Religiile anterioare anului 800 î.Hr. venerau spiritele invizibile care guvernau lumea întrupată. Pe măsură ce conştiinţele au început să se dezvolte în plan orizontal, după apariţia conglomeratelor urbane, oamenii au început să personifice aceste duhuri nevăzute şi aşa au apărut idolii.

Abuzul „zeilor” asupra oamenilor, macabrele sacrificii umane şi înlocuirea superstiţiei cu ştiinţa încep să dispară odată cu ofensiva iudaismului, desăvârşirea creştinismului şi reforma islamică.

Obsesia sfârşitului şi falsele apocalipse…

Este aproape imposibil să meditezi la începutul oricărui lucru, fără să fii preocupat de sfârşit. Este evident pentru oricine că naşterea este o certitudine a morţii. Marile religii, învăţăturile marilor maeştri şi sistemele filosofilor vorbesc despre devenirea fiinţei între cele două coperte: naştere-moarte!

Anumite culte vorbesc despre lumi diferite. În universul vizibil

sunt fiinţele întrupate, care se manifestă atâta vreme cât sunt animate, iar în dimensiunea invizibilă se află sufletele descărnate. Aşadar, avem o dimensiune materială şi una spirituală. Fiecare dintre noi, la un moment dat, ne vom trăi propria apocalipsă, dar cum umanitatea ne cuprinde pe absolut toţi, bărbaţi şi femei, obsesia sfârşitului şi a începutului a devenit colectivă.

Reducând întreaga umanitate la cuplul primordial: Adam-Eva, yang-yin; (+) – (), putem înţelege şi accepta de ce ideea vieţii, a morţii şi a renaşterii este fundamentală în toate culturile şi miturile lumii.

Ideea unui sfârşit comun al umanităţii este întărită în cromozomii memoriei care păstrează remanentă extincţiilor care au mai avut loc: potopul, erupţiile vulcanice, schimbarea polilor, cutremurele, căderea asteroizilor etc… Această obsesie compulsivă a născut isterii şi mari nelinişti aproape în fiecare generaţie. Romanii, specialişti în numerologie credeau că sfârşitul Romei va coincide cu sfârşitul lumii, căci în acele vremuri era celebră butada: „toate drumurile duc la Roma".

Latinii marcaseră începutul Romei în anul 753 î.Hr.

şi calculaseră prăbuşirea ei în anul 195 d.Hr. Metoda de calcul era destul de simplă, ei atribuind câte un număr specific fiecărei litere. Astfel că Roma devine un cod, cu suma totală de 948 de ani. Cam de aici vine conceptul celor aproximativ 1.000 de ani de glorie a unui tipar…

Un alt an temut în toată lumea creştină a fost 1666, din cauza asocierii cu numărul Bestiei. Toţi aşteptau sfârşitul lumii, dar n-a venit decât prăbuşirea Londrei sub flăcările unui incendiu uriaş!

În 1524, un predicator german pasionat de astronomie a calculat că Saturn, Marte şi Jupiter se vor afla în acel an sub semnul Peştilor şi ca atare se anunţă un potop iminent. Enoriaşii lui s-au chinuit să construiască plute uriaşe şi bărci gigant, pentru a se salva asemeni „străbunicului" Noe.

Numai că în acel an a fost o secetă cumplită, ambarcaţiunile au rămas înţepenite în noroi, oamenii îşi cheltuiseră toate resursele şi acum riscau să moară… de foame

Aproape în fiecare generaţie a existat frământarea unui sfârşit catastrofal, cauzat de necredinţa şi răutatea oamenilor. Poate cel mai consistent prag a fost luat când anul 999 a devenit 1.000!

După un mileniu de la venirea lui Iisus, Europa creştină,

cuprinsă de remuşcările propriilor fapte, aştepta cu înfrigurare revenirea Mântuitorului şi cumplita confruntare a Armageddonului. În funcţie de locul unde trăiau, oamenii aveau percepţii deferite despre derularea Apocalipsei. În vremea aceea se „ştia" că Dumnezeu calculase „timpuldevenirii şi al mântuirii" în milenii! Spre exemplu, în Germania şi ţările nordice se credea că pământul va exploda ca o uriaşă minge de foc, fără nicio avertizare prealabilă. Mediteraneenii se aşteptau să audă cornul Arhanghelului Gabriel şi apoi va curge ploaie de foc şi pucioasă din cer. Cronicile sfârşitului de an 999 sunt foarte interesante din perspectiva profundelor schimbări de comportament. Creditorii îşi iertau datornicii, soţii îşi mărturiseau infidelităţile, bogaţii deveneau brusc generoşi, comerţul între oraşe a stagnat, soldaţii au renunţat la arme. Ce rost mai are viaţa când moartea îşi ascute coasa?

Toată suflarea creştină aştepta ca Judecata de Apoi să înceapă la Ierusalim. Mulţi dintre nobilii bogaţi şi-au donat averile şi au pornit într-un lung pelerinaj spre Ţara Sfântă. Printre psalmi şi rugăciuni pline de patos şi vervă duhovnicească şi-au făcut loc însă şi predicatori fanatici care întreţineau teroarea psihică. Orice fenomen natural era perceput ca semn apocaliptic. O furtună echivala cu deschiderea unuia dintre sigilii…

La Roma, în noaptea de 31 decembrie, în Bazilica Sf.

Petru, pontiful Silvestru al II-lea se pregătea pentru ultima slujbă oficiată pe pământ. Orologiul a bătut lugubru de 12 ori, dar cerurile nu s-au deschis, iar credincioşii plângând de bucurie, îmbrăţişându-se şi râzând descătuşaţi de spaimele morţii au intrat vii şi recunoscători în noul mileniu.

Cruciadele şi oceanele de sânge care au întunecat întreg Evul Mediu se pregăteau să demonstreze istoriei că evlavia colectivă este posibilă doar în faţa unui pericol iminent! Şi uite aşa se poate găsi o explicaţie utilă războiului.

Un alt an interesant din punctul de vedere al interpretării predicatelor apocaliptice a fost desigur 1999. Intrarea în noul mileniu s-a făcut printr-o eclipsă totală de soare, iar la trecerea dintre ani toate computerele s-au blocat din cauza unor erori de soft, însă profeţia cea mai îngrijorătoare pentru noi, căci suntem contemporani cu deznodământul ei, este cea de la Fatima, Portugalia. În 1917, Sfânta şi Pururea Fecioară Maria s-a arătat în duh unor copii împărtăşindu-le

mai multe mesaje secrete, dintre care unul referitor la Apocalipsă. Acesta a fost scris şi sigilat într-un plic, care a ajuns la Vatican, fiind deschis şi citit, în 1960, pentru prima oară de către papa Ioan al XXIII-lea. Această ultimă avertizare pe care Fecioara o adresează umanităţii prin intermediul maicii Lucia, unul dintre cei trei copii, se referă la distrugerea lumii aşa cum o cunoaştem, când cel de-al cincilea papă, după primul care a deschis scrisoarea, va ieşi din Pontificat. Cei patru papi care au citit mesajul, până la Benedict al XVI-lea, (n. Joseph Alois Ratzinger), care este actualul „stâlp de susţinere al Vaticanului", au fost: Ioan al XXIII-lea, Paul al VI-lea, Ioan Paul I şi Ioan Paul al II-lea.

Legendele spun că niciunul dintre pontifi nu a dezvăluit conţinutul mesajului, întrucât Biserica se teme de profeţirea Zilelor de Apoi, la o dată atât de „concretă"… (trebuie să ştim că Benedict al XIV-lea are astăzi 84 de ani), ar putea tulbura întreaga lume cauzând anarhie şi haos!

Anul 2011 evident a scos la iveală alţi predicatori ai Apocalipsei. Pastorul neoprotestant Harol Camping a isterizat SUA profeţind sfârşitul lumii în mai. Neieşindu-i socoteala, a amânat-o pentru octombrie…

Demonii omului rupt de întreg:

boală, suferinţă şi moarte

Toate speciile deţin nemurirea, dar în gene şi nu în corpuri, aşa cum îşi doresc toţi cei prea ataşaţi de dimensiunea materială. Totul în univers este informaţie, iar aceasta nu moare, adică nu se uită, ea transmiţându-se din generaţie în generaţie prin eternul ciclu: naştere-deveniremoarte-renaştere.

Toate sistemele de informaţii ale masculului şi ale femelei, prin acuplare, sunt transferate copilului ce se va naşte. Cu alte cuvinte, noi după ce murim ne „mutăm" în copiii noştri. Nu degeaba ne-a îndemnat Hristos: „Creşte-ţi şi înmulţiţi-vă!"

Declararea momentului morţii a tulburat, preocupat şi chiar îngrijorat pe toată lumea, încă de la începuturile umanităţii.

În Antichitate, se credea că moartea survine când încetează respiraţia, iar defunctului i se punea sub nări o oglindă.

Dacă aceasta se aburea, însemna că individul trăieşte. Mai târziu, s-a ascultat inima şi s-a căutat pulsul considerându-se că decesul survine în momentul în care inima şi plămânii nu mai funcţionează.

În epoca modernă, s-a spus că moartea coincide cu încetarea oricărei activităţi cerebrale. Iniţiaţii consideră că nici nu există un moment al morţii, ci, la fel ca pubertatea, adolescenţa, bătrâneţea, şi moartea este o trecere din domeniul simţurilor în cel al intuiţiei şi al imaginaţiei. În folclorul celtic există acest cântec: „Aşa cum marele stejar se poate ascunde într-o sămânţă, aşa şi omul după ce moare se ascunde într-un gând al unui bărbat şi într-o trăire a unei femei!”1

O altă obsesie a secolelor trecute a fost moartea clinică, însă acest fenomen ne poate demonstra că spiritul părăseşte trupul, deplasându-se către altceva, iar în momentul resuscitării se simte atras ca într-un vârtej înapoi în structurile sale biotice.

Aşadar, există multe concepţii şi teorii legate de moarte, dintre care se detaşează câteva cu adevărat foarte interesante. Occidentalii cu precădere cred că există un moment al morţii, creştinii fiind convinşi că sufletul părăseşte trupul prin ultima suflare, şi atunci rostesc: „şi-a dat duhul”.

În alte culturi, omul este declarat mort, când temperatura corpului său a scăzut atât de mult încât omul pare o statuie.

Într-un trib malaysian, se crede că tranziţia de la viaţa fizică la cea spirituală nu este instantanee, ci dimpotrivă durează foarte mult. Trecerea de la lumea vizibilă a viilor la cea invizibilă a morţilor necesită asistenţă şi foarte mult ajutor din partea celor rămaşi. În perioada scursă până la înhumare, defunctul este tratat ca o persoană vie, are la dispoziţie mâncare şi băutură, rudele stau de vorbă cu el, iar vraciul îi povesteşte despre traseul care-l aşteaptă până la întâlnirea cu strămoşii.

În Indonezia, există un obicei şi mai ciudat. După constatarea morţii, defunctul este lăsat să se descompună, ca cineva să poată strânge toate lichidele fiziologice pe care să le toarne ulterior peste orezul pe care îl va mânca familia celui dispărut. Obiceiul este vechi şi se regăseşte şi în culturile balcanice. Coliva făcută din arpacaş reprezintă trupul decedatului pe care rudele şi prietenii îl mănâncă, împărtăşind moartea cu el, dar oferindu-i rămânerea printre cei vii.

Alte culturi consideră că sufletul părăseşte trupul după fix 42 de zile şi că până atunci cadavrul se află într-un amplu proces de separare. Sufletul se înalţă într-o altă dimensiune, iar trupul se descompune în elementele constitutive ale materiei: pământ, apă, aer, foc, metal! Unii îşi îngroapă morţii după trei zile, alţii îi incinerează.

Românii au obiceiul de a face pomană mortului, de a-i lăsa la îndemână mâncare şi băutură timp de 40 de zile etc…

Moartea este o realitate concretă la care se raportează toţi indivizii, indiferent de gradul de percepţie sau cultură.

Viaţa, aşa cum o putem noi conceptualiza în materie, este condiţionată de timp. Tot ceea ce se află, la un moment dat, în dinamică are o durată determinată. Astfel un bec rezistă 750 de ore, o tobă de eşapament, 2, 5 ani, despre Soare se crede că „trăieşte" aproximativ 5 miliarde de ani, un peşte auriu trăieşte 14 ani, un câine de talie înaltă, vreo 10 ani, iar media de vârstă a omului este cuprinsă între 65 şi 75 de ani.

Obsesia pentru sfârşit, reînceput, moartea ca eternitate sau viaţa veşnică este moştenirea transmisă de umanitate din generaţie în generaţie. Atât omul, cât şi obiectele au o misiune de utilitate, dar şi o uzură morală. Nimic din ceea ce nu produce utilitate nu rezistă. Aceasta este pilda pe care Hristos ne-o dă uscând un smochin care nu mai rodea de multă vreme nimic. Revenind la preocuparea zilelor pe care le avem de trăit şi întâmpinarea momentului trecerii, trebuie spus că nu întotdeauna timpul vieţii în dimensiunea materială s-a măsurat la fel. În Vechiul Testament găsim vârste considerabile: Mathusalem a trăit 969 de ani, Noe, vreo 950.

Acum câţiva ani, o rusoaiacă şi un rus au stabilit recordul de longevitate: 195 şi respectiv 165 de ani. Ei bine, potrivit legendelor sumeriene, regele Karke ar fi trăit 28 800 de ani.

Geneticienii au studiat ani de zile raporturile optime şi condiţiile de viaţă care ne-ar asigura o stare de sănătate perfectă şi au ajuns la concluzia că într-o stare naturală, feriţi de boli şi accidente, oamenii ar putea muri de bătrâneţe la vârsta de 115 ani. La această etate, organele noastre ar ieşi din uz, asemeni unui computer după ce i s-a stricat placa de bază. S-a ajuns la concluzia că starea de fericire prelungeşte viaţa sănătoasă, în timp ce stările de stres, nemulţumire sau depresie accelerează îmbolnăvirea şi moartea! Motivele principale care conduc la pierderea prematură a stării de sănătate şi ulterior a vieţii în dimensiunea materială sunt: moartea partenerului de viaţă, divorţul şi negăsirea sensului existenţial. Există câteva statistici sumbre. Femeile divorţate sunt de două ori mai predispuse la cancerul de col uterin decât cele căsătorite, iar bărbaţii separaţi în cuplu riscă boli coronariene grave. Explicaţia este foarte simplă. Omul este

constituit din două jumătăţi energetice: bărbat-femeie; yang-yin; (+) – ()! Ar fi exact ca la un avion cu două motoare, care funcţionează numai cu unul. Consumă mult mai multă energie şi se uzează mult mai repede. Omul social trăieşte mai mult decât pustnicul şi de aici deducem importanţa colectivităţii şi a comuniunii acesteia.

O statistică îngrijorătoare spune că peste 99% dintre speciile care au existat vreodată pe pământ au dispărut. De la celebrii dinozauri până la felurite animale extraordinare care populau apele, aerul, solul şi pământul îşi micşorează diversitatea biologică, odată cu trecerea timpului.

Extincţiile în masă au din nefericire pentru cei care nu înţeleg sensul evoluţiei permanente un caracter ciclic. Se pare că o dată la 30 de milioane de ani se produc nişte modificări planetare atât de intense încât dispar în acea perioadă, între 50% şi 95% dintre specii. Încălzirile, răcirile globale, cutremurele, ploile de meteoriţi, erupţiile vulcanice, radiaţiile cosmice, subţierea din ce în ce mai pregnantă a stratului de ozon, efectul de seră, dispariţia pădurilor tropicale, poluarea apelor şi a solului sunt doar câteva dintre predicatele unei catastrofe planetare de proporţie.

Dacă au dispărut definitiv de pe faţa pământului nişte specii şi chiar rase, înţelegem preocuparea din ce în ce mai intensă a omului faţă de propria sa securitate şi continuitate.

Cu ajutorul paleontologiei putem călători în timp, până în momentul în care primele organisme cu sistem osos bine definit dominau solul. Fosilele ne aduc în prezent imaginea biodiversităţii de acum 600 de milioane de ani. Fosila este dovada existenţei într-un timp foarte îndepărtat a unui animal.

În DeRerum Natura, poetul Lucreţiu scrie: „Nimic nu rămâne mereu cum a fost. Totul se mişcă. Totul este transformat de natură şi forţat să adopte noi direcţii. Un lucru, uscat de timp, îmbătrâneşte şi se descompune. Un altul răsare din dezonoare şi devine puternic.

Tot în vârsta de aur a umanităţii, în Antichitate, un principiu hermetic postula: „Nimic nu se pierde, totul se transformă!" O sămânţă conţine în sine dinamica unui copac care poarte trăi 1.000 de ani.

În periplu nostru de la început spre sfârşit şi invers, pentru a ne înţelege şi mai bine obsesia pentru continuitate şi teama de un final implacabil şi definitiv, ne vom concentra atenţia asupra unor extincţii cauzate de viruşi şi infecţii ucigaşe. De exemplu, ciuma se face vinovată

de pierderea mai multor vieţi decât toate războaiele din istorie. Numită şi Moartea Neagră, acest flagel a exterminat în patru ani o treime din populaţia Europei Medievale.

Un alt virus, adus în Americi de către conchistadorii spanioli, variola a distrus mai multe vieţi printre nativi chiar decât praful de puşcă.

Cu niciun secol în urmă, spre sfârşitul anului 1918, a izbucnit o epidemie de gripă, probabil dintr-o bază militară americană, care s-a extins în toată lumea, ucigând în patru ani, peste 20 de milioane de oameni. Virușii, bacteriile, bacilii, paraziţii, ciupercile au o vechime de peste 3, 5 miliarde de ani, aşadar sunt cele mai adaptate forme de viaţă inteligentă.

Dacă strămoşii lor au fost primele forme de viaţă ale Terrei, de ce n-ar fi aceste microorganisme ultimele?

Virusul, ca ori ce altă formă de viaţă, are înserată în structuri dorinţa de a se înmulţi şi de a supravieţui. Bacteria care a produs ciuma bubonică a găsit cea mai eficientă cale de multiplicare şi propagare: puricii şi şobolanii. Şi cum în Evul Mediu aceştia făceau parte din decorul firesc al fiecărei familii, boala s-a transmis la om aproape imediat. Dar oricât de înspăimântătoare ar fi perspectiva confruntării cu un duşman invizibil, ar trebui să conştientizăm că aceste microorganisme ţin biosul în echilibru şi că dispariţia lor ar însemna dispariţia conceptului de viaţă.

Paleopatologia studiază cum au influenţat diferitele epidemii viaţa terestră, iar bioistoria cercetează dezastrele produse de boli şi influenţa lor asupra prăbuşirii unor imperii, civilizaţii sau culturi. Sensul termenului epidemie se traduce din grecescul epi demos care înseamnă deasupra oamenilor. Când sunt atacate de către viruşi, categorii extinse de oameni, termenul se transformă în pandemie.

Atâta vreme cât oamenii erau organizaţi la nivel de familii tribale, iar distanţele dintre ei erau foarte mari, bolile se manifestau local, însă, pe măsură ce Comuna Primitivă începe să se dezvolte, iar oamenii să caute spaţii vitale din ce în ce mai vaste, viruşii au găsit metode variate de propagare.

Odată cu inventarea roţii şi a construirii drumurilor, aceste microorganisme încep să se deplaseze odată cu gazda şi să se înmulţească prin transmitere.

Până când organismul şi-a găsit metodologia de apărare, viruşii

au distrus, în istoria evoluţiei noastre, populaţii întregi. Îngrijorător este faptul că laboratoarele mari din

Rusia, SUA şi China păstrează în condiţii speciale tulpini ale unor microorgansime vinovate de decimarea a sute de milioane de oameni. „Vedeta" printre pandemii este ciuma bubonică, cauzată de bacteria Pasteurella pestis, cu transmitere prin muşcătura şobolanilor şi înţepăturile puricilor, care produce inflamarea nodulilor limfatici (buboane), febră şi delir. Timp de aproximativ 1 200 de ani, de la căderea Romei până la Marele Incendiu londonez, umanitatea s-a întâlnit de trei ori cu Moartea Neagră. Cele trei pandemii au produs 137 de milioane de victime. Fiind extrem de contagioasă, ciuma bubonică a avut o rată a mortalităţii de 90%. Laboratoarele moderne au identificat cauza apariţiei acestui tip de infecţie.

Vinovată se face o bacterie din structurile şobolanului negru (Rattus rattus). Acest animal se deosebeşte fundamental de şobolanul de canalizare.

Cunoscut în Europa Medievală drept Vechiul Şobolan Englezesc, acest Rattus rattus avea o blană mătăsoasă, era extrem de curat, sfidând mizeria şi nămolul din canale şi catacombe, preferând casele călduroase şi corăbiile uscate. Un şobolan negru infestat cu Pasteurella pestis devine focarul de infecţie cauzator al pandemiei de ciumă bubonică. Boala este transmisă de la un şobolan la altul cu ajutorul puricilor care se transferă apoi la om. Bacilul, odată pătruns, se înmulţeşte cu iuţeală în fluxul sanguin, afectând iremediabil şi plămânii. Respiraţia şi saliva celui infestat devin mijloace de propagare de la om la om. De trei ori, până acum, umanitatea s-a confruntat cu ciuma:

— Ciuma lui Iustinian în secolul al VI-lea d.Hr.
— Moartea Neagră în secolul al XVI-lea.
— Ciuma londoneză izbucnită între anii 1665 şi 1666.

Al doilea flagel, după ciumă, care a decimat populaţia Terrei este malaria. Agentul transmiţător este un protozoar şi se „încarcă" în organism prin înţepătura femelei ţânţarului anofel. Până în 1948, această boală se face vinovată de uciderea a peste 300 de milioane de oameni. În ţările cele mai afectate, cum este India, s-au înregistrat şi 4.000.000 de decese într-un singur an, iar în Indochina, aproape toţi localnicii s-au confruntat cu malaria, până la vârsta de 25 de ani.

Bioistoria studiază cum acest flagel a contribuit la căderea

Imperiului Român. Înainte ca latinii să fie atacaţi de ciuma bubonică a lui Iustinian, s-au confruntat cu această boală a „aerului rău, majoritatea soldaţilor fiind slăbiţi de pandemie. Însuşi Cezar a căzut pradă acestei cumplite boli care se manifestă prin frisoane, febră, anemie şi mărirea splinei. Existând chiar din preistorie, malaria, se pare că i-a obligat pe oamenii primitivi să părăsească zonele din Africa şi Asia unde au apărut primele organizări umane. În această privinţă, Charles Panati scrie în Cartea Sfârşiturilor: „De vreme ce migraţiile umane sunt considerate responsabile pentru producerea, prin adaptare, a diferitelor caracteristici de rasă – culoarea pielii, forma ochilor, structura părului – malaria ar putea fi, dacă se dovedeşte teoria bolii ca motivaţie a migraţiei, un factor indirect semnificativ că a dus la apariţia raselor". Deşi astăzi virusul este sigiliat şi bine păstrat în două laboratoare din Moscova şi Atlanta, variola şi-a „făcut de cap" câteva sute de ani ucigând milioane de oameni. Boala se spune că a fost eradicată în 1977, ultimul caz de transmisie fiind înregistrat la Merca, în Somalia. Însă, mult mai teribilă decât moartea era spaima de suferinţă şi mutilare. Extrem de infecţioasă, variola debuta cu febră, în câteva zile se ajungea la erupţii cutanate purulente, iar cicatricile începeau să brăzdeze trupurile puţinilor supravieţuitori. Transmiterea bolii se făcea doar între oamenii infectaţi. Recordul macabru a fost atins în secolul al XVIII-lea, când variola a ucis 60 de milioane de europeni. Originile bolii sunt însă foarte vechi. Capul mumificat al lui Ramses al V-lea demonstrează moartea acestuia din 1160 î.Hr., cauzată de variolă. Ţara de origine pare a fi India. În China, molima era cunoscută sub numele de „venin din sânul matern, deoarece copiii erau cei mai predispuşi.

Charles Panati descrie în Cartea Sfârşiturilor cum virusul ajunge în Spania în urma unui viol. În anul 710, regele Don Rodrigo a molestat-o pe Cava, doamna de companie a reginei. Tatăl acesteia, contele Julian, drept răzbunare şi-a vândut ţara maurilor veniţi din nordul Africii. Invadatorii islamici, după cucerirea Spaniei, aduc pe continent şi virusul variolei, declanşând prima epidemie. Virusul călătoreşte apoi pe vapoarele conchistadorilor spanioli ajunşi în Americi.

În secolul al XVI-lea, aztecii primesc de la oamenii lui Hernado Cortez o boală pe care o vor numi: „marea lepră".

Rezultatul a fost catastrofal, peste jumătate dintre locuitorii

oraşelor mexicane decedând în chinuri groaznice. În 1531, o nouă corabie spaniolă aduce a doua epidemie, iar în 1545 încă o reeditare. Pe lângă crimele produse de invadatori, doar variola a ucis 18, 5 milioane de azteci.

Cunoscut ca „Marea boală", sifilisul a lăsat urme adânci în trupurile şi sufletele oamenilor. Considerat un virus al imoralităţii şi promiscuităţii, bolnavul de sifilis era ostracizat social. Produs de spirochetul Treponema palladium, flagelul se manifestă iniţial prin leziuni cutanate, ajungându-se la invadarea creierului, a inimii, a ochilor prejudiciind în cele din urmă întreg sistemul nervos central.

Din perspectiva istorică, sifilisul se aseamănă cu SIDA şi este privit că o pedeapsă divină acordată celor care se află în afară legilor bunului-simţ. Boala ajunge în Europa în secolul al XVI-lea şi se pare că este de origine africană, având o vechime de 11.500 de ani. După unii cercetători virusul vine din Lumea Nouă, odată cu raporturile sexuale dintre marinarii lui Columb şi băştinaşe. Însă lucrurile devin complicate dacă studiem istoricul referirilor la sifilis: francezii de acum câteva secole erau siguri că originea bolii se află în Germania.

Englezii o numeau „boală franţuzească1, nemţii arătau acuzator către spanioli. Mai târziu, în legendele indienilor hopi boala apare ca un blestem adus de „omul alb", iar şcoala americană este convinsă că sifilisul, ca şi SIDA, se manifestă spontan în mediile promiscue şi neigienice şi că marinarii spanioli au adus boala pe continentul american, ceea ce pare credibil, întrucât se ştie că europenii Evului Mediu erau cam nespălaţi şi cam abuzivi din punct de vedere sexual.

Unele dovezi istorice plasează începuturile bolii în Africa colonizată de romani. Ajunşi pe continent, latinii s-au confruntat în Antichitate cu un flagel numit „lepră sexuală" ale cărei simptome sunt identice cu cele ale sifilisului. Consecinţa acesteia este apariţia prezervativului, spre sfârşitul secolului al XVI-lea. Atunci era numit „palton1" şi era confecţionat din pânză de in cerată şi se fixa cu ajutorul unor panglici filetate. Efectele bolii erau atât de catastrofale şi scabroase, încât Biserica a decretat că este „pedeapsa Domnului pentru păcatele trupeşti".

În câteva decenii, debandada sexuală din Europa a fost înlocuită de puritanism şi castitate (evident, până când boala a dispărut...) Tratamentul iniţial a fost pe bază de mercur.

Bolnavul era ţinut într-un butoi cu cinabru şi sulfură de mercur,

care era încălzit la temperaturi mari, până când fluidele se lichefiau, iar „aburul argintidui-viu pătrundea prin oase şi muşchi. Mercurul ucidea agentul sifilisului, dar îl intoxica letal pe pacient… Virusul este izolat astăzi, însă a făcut victime celebre: Cristofor Columb, James Cook, Gaugain, Goya, Toulouse-Lautrec, Goethe, Şade, Baudelaire, Eminescu, Nietzsche, Petru cel Mare, Napoleon, papa Iuliu al II-lea, papa Alexandru Borgia şi lista ar putea continua…

Două morţi nemuritoare…

Indiferent de natura noastră spirituală, cu toţii suntem datori Marii Treceri sau, mai degrabă spus, Marii Transformări, căci fiind omizi în viaţa trupului, cu toţii putem spera la renaşterea fluturelui.

Marile personalităţi ale lumii au avut şi ele parte de „o plecare dincolo de Porţi", la fel de simplă, spectaculoasă sau banală ca oricare dintre noi. Călăuziţi de gândul profetului Mahomed care spune: „Cât trăim dormim. Ne trezim după ce murim", să începem cu cel care va modifica fundamental şi ireversibil spiritualitatea Orientului şi a lumii: Gautama Buddha.

Născut în 563 î.Hr., ca prinţ, Siddharta are revelaţia iluziei percepţiilor şi, părăsindu-şi familia şi averea, porneşte într-un lung drum către căutarea sinelui. Parcursul său îi întăreşte convingerea că „lumea este construită pe durere, iar temeliile ei sunt turnate în agonie" şi a început diferite experienţe în urma cărora spera să atingă starea de graţie a iluminării.

Într-o primă etapă, Buddha a intrat într-o asceză cumplită, hrănindu-se doar cu coji de copac, plante şi seminţe. În scurt timp, s-a îmbolnăvit. Iată ce scrie el într-o sutra: „Din cauza hranei atât de sărace, toate membrele mele au ajuns ca ale unor târâtoare uscate, cu încheieturile noduroase". Până să realizeze că nu prin înfometare se ajunge în Nirvāṇa, Gautama îşi distruge sănătatea. Revenind apoi la alimentaţia indiană tradiţională, el s-a îngrăşat, dobândind o burtă care va deveni semn distinctiv în mai toate statuile budiste. Trecerea de la un regim la altul i-a provocat celui mai mare filosof al lumii o serie de ulcere şi alte afecţiuni gastro-intestinale care-i vor aduce sfârşitul în anul 483 î.Hr. Aşadar, Buddha a murit la

80 de ani, în urma unei hemoragii intestinale, fiind incinerat de către discipolii săi. Ultimele sale cuvinte au fost: „Nu uitaţi niciodată: declinul este inerent tuturor lucrurilor.

Alături de Platon şi Aristotel, Socrate reprezintă gândirea liberă,

etică şi morală. Un filosof smerit care, deşi căsătorit, având o familie numeroasă, îşi petrecea întregul timp în amfiteatrele, gimnaziile şi pe străzile Atenei ţinând cursuri de filosofie, poezie şi autocunoaştere. Întrebat de un discipol care este cea mai mare taină a universului, Socrate i-a răspuns: „Cunoaşte-te pe tine însuţi!”

Toate informaţiile cu privire la doctrina şi modul său de a percepe lumea ne parvin prin dialogurile sale cu Platon, Socrate fiind prea modest ca să considere că gândurile sale merită lăsate posterităţii. Platon scrie despre maestrul său: „A fost cel mai înţelept, mai drept şi mai bun. Învăţăturile sale, care puneau accentul pe lumea interioară şi pe faptul că fiecare dintre noi avem însămânţat în suflet „cunoaşterea zeilor şi a cosmosului”, l-au pus în conflict cu stăpânitorii sistemului, speriaţi de emanciparea celor pe care doreau să-i manipuleze.

În anul 399 î.Hr., autorităţile statului îl acuză public pe Socrate de „coruperea tinerilor” şi impietate adusă zeilor slăviţi de cetate şi „practicarea unor inovaţii religioase”. Dacă Socrate ar fi fost evreu aceasta s-ar fi numit hulă, iar dacă ar fi fost creştin… erezie. Vedem aşadar că dintotdeauna „cine n-a fost cu noi a fost împotriva noastră”… Hotărâţi să scape de filosoful rebel care-i sfătuia pe tineri să nu asculte de părinţi şi de profesori, ci să-şi asculte intuiţia dezvoltându-şi imaginaţia creatoare, câţiva funcţionari sprijiniţi de câteva familii stupide au clamat un proces. Au fost strânşi 501 juraţi care l-au găsit vinovat şi l-au pus să aleagă între exil şi moarte. Întrucât exiliul ar fi fost o umilire pentru cel care a sfidat ipocrizia şi superficialitatea socială, care a trăit natural, armonios şi virtuos a preferat moartea. Ba, mai mult, fiind un aprig susţinător al legii, Socrate a spus că dacă legea îl găseşte vinovat, iar legea este nedreaptă, ea trebuie respectată oricum, căci în afara ei ar fi anarhie. A ales să fie otrăvit cu cucută. Înainte de venirea călăului, filosoful s-a îmbăiat, le-a răspuns tuturor discipolilor la întrebările despre viaţă, şi-a mângâiat soţia şi copiii, spunându-le că moartea este inevitabilă şi că este important cum trăieşti şi nu cum te duci…

Platon povesteşte în Phedon că Socrate a băut cucută, s-a plimbat prin încăpere, i-a îmbărbătat pe discipolii care plângeau şi când a simţit că îl copleşeşte ameţeala, s-a întins pe pat şi şi-a tras singur cearşaful pe faţă. Înainte să moară, le-a spus autorităţilor care veniseră să se asigure că verdictul va fi dus până la capăt: „… nupe

mine mă veţi îngropa, ci doar trupul meu. Eu voi fi plecat!”

Dacă tot am scris până acum despre sfârşituri şi alte începuturi, încercând să demonstrez că nu există limită, ci un continuum spaţio-temporal, în care singura măsură reală a timpului este „aici şi acum”, daţi-mi voie să enumăr câteva obiceiuri şi teorii dispărute. Până în secolul al XVIII-lea s-a păstrat convingerea că vitalitatea şi sănătatea omului erau guvernate de cele patru umori. Medicii din vechime considerau că organismul conţine patru fluide vitale, numite umori de la latinescul care defineşte umezeala. Această teorie va influenţa hotărâtor întreaga ştiinţă medicală, iar mai apoi, când umorile au fost asociate tipului de personalitate, a apărut o nouă ştiinţă numită psihologie.

Aşa împărţeau medicii antici cele patru fluide vitale:

1. umoarea roşie a sângelui, care provoacă îmbujorare, febră şi transpiraţie;

2. umoarea galbenă a bilei, care pigmentează carnea în culoarea portocalie;

3. umoarea albă a mucozităţilor formate în nas şi plămâni şi care era expectorată prin tuse.

4. umoarea neagră care se forma în adâncul corpului atrăgând atenţia că organele încep să putrezească şi că se instaurează moartea.

Iniţial, se credea că bolile sunt cauzate de dezechilibrele acestor fluide vitale, şi cum întreaga Antichitate considera că materia din univers este formată din cele patru elemente: apă, pământ, aer şi foc, medicii au pus în analogie umorile cu expresiile „macrocosmosului în microcosmos”.

Tales din Milet, primul mare filosof al Occidentului, a spus: ipa este elementul ce există înaintea apariţiei tuturor lucrurilor; din care toate s-au format şi în care toate lucrurile se întorc1.

Pentru Anaximandru, părintele metafizicii, elementul primordial era focul, iar Anaximene opta pentru aer. În fine, Heraclit a combinat cele trei elemente adăugându-l pe al patrulea: pământul. În lumina acestei filosofii, patru a devenit numărul de aur! Teoria celor patru elemente este corespondenţa legii conservării energiei care postulează că nimic nu se pierde, ci că totul se transformă. Ceva mai târziu, Empedocle asociază patru culori corespondente elementelor, urmat îndeaproape de medicul Galenus care susţinea că starea de sănătate este dată de echilibrul celor patru umori.

Unul dintre cele mai vechi ritualuri umane a fost canibalismul, ale cărui expresii le regăsim, simbolic, desigur şi în taina euharistiei. Timp de secole, Biserica Catolică a pretins că împărtăşania cu pâine şi vin înseamnă hrănirea enoriaşului cu trupul şi sângele lui Hristos. Încă din cele mai neguroase vremuri, oamenii primitivi îşi „consumau" semenii fiind convinşi că prin acest ritual vor dobândi puterea, înţelepciunea şi curajul victimei. Canibalismul real şi cel simbolic au urmărit evoluţia omului, în aventura vieţii numite cunoaştere, în toate culturile, fiind activă până în secolul al XX-lea, regăsindu-le în triburile Maori, la eschimoşi, în Africa Centrală.

Ţinându-se cont de credinţa că virtuţile se transferă prin îngurgitare şi digestie, victimele preferate ale canibalilor erau: războinicii, vracii şi… fecioarele. Specialiştii în antropologie găsesc două mari categorii: exo-canibalismul (când victima este aleasă din afara familiei sau a tribului) şi endo-canibalismului (în care victima este un membru al familiei, al comunităţii).

Timp de secole, popoarele slave îşi mâncau părinţii, iar colonizatorii Irlandei îşi „devorau" doar rudele de sânge.

Prin acest act se credea că victima îşi transfera toate reursele energetice şi că va trăi din nou în trupul canibalului. În endo-canibalism, era forma maximă de iubire şi respect faţă de rudele decedate, de a fi mâncate pentru a putea trăi din nou…

Pe malul fluviului Orinoco existau triburile Acuma şi

Mayouruna, în care membrii îşi lăsau un soi de testament precizând încă din timpul vieţii de cine şi-ar fi dorit să fie mâncaţi.

În Australia, a existat până acum câteva decenii un trib care îşi afuma rudele decedate şi purtau la ei o bucăţică, pe care începeau s-o înfulece, de fiecare dată când le era dor de răposat, ţeastă năstruşnicie poartă numele de „afecţiune morbidă".

După ce spaniolii au pătruns în Indiile de Vest, s-au ciocnit de membrii tribului Caniba, şi nu mică le-a fost stupoarea, constatând că aceştia mâncau carne de om. Termenul de canibalism provincie din derivarea cuvântului spaniol canibal, care are sensul de sălbatic. Trebuie precizat că europenii nu mai auziseră de asemenea grozăvii încă din Antichitate, când fuseseră documentate de către greci.

În Lumea Nouă, conchistadorii s-au văzut puşi în faţa unui alt tipar spiritual. Aztecii sacrificau şi mâncau ritualic câte 15.000 de victime anual.

Dar să revenim puţin la izvoarele istorice care descriu practici canibale în antichitatea europeană. Iată ce scrie Panati în Cartea Sfârşiturilor – „Participanţii la vechile culturi misterioase din Grecia antică puteau să guste din sângele unui mare preot sau să mănânce o cantitate simbolică din carnea unui războinic ucis în luptă. Un dumicat. Canibalismul avea caracter simbolic şi, pentru a o spune pe şleau, mai puţin ajungea mai mult…”

În insula Creta, se obişnuia consumul unui preot, căci el reprezenta un zeu în lume şi astfel, prin îngurgitare, canibalul devenea una cu zeul! Herodot găseşte şi mai multe motive pentru canibalismul ritualic. Bătrânii erau mâncaţi după moarte de către rude, ca sufletul lor să continue viaţa în noi trupuri, războinicii propriilor trupe erau haliţi, după moarte, pentru a nu fi pângăriţi de duşmani şi mai ales pentru ca virtuţile: curaj, dârzenie, pricepere în luptă să „rămână” în interiorul propriei armate.

Canibalismul ritualic nu a rezistat mult în Europa, el fiind înlocuit încă din Antichitate cu valori simbolice ca pâinea şi vinul.

…Şi totul este cuprins între prolog şi epilog

Ca o concluzie a celor scrise până acum, tot pendulând între sfârşit şi început, asemeni Ouroborusului care-şi devora propria coadă într-o mişcare perpetuă, ne oprim smeriţi şi temători în faţa conceptului de extincţie, privit ca un sfârşit fără întoarcere. Într-o asemenea ipostază întâlnim cea mai dură realitate din istoria vieţii. Amintirea potopului, regăsită în majoritatea culturilor lumii ne întăreşte această perspectivă.

O statistică îngrijorătoare arată că dintre toate speciile care au existat pe Terra, 99% au dispărut. Deşi au existat epoci când pământul, aerul şi apele le aparţineau în întregime, fiinţe excepţionale, animale extraordinare, plante deosebite au devenit nişte fosile, amintind posterităţii de minunăţia diversităţii creaţiei Divine.

Extincţiile în masă sunt ciclice ele petrecându-se cam o dată la 30.000.000 de ani, ştergând de pe faţa pământului între 50% şi 90% dintre speciile existente atunci. Aceste dispariţii definitive din Marea Carte de Biologie au fost, sunt şi vor fi o realitate obişnuită a vieţii pe această planetă, în permanentă dinamică. Motivele sunt diverse, noi fiind într-un permanent raport cauză-efect cu mişcările cosmice şi telurice, astfel încât oricât de sigur pe sine s-ar simţi omul în faţa Naturii şi a Universului el nu poate controla nimic. Se poate doar ruga

la Planul Superior să înţeleagă sensul tuturor acestor transformări sau distrugeri.

Oricât de mari şi dominanţi au fost dinozaurii, ei au dispărut într-o clipă istorică. Dacă adăugăm încălzirile şi răcirile globale, ploile de meteoriţi, radiaţiile cosmice şi cataclismele naturale: erupţii vulcanice, cutremure, furtuni, subţierea stratului de ozon, efectul de seră, distrugerea pădurilor, poluarea solului, a apei, a aerului şi războaiele, realizăm că viaţa noastră nu este deloc în siguranţă!

Poate va exista o vreme când fiinţele dominante de pe Pământ ne vor găsi fosilizaţi şi vom fi studiaţi ca nişte fiinţe aparţinând Erei Sapiens. Poate că trupurile noastre conservate şi mumificate vor deveni exponatele unui muzeu biologic al viitorului, dar asta nu are nicio importanţă, căci acolo vor fi doar carcasele care au găzduit vremelnic nişte suflete însetate de cunoaştere şi mânate irezistibil de dorinţa sfâşietoare de revenire Acasă, în braţele Tatălui Ceresc, mângâiaţi de Mama Geea, sub privirile blânde ale Aceluia care va fi de-a pururi Fiul Omului şi al lui Dumnezeu!

Bibliografie selectivă

1. Robert Charroux, Cartea Cunoaşterii Interzise, Editura Elit.

2. Robert Charroux, Cartea Cărţilor, Editura Pro Editură şi Tipografie.

3. Sylvie Simon, Apocalipsa anunţată, 2012, Faţa nevăzută a secolului XXI: previziuni ştiinţifice, adevăruri incomode, Editura Paralela 45.

4. Charles Panati, Cartea Sfârşiturilor, Editura Orizonturi.

5. Enrich von Däniken, Marile enigme ale universului, Editura Lucman.

6. Manly P. Hall, învăţăturile Magice Complete ale Tuturor Timpurilor, Editura Esoteris.

7. Cynthia Stokes Brown, Istoria Lumii de la Big Bang până în prezent, Editura săptămâna Financiară.

8. Dan Oltean, Religia dacilor, Editura Mytos.

9. Richard Besiere, Civilizaţii dispărute, Editura Paralela 45.

10. Laurent Pfaadt, Marile mistere ale istoriei, Editura Paralela 45.

11. Harriet Crawford, Sumer and the Sumerians, Cambrige University Press.

12. Daniel Hilel, Out of the earth: Civilization and the Life of the

Soil, Free Press.
13. Geografia Sacră: O enciclopedie a locurilor de putere, Editura Arc